[illegible]

[illegible]

[illegible], 1927

[illegible]

ஜ211, N26AG
N27.2.14
169825

ஓம் பரப்பிரம்மணே நம:

ஆநந்தகுணபோதினி

அறிவை விளக்கி உற்சாகத்தைத் தரவல்லதான
அநுபவ விநோத நீதிகள் நிறைந்த
உயரிய மாதப் பத்திரிகை.

பத்திராசிரியர்:—திரிசிரபுரம்-எஸ். ஜி. இராமாநுஜலு நாயுடு.

" எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப ; எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின். "—திருக்குறள்.

கமலம் - 2. Vol. II } சென்னை: பிரபவஞு வைகாசிமீ 1உ 1927-ம்ஞு மேமீ 14உ { இதழ் - 14 No. 14.

ஆநந்த தரிசனம்

"எங்கள் தனிமுதல்வனை யெம்பெருமான்றன்னை யென்றுகொலோ கண்குளிரக் காணு நாளே" என்று பெரியோர்கள் ஆவலாய்த் தேடி ஆநந்தக் கண்ணீர் ததும்பும் ஸர்வ சக்தியுள்ள பரப்பிரம்மத்தை நாம் ஸதா போற்றக்கடவோம். எந்த மதஸ்தனும் ஜாதியானும் ஒரு தெய்வமுண்டென்று நம்புகிறான். அதற்கு அவரவர் வெவ்வேறு பெயரிட்டதால் உண்டாகும் குறையென்ன ? பல நாமங்களையுடைய ஒரே வஸ்து ஜகத்தெங்கும் வியாபித் திருப்பதால் அந்த வஸ்துவை நாம் பரிபூரணனென்று கூறுகிறோம். ஆதலின் எங்கு நிறைகின்ற அப்பொருளை நித்தியமும் தியானிக்கக் கடவோம்.

⁂

"ஆவது விதியெனில் அனைத்துமாயிடும்." அயன் இட்ட கணக்கு யாருக்கும் தப்பாது. எல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பத்தின்படியே நடக்கிறது. முற்காலத்தில் ராவணன் லங்காபுரியை ஆண்டுவருகையில் ஒரு பிராமண வாலிபன் லங்கா நகரத்திற்குச் சென்று ராவணனை வணங்கினன். ராவணேசுவரன் இவன் தைரியத்தைக் கண்டு உனக்கு என்ன வேண்டுமென, அதற்கு வாலிபன் பிரபோ ! தங்கள் ராஜ்யத்தில் நான் ஸுகமாயிருக்கலாமென்று வந்தேனென்றான். அந்த ஸமயம் அங்கு வந்த வசிஷ்டரை ராவணன் உபசரித்து ஸ்வாமி, இதோ இருக்கும் இச்சிறுவனுக்கு எப்போது விவாகமாகுமென வினவினன். அவர் நாளையதினம் பகல் 12-மணிக்கு ஒரு ராஜகுமாரி இவனுக்கு மனைவியாவாள் என்றார். ராவணன்

அதைப் பரீக்ஷிக்க விரும்பி பிராமணச் சிறுவனை ஒரு பெட்டியில் அடைத்துப் பூட்டி ஓரிடத்தில் பத்திரமாய் வைத்தான். இரவு வந்தது, யாவரும் நித்திரையிலிருந்தனர்.

* * *

"பொருந்துவன—போமின் என்றாலும் போகா" என்பதுபோலவும், வருகிறபோது எல்லாம் வலியவரும் என்பது போலவும் அந்தணச் சிறுவனுக்கு அதிர்ஷ்டகாலம் ஸமீபித்தது. ராவணனின் ஸகோதரியான சூர்ப்பநகை நித்தியமும் காசிக்குச் சென்று கங்கா ஸ்நானம் செய்யும்வழக்கம் போல் மடிப் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு விடியற்காலம் புறப்பட்டு க்ஷண நேரத்திற்குள் காசிக்குவந்தாள். மடித்துணியை எடுப்பதற்காகப் பெட்டியைத் திறந்து கைபோட்டதும் மனிதன் இருக்கக்கண்டு யாரென்று வெளியில் எடுத்தெறிந்தாள். பையன் மிரளவிழித்தான். இதற்குள் அத்தேசத்து அரசகுமாரி கையில் புஷ்பஹாரத்துடன் கங்கையின் ஸமீபம் வந்தாள். அவளை எனக்கு, உனக்கென்று பல ராஜகுமாரர்கள் சூழ்ந்து நின்றனர். அவள் ஒவ்வொருவருக்கும் தோஷம் ஆரோபித்து அங்கே அதிதேஜஸ்ஸுடன் விளங்கும் பிராம்மண வாலிபனை மோஹித்து புஷ்பமாலையைப் போட்டாள். மந்திரி உடனே அதே முகூர்த்தத்தில் விவாகம் செய்துவிட்டான். சூர்ப்பநகை தன் மாயா சக்தியால் தம்பதிகளைப் பெட்டிக்குள் நுழையச் செய்து மூடி தலையின்மேல் தூக்கிக்கொண்டு லங்கை வந்து சேர்ந்தாள். ராவணன் அன்று பகல் 2-மணிக்குப் பெட்டியைத் திறந்துபார்க்கவே ஆச்சரியமுற்றான். சூர்ப்பநகை நடந்த ஸங்கதிகளைச் சொல்லக்கேட்டு அமைப்புபோலவே யாவும் நடக்கும் என்பது மெய்யென்று உணர்ந்து அவர்களுக்குவேண்டிய ஸன்மானங்களைக் கொடுத்துதவினான். ஈசுவர கிருபை யிருந்தால் வரும் விபத்து விலகுவதன்றி, விபத்துக்குப் பதிலாக மங்களமும் சித்திக்கும்.

* * *

"ஹே ஹ்ருதயகமல வாஸா" என்று திரௌபதை தன் மான ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக பகவானை நோக்கி அலறினாள். பகவான் ஹிருதயத்தில் வசிக்கிறாரா என்பது கேள்வி. ஆத்மாவைப்பற்றி விசாரிக்கத் தொடங்கினால் அப்போது பிராந்தி யகலும். இவ்வினாவுக்கும் விடைகிடைக்கும். ஆத்மாவானது நித்யவஸ்து. அது என்றும் அழியாதது. எக்காலத்தும் அழியாத பொருள் ஒன்று உண்டென்றால் அது கடவுளாகத்தான் இருக்கவேண்டும். ஆத்மா என்றும் அழியாததால் அதையே கடவுளென்போம். ஆகவே, கடவுள் நமது சரீரத்திலேயே வசிக்கிறார் என்றேற்படுகிறது. கடவுள் எங்குமிருக்கிறார் என்றுபடித்துவிட்டு அவர் நம்முடைய சரீரத்திலிருக்கிறாரென்று எப்படிச் சொல்லலாமெனில், அதற்கு ஒரு நியாயமுண்டு. சூரியன் எங்கும் பிரகாசிக்கிறான். ஆகவே, என்னுடைய ஊரில் பிரகாசிக்கிறான் என்று நான் சொல்லப்படாதா ? என்னுடைய அற்பமான ஊன் கண்ணுக்கு மற்ற ஊர்களில் பிரகாசிப்பது தோன்றாமல் என்னுடைய ஊரில் சூரியன் உதயமாவது மட்டும் தெரியவருகிறது. அதுபோல் பிரம்மஞானிகட்கு மட்டும் கடவுள் [illegible]ங்கும் நிறைந்தவர் என்று எப்போதும் தோன்றுமே [illegible]யடையாதவர்கட்கு கடவுள் நம்முடைய சரீரத்தில் வசிப்பதுபோலும் [illegible]ல் உட்கார்ந்திருப்பதுபோலும் காணப்படுகிறார். ஆகவே, ஈசுவரனை நாம் ஹ்ருதயகமலத்தில் வைத்துப் போற்ற வேண்டுமென்று சொல்வது சரியான வாக்கியம்.

169825

* * *

"கற்றாழை நாற்றமும் பித்தளை வீச்சமும் போகாது" என்பது போல, லோக மாய்கையில் உழலும் நமக்கு மந்தபுத்தியே அதிகமாகிறது. இதென்ன பைத்தியம் ? இந்த ப்ரமையேன் ? நமது கண்ணுக்கெதிரில் நம்முடன்வஸித்த அநேகர் மறைந்தும் நாம் மாத்திரம் எப்போதும் இருப்போமென்று மனப்பால் கொண்டிருக்கிறோமே ? எந்த தந்திரத்தைச் செய்தேனும் திரவியம் தேடுவதிலேயே நம்முடைய திருஷ்டி பாய்கிறது. அதை யடைந்த பின்னாவது திருப்தி உண்டாகிறதோ ? இல்லை. இதரரை ஏழையாக்கி நம்மைப் பணக்காரராக்க முயலுகிறோம். இதைவிட ஸ்வயநலம் வேறுண்டோ ? எந்தப் பொருளிலும் அபிமானம் கொள்வது பிசகு. அபிமானம் வைத்தால் உடனே பாவம் பீடிக்கிறது. அபிமானத்துக்குக் காரணம் ப்ரமையேயாம். இரவில் பாம்பு வருவதுபோல் ஸ்வப்பனம் கண்டு பீதி யடைகிறோம். இது ப்ராந்தியின் தன்மை. இப்படிப்பட்ட ப்ராந்தி நம்மை ஸ்வப்பனாவஸ்தையிலும் விடுகிறதில்லை. பிராந்தியை ஒழித்தவன்தான் உண்மையான இன்பத்தை அறிவான். எவன் பிராந்தியைத் தொலைக்க விரும்புகிறானோ, அவன் ஒவ்வொரு பொருளிலுமுள்ள தத்துவத்தை யாராய்ச்சி செய்யவேண்டும். அவ்விதம் செய்து பொய்ப் பொருளைத் திரஸ்கரித்து மெய்ப்பொருளான கடவுளை யறிந்து அவரையே தனக்கு எல்லாமுமாக ஸ்வீகரித்துக் கொள்ள வேண்டும். தன்னை அறிந்தவன் தலைவனை அறிவான்.

* * *

"எல்லாம் ஈசன் செயல்" என்று விவேகிகள் தங்களுக்கு நேரும் விபத்துகளைப்பற்றி வியஸனமடையாமல் பொறுமையோடிருப்பர். முன் ஜன்மத்திலும் இந்த ஜன்மத்திலும் செய்த கர்மப்பயனை நாம் அனுபவிக்கும் சுகதுக்கங்களை யாரும் தடுக்கமுடியாது. ஆனால் பொறுமைக்குணம் இருக்குமாகில் நம்முடைய மனதை சலிக்கவொட்டாமற் செய்து கொள்ளலாம். ஒருவன் நமது சரீரத்தில் ஒரு அடி கொடுத்தால் வலி உண்டாகியே தீரும். ஆயினும் அவ்வலியைப் பொறுத்து தைர்யமா யிருந்தால் வலியாகிய அடியின் பயன் நம்மை யென்ன செய்யும் ? இதை யுத்தேசித்துத்தான் பொறுமை அவசியமென்று அறிவுடையோர் கூறுகின்றனர். விதி வசத்தால் நேரும் கஷ்டங்களை பகவத் ஆக்ஞை யென்றெண்ணிக்கொண்டு பொறுமையுடன் அனுபவித்து, இனி அவ்வித ஸங்கடம் உண்டாகாதவாறு கடவுளைத் தியானிப்பது விவேகம். பசி யெடுத்தாலன்றி ஆகாரத்தைத் தேடுவது அவசியமில்லையென்றெண்ணிச் சும்மாவிருப்பது எத்தனை தீமையோ, அப்படியே கஷ்டமுண்டானாலன்றி கடவுளை ஸ்மரிப்பது அவசியமில்லை யென்றெண்ணுவதும் தீமையேயாம். ஆகாரத்தை முன்னதாகச் சேகரித்துக் கொள்வது அவசியமாவதுபோல், ஈசனருளையும் முன்னாடியே ஸம்பாதித்து வைப்பது நன்மை. ஆதலின் நாம் எப்போதும் ஈசுவர பக்தி செய்யக் கடவோம்.

"ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்திலே கண்" என்னும் பழமொழி போல் ஞானிகள் உலக வியாபாரங்களில் உழல்வதைப்போற் காணப்படினும், அவர்களுடைய சித்தமெல்லாம் மௌனத்திலேயே இருக்கும். பக்தர்களின் மனம் பரமனுடைய பாதாரவிந்தங்களிலேயே படிந்திருக்கும். இப்படியே

எவரெவர் என்னென்ன காரியத்தை ஸாதிக்கவேண்டுமென் றெண்ணுகிறார்களோ, அவரவர் அந்தந்தக் காரியத்திலேயே கருத்தை நாட்டுவர்.

* * *

"அநிந்திதா" என்று ஸீதையம்மனைக் கூறுகிறார்கள். ஜானகி தன் நாயகனை அரைக்ஷணமேனும் பிரிய இஷ்டமின்றி அவர் வனத்துக்குச் சென்றபோது தானும் உடன்தொடர்ந்தாள். "காடு நீர் இல்லாத வீடு" என்று ரகுநந்தனரைப் பார்த்துக் கூறியதாயும், தான் புருஷன் செல்லும் வனத்தின் பேரை நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் அங்கே பிறக்கக் கூடுமென்று புகன்றதாயும் அருணாசலக்கவி பாடியிருக்கிறார். அரக்கர்களை ராமச்சந்திரன் ஸம்ஹரித்தபோது ஸீதையின் கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் விழுந்தனவாம். இதற்குக் காரணம் ஸீதை ஜகன்மாதாவா யிருப்பதாலே தான். தாய்க்கு துஷ்டப்பிள்ளையாயினும் தந்தை அவனைத் தண்டிக்கும்போது துக்கம் வந்துவிடும். வைகுண்டத்தை விட்டு மனிதரூபத்தை யெடுத்து காட்டில் வருந்தும் போதுகூட சர்வலோக ஜனனியாகிய மகாலக்ஷ்மிக்குத் தன் மக்களாகிய மாந்தர்கள்மீது பிரீதி போகவில்லை. இதுவன்றோ அன்னையின் அன்பு. மற்ற அன்பு எதற்கு? ஆதலின் ஸகல தெய்வங்களிலும் உத்கிருஷ்டமான மகாலக்ஷ்மியைப் பிரதிதினமும் போற்றக்கடவோம்.

* * *

"அன்பைப் பெருக்கி என்னுருயிரைக்காக்கவந்த இன்பப் பெருக்கே" என்றார் தாயுமானவர். ஈசுவரனிடத்துக் கொள்ளும் அளவுகடந்த அன்பே பக்தி எனப்படும். இந்த அன்புதான் உண்மையில் நித்யமானது. அதைப் பெற்ற மனிதன் பரிபூரண திருப்தி எய்துகின்றான். இழந்ததற்காக எதற்கும் துக்கப்படுகிறதுமில்லை, கிடைக்கவில்லையே என்று ஒன்றுக்கும் அவன் வருந்துவதுமில்லை. பக்தியை யறிந்தவன் உலகத்துக்கு உன்மத்தன் போலாகிறான்.

* * *

"பைத்தியக்காரன் பின்னால் பத்து பேர், பணக்காரன் பின்னால் பத்து பேர்" என்பர். இவ்வுலகமே பெரும் பைத்தியசாலை. இங்கே இருக்கும் எல்லா மாந்தரும் உன்மத்தரே. சிலர் பொருளிலும், சிலர் பெண்ணிலும், சிலர் பெயர் அல்லது கீர்த்தியிலும், மிகச் சிலர் ஈசுவரனிடத்திலும் வாஞ்சை கொள்கின்றனர். 'நான் ஈசுவரனிடத்துக்கொள்ளும் அன்பாலுண்டாகும்வெறியையே விரும்புகின்றேன்' என்று ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் கூறுவது வழக்கம். ஈசுவரத்தியானத்திலே சிலர் 'அழுகின்றனர், சிலர் பாடுகின்றனர், சிலர் சிரிக்கின்றனர், சிலர் ஆடுகின்றனர். அற்புத விஷயங்களையே பேசுகின்றனர். ஆனால் அவர்களெல்லாம் ஈசுவரனையன்றி வேறெதைப்பற்றியும் பேசவில்லை. மாத்மாக்களின் கண்ணோக்கும் ஸ்பர்சமுமேபோதும், அதுவே பெரியோரின் சக்தி. 'குரு சக்தி' என்னும் தொடர் குருவால் சிஷ்யனுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. அது உண்மையான ஞான போதனை.

* * *

"பக்தியுடையார் பதம் பெறுவர்." பக்தி எல்லா ஆசைகளையும் அடக்குவதாதலால், வேறெவ்வித விருப்பத்தையும் பூர்த்தி செய்ய அதை உபயோகித்தல் கூடாது. நாரதர் பக்திக்கு சில லக்ஷணங்கள் கூறுகிறார். எப்பொழுது எல்லா எண்ணங்களையும், வார்த்தைகளையும், செயல்களையும் ஈசுவரனிடத்

திலே சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டு, அவரைப் பற்றிய கிஞ்சித் மறதியும் மிகத் துக்கத்தை விளைக்கின்றதோ அப்பொழுதுதான் பக்தி ஆரம்பிக்கின்றது. இதுவே அன்பின் பெரிய நிலை. ஏனெனில் இதில் பலாபேக்ஷையில்லை.

* * *

"துறவிக்கு வேந்தனோர் துரும்பு." உலகத்துக்கு அடங்கியவர்களை அரசன் அதிகாரம் செய்யலாம். உலக மாய்கையைக் கடந்தோரை மன்னன் ஏது செய்ய இயலும்? லௌகீக சாஸ்திரக் கட்டுப்பாடுகளை உதறிக் கடந்தவனே சந்யாசி. மனமெல்லாம் எப்பொழுது பகவானிடத்துச் செல்லுகின்றதோ, எப்பொழுது அவரையே நாம் சரணாகதி யடைகின்றோமோ அப்பொழுது இத்தகைய அன்பு உதிப்பதற்குத் தக்க பக்குவிகளாகின்றோம்.

* * *

"உலகத்தோடொத்து வாழ்" என்பதுபோல, எதுவரை சாஸ்திரங்களின் உதவியின்றி நீ செல்ல இயலாதோ அதுவரை அவற்றின் வழியிலேயே செல். பிறகு அவற்றைத் தாண்டிவிடு. "நான் பார்த்திருக்கிறேன், உன்னால் முடியாது" என்று சொல்லும் எந்தக் குருவையும் நம்பாதே. "நீயும் பார்க்கலாம்" என்ற குருவே நம்பத்தக்கவர். பெருமானுக்கும் உனது பக்திக்கும் இடையே எந்த ஆசையையும் இருக்கவிடாதே. அவனையே பக்தி செய். உலகம் நினைத்தபடி சொல்லட்டும். நம் வேலையை நாம்தான் செய்து தீரவேண்டும். மஹான்கள் வழி மட்டும் காட்டுகின்றனர். ஈசுவரனைப் பற்றிய வாதம் பயனற்றது. அவனிடத்துப் பக்தி பூண்டு பாடுபடவேண்டும். உலகத்தையும் உலக விஷயங்களையும் துற. முக்கியமாய் இளமையில் துற. இரவும் பகலும் அவனையே ஸ்மரி. கூடுமானவரை மற்றெதையும் நினையாதே. அவனை யொட்டியே தினசரி அவசியமான எண்ணங்களையும் சிந்தனை செய். அவன் பொருட்டே உண்டு உடுத்து உறங்கு. அவனை எங்கும் பார். பிறரிடத்தும் அவனைப்பற்றியே பேசு. அவன் அன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது. அனைத்தும் அவன் அருள்!

இரண்டொரு சட்டபுஸ்தகங்களைப் படிக்கிறதினாலேயே எல்லோரும், லாயர்கள் ஆகாமற்போனபோதிலும், தினந்தோறும் சம்பவிக்கிற சிக்குகள், பிழைகள், குற்றங்கள் இவற்றினின்றும் அநேகமாய்த் தப்பித்துக்கொள்ளலாம்.

ஒன்றைச் செய்யத் தீர்மானித்ததும் உடனே நிறைவேற்றத் துணிந்திடு.

ஒரு பொருளை எய்துதற்குரிய வழியை உடனே தீர்மானித்து, அங்ஙனம் தீர்மானித்த க்ஷணத்திலேயே அதை நிறைவேற்றும் தொழிலில் இறங்கிச் செய்யாமல், சும்மா அதனை விரும்பி, விரும்பி, ஏங்கி நாளைப் போக்கிக்கொண்டிருப்பதில் ஒரு பயனுமுண்டாகாது.

ஆநந்த குணபோதினி

பிரபவஸு வைகாசிமீ 1௨

புஸ்தகசாலைகளின் ஆவசியகம்

இம்மையில் ஒருவன் அருமையாய்க் காப்பாற்றிவைக்க வேண்டிய பல பொருள்களுள்ளும் முதன்மையானவை புஸ்தகங்களாம். அந்தந்தக் காலத்திலிருந்த கவிகள் புலவர்கள் சாஸ்திர பண்டிதர் முதலிய வித்துவான்கள் தாம் கற்றுத் தேர்ந்த அருமையான விஷயங்களைத் தமது காலத்தில் உள்ளவர்கள் நேரில் தம் முகமாகவே கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வது மாத்திரமேயன்றி, தமக்குப் பிற்காலத்தவர்களும் பார்த்துப் படித்துத் தாம் பலகாலம் வருந்திப் பாடுபட்டுக் கண்டறிந்த விஷயங்களை எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளும்படி தமக்குப் பிரதிநிதியாக வரிவடிவாய் எழுதிவைத்திருப்பவைகளுக்கே புஸ்தகங்கள் என்று பெயர். ஒவ்வொரு புஸ்தகத்தையும் நாம் எடுத்துப் படிக்கும்போது அந்தக் கிரந்த கர்த்தாவின் ஞாபகம் வந்து, அதிலுள்ள விஷயங்களின் அருமையைக் கண்டு மிகவும் மேன்மையாகக் கொண்டாடுகிறோமன்றோ? இவ்வாறு நம்முன்னோர்களான வித்வான்களுடைய திறமைகளை விளக்குகின்றனவாய், அவர்களுடைய எக்காலத்தும் அழியா உடம்புபோலவே யிருந்து நமக்குப் பல நன்மைகளை உண்டுபண்ணவல்ல சித்தாந்த கிரந்தங்கள், பூர்விகர் சரித்திரம், தரும சாஸ்திரம், காவிய நாடகாலங்காரம் முதலிய அருமையிலும் அருமையான புஸ்தகங்களை நாம் பயபக்தியுடன் பத்திரமாய்ச் சேர்த்துப் பாதுகாக்கவேண்டும். அத்துடன் இக்காலத்தில் சுலபமாய் விலைக்குக் கிடைப்பனவும், பிறகு கிரயம் கொடுப்பினும் அகப்படாமற் போகக்கூடியதுமான நூல்களையும் வாங்கிச் சேகரித்துப் பெரிய சொத்துபோல் போற்றிக் காக்கவேண்டும். இவைகளுக்கெல்லாம் வீட்டுப் புஸ்தகங்கள் என்று பெயர். இப்பெயரை அப்புஸ்தகங்களில் குறிப்பிட்டுவிடவும் வேண்டும். இவைகள் ஒருபோதும் இரவல் தரத்தக்கவைகளன்று. வீட்டுக்குள்ளேயே வைத்துப் படிக்க வேண்டியவைகளாகும்.

***

பூர்வகாலத்து அரசர்கள் பலர் வேண்டிய பொருள் செலவு செய்து நாநாவித நூல்களையும் ஒருங்குசேர்த்து அங்கங்கே பிரசித்தமான பல புஸ்தகசாலைகளை ஸ்தாபித்திருந்தனர். இத்தேசத்துப் பிராசீனமான புஸ்தகங்கள் அழியத் தவக்கமானது அன்னிய நாட்டாரின் படையெடுப்புக் காலத்திலேதான். அக்காலத்தில் நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறியும் திறமையில்லாத படைவீரர்கள் கிராமங்

கிராமமாய்ப் புகுந்து கொள்ளையிட்டுக் கொளுத்திக்கொண்டு போகும்போது அநேகம் புஸ்தகசாலைகளைக் கொளுத்திவிட்டனர். அநேகம் புஸ்தகங்களைக் கொள்ளையடித்துக்கொண்டும் போய்விட்டனர்.

***

ஆயினும் இத்தேசத்துப் புஸ்தகங்கள் அவ்வளவோடு அழிந்துபோகவில்லை; அங்கங்கே சில மகாத்மாக்கள் கிடைத்தற் கருமையான புஸ்தகங்களைத் தம்முயிரினும் மேலாக மதித்துப் பகைவர்கள் கொள்ளை கொள்ளாதபடி பத்திரமாய்க் காப்பாற்றி வைத்தார்கள். அவ்வாறு பாதுகாக்கப்பட்ட புஸ்தகங்களைப் பிற்காலத்துப் பிரபுக்களும் சிலர் தம்மால் இயன்றளவு சேர்த்து ரக்ஷித்து வந்ததோடு கூட, வித்வான்களும் பல பேர் தமக்கு வேண்டிய புஸ்தகங்களை எழுதிக் காப்பாற்றி வைப்பதாயினர். அப்படிப்பட்ட புஸ்தகங்கள் தாம் பிறகு அச்சாகியும், இப்பொழுது அங்கங்கே சில பெரியோர்களுடைய கிரகங்களில் அரும் பொருளாய் அடங்கியு மிருக்கின்றன.

***

“கைப்பட்டால் கண்ணாடி” என்கிற முதுமொழி புஸ்தகத்துக்குத் தான் தகும். அவைகளை எவ்வளவு காலம் அடிக்கடி எடுத்துக் கையாண்டு வருகிறோமோ அவ்வளவு காலமே அவை உருக்குலையாதிருக்கும். புஸ்தகங்களைக் கையாள அவசியமில்லாதவனுக்கு அவற்றின் மேலேயே கண்ணாயிருக்கவேண்டு மென்கிற அபிமானம் என்றைக்காகிலும் உண்டாகுமா? “வித்வான் பிள்ளை மூடன்” என்கிற வகைப்படி பிதா பிரபல பண்டிதராயிருந்தால் அவர் பிள்ளை மூடனாயிருப்பது சாதாரண வழக்கம். அதனால் தந்தை வெகு வருத்தப்பட்டுச் சேகரித்த புஸ்தகங்களை யெல்லாம் பிள்ளை அலக்ஷியம் செய்து ராமபாணம், செல்லு, எலி முதலியவைகளுக்கு இரையாக்கி விடுவதுண்டு. பெரியோர்களால் காப்பாற்றப்பட்டவைகளை இவ்விதம் இழந்துவிடுகிறதென்றால் அதைவிடத் துர்ப்பாக்கியம் வேறென்ன வேண்டும்?

***

இதன்றியும் புஸ்தகத் திருடர்கள் பலருண்டு. அவர்கள் இரவலாக வாங்கிக் கொண்டு போன புஸ்தகங்களைப் பின்பு ஒருபோதும் திருப்பிக் கொடுப்பதேயில்லை. இவ்விதம் இரவல் பெறுவோர் செய்யும் அக்கிரம மோசத்தின் முடிவு எவ்வாறாகின்றதெனின், பாக்கிய வசத்தால் கல்வி தேர்ச்சி பெற்றவரெவராயினும் முன்னோர் செய்த அருமையான நூல்களைப் படித்துப் பார்க்கவேண்டுமென விரும்பினால் அவர்களுக்குப் புஸ்தகங்கள் கிடைப்பதேயில்லை. இதன் காரணம் “களவு” என்ற பெயருக்குப் பதிலாக “இரவல்” என்ற கௌரவப் பெயரைச் சொல்லிப் பலர் நல்ல நூல்களை அபகரித்து விடுவதால்தான்.

***

புஸ்தகங்களை அதிகமாக வைத்திருப்பவனே பண்டிதனுவான் என்கிற பெரியோர் உரை ஒன்று உண்டு; அது பொய்யன்று. எப்பொழுதும் கண்ணெதிரில் அதிகமான புஸ்தகங்களிருந்தால், அவற்றை யெடுத்துப் பார்க்கும்படியான ஆசை தானே உண்டாகுமாதலால் அவன் நாளளவிலே தனக்குத் தானே பண்டிதனுகி விடுவான். நமது ஊர்களில் அங்கங்கே பொதுப் புஸ்தகசாலைகளை ஸ்தாபிக்கவேண்டியது அவசியம். ஊருக்கொரு பொதுப் புஸ்தகசாலையிருக்கும்படி அவ்வவ்வூராரும் முயன்று ஏற்படுத்தவேண்டும். அதனுல் வித்தியாபிவிர்த்திக்கு எவ்வளவோ சாதகமுண்டு. மேலும், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பித்தளை பாத்திர சாமான்கள், உடைகள், ஆபரணங்கள் முதலியன இருப்பது போல் ஒரு சிறு புஸ்தகசாலையும் இருக்கவேண்டும். அதற்குரிய பீரோவில் அவைகளை வெகு சிரத்தையுடனும் சேகரித்துத் தமக்கும் தம் குழந்தைகளுக்கும் பின்சந்ததியாருக்கும் என்றும் அழியாத நிதியாக வைக்கவேண்டும். வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினர் பசி தீர உண்டு முடிந்ததும் மனோத்ஸாகமாய் நல்ல புஸ்தகங்களை வாசித்து இன்புறுமாறு செய்யவேண்டும். அவ்வாறு வயிற்றுக்கும் அறிவுக்கும் உணவுதருவது மிக்க விவேகமான செய்கையாகும். அவைகள் வீட்டுப் புஸ்தகங்கள் என்ற பெயருடனும் விளங்கி, வீட்டுக்கு வருபவர்கள் மட்டும் வாசிக்கக் கூடியதாய் வீட்டுக்குள்ளாகவே இருக்கவேண்டியதும் ஒரு கண்டிதமான சட்டமாய்ப் பாவிக்கப்படவேண்டும். இவ்விதமாய் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு சிறு புஸ்தகசாலையும், அந்தந்த ஊருக்குப் பொதுவாக ஒரு பெரும் புஸ்தகசாலையும் இருந்து வருவதாகில்—அங்ஙனம் இருக்கும்படி நாம் செய்வோமாயின்—அதனுல் நாம் அடையக்கூடிய அரும் பயன்களை அளவிடவும் கூடுமோ!

வருஷத்தின் முதல்நாள்.

புதுவருஷத்தில் முதல்நாள் உங்களுக்கு எவ்விதமாகக் கழிந்தது? அன்றயதினத்தில் உங்களுடைய ஸந்தோஷம், க்ஷேமலாபம் எப்படி? ஆவலுடன் எதிர்நோக்கிய புது வருஷ முதல்நாளில் நீங்கள் கண்ட இன்ப சுகானுபவங்கள் என்னென்ன?

சென்றமாதம்

பிரஸித்த இரு சிங்கக் குட்டிகளின் வறுமை!

மகாத்மாவுக்கு இருபக்கத்திலும் இரண்டு சிங்கங்கள் போலிருந்து கிளர்ச்சி புரிந்த மௌலானு முகம்மது அலி, அவர் தமயனுர் மௌலானு ஷௌகத் அலி இவ்விருவரும் கடினமான வறுமையால் வாடுவதாகத்தெரிகின்றது. மகம்மது அலி தமது ஸகோதரர்க்கு எழுதிய கடிதத்தில், தாம் பாடம் சொல்லித்தந்து மாதம் 50-ரூபாய் ஸம்பாதனை செய்துகொண்டு மசூதியின் ஓர்மூலையில் உட்கார்ந்து குரான் வாசித்துக் காலந்தள்ள யோசிப்பதாய்க் குறிப்பிடுகின்றார். ஹா! வறுமை எத்தனை கொடிது! விசேஷமாகக் கல்விமான்களையே அது வாட்டி வருகின்றது. அன்னோர் தம்கௌரவ நிலைக்கு ஏற்பச் செலவிட வேண்டியிருத்தலின் எவ்வளவு வரினும் போதாமற் போகின்றது. வீட்டுத் தலைவன் அருந்துவது ஒரு 'டம்ளர்' காபிதான். ஆனல் அது பல பேருக்கும் தயாரித்த பிறகேதான் இவனுக்கு ஒரு 'டம்ளர்' காபி கிடைக்கும்!

***

கும்பமேளா மகோத்ஸவம்

சென்ற ஏப்பிரல் மாதம் 13-ம் தேதியன்று ஹரித்துவாரத்தில் 12-வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை நடைபெறும் கும்பமேளா தீர்த்த உத்ஸவம் மகா உன்னதக் காட்சியாய் விளங்கிற்று. லக்ஷக்கணக்கான ஜனங்களும் ஸாதுக்களும் புனிதமான கங்கையில் நீராடி கங்காதேவியைப் பூஜித்தனர் தென்னிந்தியாவில்

12-வருஷங்களுக்கு ஒரு முறை மகாமகம். வட இந்தியாவில் கும்பமேளம். பகவத்பக்தியை மாந்தர்கட்கு எவ்வெவ்வகையா யெல்லாம் ஊட்டுவித்தல் கூடுமோ அவற்றை யெல்லாம் கைக்கொண்டு பிரயோகித்து வருவதில் பாரதபூமியே முதன்மை பெற்றது.

***

ஹிந்து மதத்தின் உன்னதம்

ஸ்ரீ லாலா லஜபதிராய் தமது பிரஸங்க மொன்றில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். "நான் உலக முழுதும் ஸஞ்சாரம் செய்திருக்கிறேன். வெவ்வேறு தேச ஜாதியினரைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆனல் ஹிந்து சமூக வாழ்வு, பெருமை—இவற்றைப் போலும், இதிலுள்ள ஞானம், அமைப்பு இவற்றைப் போலும் வேறு எந்த ஸமூகத்தின் வாழ்விலும் காண்பதரிது"

***

சித்தவைத்திய மகாநாடு

சித்த வைத்திய மகாநாடு மதுரையில் கூடிற்று. கனம் மந்திரி ஸ்ரீமான் ஆரோக்கியசாமிமுதலியார் அக்ராஸனம்வகித்தார். ஆனல் அவர் தமது பிரஸங்கத்தை ஆங்கிலத்தில் செய்தார். தமிழர்கள் கூடிய மகா ஸபையில் தமிழிலேயே செய்வதுதான் சிலாக்கியம். ஆங்கில வைத்தியப் பதிவுப் புஸ்தகத்திற் கண்டபடி சுமார் 3,000 பேர் ஆங்கில வைத்தியர்கள் இருப்பதாகவும், சுதேச வைத்திய முறையிற் பழகுவோர் 21,000 பேர் இருப்பதாக எண்ணப்படுகிறதென்

றும் குறிப்பிட்டார். ஆங்கில வைத்தியம் எங்கும் பெரும்பான்மையும் ஒரே முறையாக இருக்கும். சுதேச வைத்தியமோ அவரவர் மறைத்து வைத்த ரகசியமாய் நடைபெறுகின்றது. ஒருவர் தெரிந்துகொண்டுள்ள அரிய சிகிச்சையை மற்றொருவர்க்குக் கற்பிப்பது அபூர்வம். வைத்திய மகாநாடுகள் பெருகிற்றே தவிர, ஜனங்கள் உண்மையான வைத்தியத்திற்குத் திண்டாடும் கஷ்டம் இன்னும் தீரவில்லை!

* * *

நகை எமன்

குழந்தைகளுக்கு நகைகள் அணிவதில் அக்குழந்தைகளையே பறிகொடுத்துவிடும் ஆபத்துகள் பெருகி வருகின்றன. கோயமுத்தூரில் 9-வயதுள்ள ஒரு முஸ்லிம் சிறுமி நகைகளுக்காகக் கொல்லப்பட்டாள். அதன் செவிகள் அறுபட்டும் தேகத்தின்மீது ஐந்து காயங்களும் இருந்தன. ஏதும் தெரியாத பச்சைக் குழந்தைகளின்மேல் கனத்த தொகையான ஆபரணங்கள் பளபளப்பாய் ஜ்வலிப்பதில் அது அவர்கட்கு உயிர்க் கொல்லியாய் முடிகின்றது. குழந்தைகளை வெளியிலேனும் பாடசாலைகட்கேனும் அனுப்புகையில் ஆபரணங்களை விலக்கி நல்ல உடைகளை மட்டும் உடுத்து அனுப்புவது உத்தமம். பிறர்க்கு வரும் ஆபத்து தங்கட்கு நேராதென நினைக்கும் மடமைக்குச் சிகிச்சை செய்வது வெகு கஷ்டம்.

* * *

நாயுடுகளின் மகா நாடு

அகில இந்திய நாயுடுகள் மகாநாடு கோயமுத்தூரில் ஏப்பிரல்மாதம் 15-ம் தேதி மூன்றாவது முறையாகக் கூடிற்று. 350 பிரதிநிதிகள் விஜயம் செய்தனர். ஸர். கே. வி. ரெட்டியாரவர்கள் அக்ராஸனம் வகித்தார். திவான்பகதூர் பி. வி. எதிராஜுலு நாயுடுகாரு தமது வரவேற்புப் பிரஸங்கத்தின் முடிவில்பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்.

“நீங்கள் முன் காலத்தில் ஏகாதிபத்தியங்களை ஸ்தாபித்து அரசர்களையும், சக்ரவர்த்திகளையும் சிம்மாதனமேற்றியும் இறக்கியுமிருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் உங்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் மாயையைப் போக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் உங்கள் பண்டைப் பெருமையை உணர்ந்து, உங்களால் இது சாத்தியமாகுமென நம்பிக்கையுடன் இதைச் சாதிக்க முயன்றால் உங்களை எதுவும் எதிர்த்து நிற்க முடியாது. நீங்கள் கட்டாயம் முன்னேற்றமடைவீர்கள்.”

நாயுடுமார்களின் முன்னேற்றத்துக்கு அவர்களின் தெலுங்கு பாஷை முதலில் முன்னேற வேண்டும். அதில் கொள்ளும் தாகமும் சிரத்தையும் பிறகு படிப்படியாய் மற்ற அபிவிருத்தி விஷயங்களிலும் தாவிச் செல்லுமாதலின் துரிதத்தில் உயர்நிலையடைதல் சாத்தியமாகும். இந்த மகாநாடு விதவா விவாகத்தை ஆதரித்துத் தீர்மானம் செய்துளது. இம் மகா நாட்டின் தீர்மானமே பிராயச்சித்தமாகக் கொண்டு கிறிஸ்தவ சமயியான ஒரு நாயுடு கனவான் ஹிந்து மதத்தில் மீண்டும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். இது போற்றற்பாலது.

* * *

ஹிந்து முஸ்லிம் பிளவு.

ஹிந்து முஸ்லிம் ஐக்கியத்தை அநுஸரித்துத் தேசத்தின் க்ஷேமம் இருக்கிறது. தற்போது எங்கு நோக்கினும் பிளவும் கலகமுமே. தமிழ் நாட்டிலும் “சத்தியார்த்தப்

பிரகாசம்” என்ற நூலில் பரிசுத்த நபிகள் நாயகம் அவர்களைப்பற்றித் தோஷம் கூறியிருப்பதிலிருந்தும் ஆழ்ந்த ஆக்கிரகவுணர்ச்சி இஸ்லாமிய ஸகோதரர்களினிடை பரவியிருக்கின்றது. அதற்குக் கண்டனமாக எழுந்த நூல்கள் ஹிந்து மதத்தைத் தூஷிக்கின்றன. ஹிந்து மதத்தின் தத்துவத்தை ஒரு முஸ்லிம் உணர்வது கஷ்டம். அவ்விதமே இஸ்லாமிய மத தத்துவங்களை ஒருஹிந்து உணர்வது சிரமம். இந்நிலையில் இருசார்பினரும் மேலெழுந்தவாரியாயுள்ள சில விஷயங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தூஷணம், ஏளனம், கேவலம் செய்யப்புகுதல் அறமன்று. இருமதத்தினரும் அவரவர் மதத்தை நேசிக்கட்டும். பிற மத தூஷணையாகிய அபசாரத்தினின்றும் விலகிக் கொள்ளட்டும். மற்ற மதத்தைக் கௌரவப்படுத்தும் புனிதவான்கள் தங்கள் மதத்தை மேன்மைப்படுத்திக் கொண்டவர்களாவார்கள். ஒரு மதத்தைவிட்டு மற்றொரு மதம் புகுதல் அவரவரது இஷ்டமாய் இருக்கட்டும். அதற்கென்று ஒரு தனித்த பிரசாரத்தை ஹிந்துக்களும் செய்ய வேண்டாம், முஸ்லிம்களும் செய்ய வேண்டாம். அதனாற் பிளவு, கலகம், மனஸ்தாபங்களும் உண்டாகவேண்டாம். ஹிந்து மதத்திலும், இஸ்லாமிய மதத்திலும் அந்த மதத்தின் தத்துவங்களை யறியாதவர்களாய் உள்ளோர் பல்லாயிரவர். அவர்களைத் திருத்திச் செம்மைப்படுத்தட்டும். இன்னும் ஹிந்து மதத்தினின்றும் கிறிஸ்துவமதம் வெகுபேரை இழுத்துச் செல்லுகின்றது. அதைத் திருத்த ஹிந்துக்கள் முயலட்டும். செல்லுமுன்பு தடுத்திடுக. சென்றதின்பின் திரும்புகை அவரவர் பிரியமாதுக. கோவிலுக்குள் பூஜை மணியை ஆட்டிக்கொண்டும், மசூதியில் தொழுது கொண்டுமே இருந்துவிட்டு தேசத்தையும் சுதந்தரங்களையும் இழந்ததை நமது பழையகாலத்தைச் சேர்ந்த சங்கதி. இப்போதும் அந்த மௌடீகத்தில் காலம் கடத்த வேண்டாம். தேசத்தைக் கவனிப்போம்; தேச ஐக்கியத்திற்கு இடையூறானவற்றை உதறித் தள்ளிவிடுவோம். மதப்பிரசாரக பாகங்களை அவரவர்க்குள் பிறமத நிந்தனையின்றிச் செய்து கொள்வோம். கடவுளைப் பொதுவில் துதிப்போம். அதற்குப் பின் தாய் நாட்டின் நலத்தை ஹிந்து—முஸ்லிம் ஆகிய இருவரும் கைகோர்த்துக் கொண்டு கவனிப்போம். இதுவே நமது இப்போதைய லக்ஷியமாகட்டும். ஒருவர் மதத்திலிருந்து தம் மதத்திற்கு இழுத்து ஆள் சேர்க்கும் பிரசாரத்தை இப்போது குழி தோண்டிப் புதைத்து, அதனால் தேசநலம் பாதிக்கப் படுவதைத் தவிர்க்கக் கடவோம்.

* * *

மைசூர் மன்னவர் வழி காட்டுகிறார்.

மேற்கண்ட குறிப்பை நாம் எழுதியதன் பின்னர் அதன்படி முன் சென்று நடத்திக் காட்ட நமக்கு மைசூர் மன்னவர் ஞானாசாரியாராகத் தோன்றியிருக்கிறார். அவர் தமது சமஸ்தான திவானாக தமது பள்ளித் தோழராயிருந்த ஒரு முஸ்லிம் பிரமுகரை நியமித்துக்கொண்டு ஆட்சி செலுத்தி வருகின்றார். தற்போது 38,000-ரூபாய் செலவில் புராதன ஜும்மா மசூதியைப் புதுப்பித்து தாமே அதைத் திறந்துவைத்து இஸ்லாத்தின் உன்னத லக்ஷியங்களை அது நிறைவேற்றி வைக்கட்டுமென்று

பிரார்த்தித்திருக்கின்றார். இம்மன்னர் பெருமானின் ஸமரஸ பாவத்தினை நாம் அனைவரும் பின்பற்றுவோமாக.

***

ஸத்தை விட்டு, சக்கையைப்பிடித்தல்.

ஜம்மா மசூதித் திறப்பின் போது மைசூர் அரசர் பேசியவற்றுள் பின் வரும் குறிப்பு நம்மைத் திருத்துவதற்கு உபயோகமானது — *** கடவுளை நாம் வழிபடும் முறை பல வகைப்பட்டதாயிருப்பினும் நாம் எல்லோரும் ஒரே கடவுளையே வழிபடுகிறவர்களென்பதை நாம் உணர வேண்டும். மதத்தின் உண்மையான தத்துவங்களை உணராமலும், ஸத்தில்லாத ஸம்பிரதாயங்களை விசேஷமாகக் கருதியும் இந்தியாவின் பல பாகங்களில் ஸமீப காலத்தில், மதச் சண்டைகள் ஏற்பட்டு வருவதைப் பார்க்க எனக்குத் துக்கம் உண்டாகிறது. ஜனங்கள் ஸத்தைக் கைவிட்டு, சக்கையைக் கை பிடித்து வீணர்களாகி விட்டார்களே என்ற ஸஞ்சலம் எனக்கு அதிகமாகிறது.

புரொபஸர் பீடர்ஸ் மயன்ஸ் என்னும் வைத்திய சாஸ்திரி அந்தகர்களுக்குக் கண் தெரியும் மார்க்கமொன்றைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். குருடர்களுக்குப் பதார்த்தங்களின் அறிவை உண்டாக்க அது பயன்படுமென்கிறார். அவர் அந்தகனொருவனுடைய கண்களைத் துணியால் வெகு பலமாகக் கட்டி இருட்டறையில் உட்காரவைத்து அவருடைய யந்திரத்தை அவன் கபாலத்தில் வைத்தார். அது சிறிது நேரத்துக்குள் அவன் சிரசிற்குள் தன் சக்தியைச் செலுத்தி ஒருவித உணர்ச்சியை தந்தது. அவனுடைய மூளையில் காந்தம் பிரவேசித்து மூளையில் ஒரு தீபம் ஏற்றியது போலாயிற்று. உடனே சுற்றுப்புறத்திலுள்ள வஸ்துக்களை அவன் நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டான். அதைப் பற்றிய அறிவும் உண்டானது. பிறகு யந்திரத்தை எடுத்ததும் அந்தோ பாவம் எப்பொழுதும்போல் முழுக் குருடனானான். கண் தெரியாமற் போயினும் பதார்த்த குண ஞானம் உண்டாக்குவதற்கு இந்த யந்திரம் ஸாதகமாயிருக்குமெனப்படுகிறது.

ஒருவர் கூற்று.

என் ஜென்மத்தில் ஜோஸியம் கேட்கும் வழக்க மில்லை. சாஸ்திரம், சகுனம், பஞ்சாங்கம் எதுவும் பார்ப்பதில்லை. ஈசன் படைத்த எந்நாளும் நந்நாளே ! தேசயாத்திரையில் கர்மாதீனம் நல்லதோ கெட்டதோ நடப்பது நடந்தேதீரும். அதைப்பற்றி ஏன் சிந்தனை ? பின்வரும் தீதினை முன்னறிந்து என் மனம் நோக? ஜோஸியம் பாராமல் செவ்வாயன்று புறப்பட்டவன் சுகமே ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான். செவ்வாய் புறப்படலாகாதென நின்று சோதிடப் பிரகாரம் நல்லநாளாகப் புதனில் புறப்பட்டவன் புயல்காற்றில் சிக்கி ரயில்வண்டியோடு தானும் வீழ்ந்தான் ! யாவன் அவர்செயல்.

பெரியாரின் மொழிகள்

(47-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

108. Illusion is the first appearence of Truth.
R. Tagore.

மாயையே ஸத்யத்தின் முதல் தோற்றமாகும். டாகூர்.

109. More blood has been shed in the name of God than for any other cause. *Vivekananda.*

மற்ற காரணத்தைவிடக் கடவுள் நாமத்தினாலேயே அதிக இரத்தம் சிந்தப்பட்டிருக்கிறது. விவேகாநந்தர்.

110. Beware of Jealousy ;
It is the green—eyed monster which doth mock
The meat it feeds on. *Shakespeare.*

(ஸ்திரீ) சம்சயத்தைப் பற்றி உஷாராயிரு ; தான் உண்ணும் உணவையே கேலி செய்கின்ற பச்சைக்கண்ணுடைய பூதமே அதுவாகும். ஷேக்ஸ்பியர்.

111. If you have the abilities of all the great men past and present, you could do nothing well, without sincerely meaning it and setting about it.
Dickens.

சென்றுபோனவரும், இருக்கிறவருமான எல்லா மகான்களுடைய சக்திகளனைத்தையும் நீ பெற்றிருந்தாலும், ஒரு காரியத்தை யதார்த்தமாக மனதில் கொள்ளாமலும் உண்மையாக அதைப்பற்றி முயற்சிக்காமலும் எக்காரியத்தையும் நீ நன்றாகச் செய்து முடிக்க முடியாது. டிகன்ஸ்.

O Great eternity !

112. Our little life is but a gust,
That bends the branches of thy tree,
And trails its blossoms in the dust. *Longfellow.*

ஓ, மகத்தான நித்யத்துவமே! எங்களுடைய சிறு வாழ்க்கை ஒரு காற்றேயாகும். அது உன்னுடைய மரத்தின் கிளைகளை வளைத்து அதன் புஷ்பங்களைப் புழுதியில் தள்ளிக் கெடுக்கிறது.

லாங்பெல்லோ.

113. The more we live, more brief appears
Our life's succeding stages. *Campbell.*

நாம் அதிகமாக வாழ வாழ, நமது வாழ்க்கையின் பின்வரும் நிலைகள் இன்னும் அல்பமாகத் தோன்றுகின்றன. காம்பல்.

114. The morning of day and the morning of life are but too much alike. *Dickens.*

தினத்தினுடைய காலையும் வாழ்க்கையினுடைய காலையும் வெகுவாக ஒத்தே யிருக்கின்றன. டிகன்ஸ்.

115. Through steep ascents, through straight and rugged ways,
Ourselves to glory's lofty seats we raise.
Boscan.

செங்குத்தான ஏற்றங்களின் மூலமாகவும், நேரானதும் கரடுமுரடானதுமான வழிகளின் மூலமாகவும் நம்மையே நாம் மகத்துவத்தினுடைய உயர்ந்த ஸ்தானங்களுக்கு உயர்த்திக்கொள்கிறோம். பாஸ்கன்.

116. Let's live with that small pittance which we have ;
Whe covets more is evermore a slave.
Herrick.

நம்மிடம் உள்ள அந்த அல்பத்துடனேயே நாம் வாழ்வோமாக! அதிகமாக விரும்புகிறவன் இன்னும் அதிகமாக அடிமையாகிறான். ஹெரிக்.

117. There's mercy in every place,
And mercy, encouraging thought,
Gives every affliction a grace,
And reconciles man to his lot. *Cowper.*

ஒவ்வொருவரிடத்தும் தயை இருக்கிறது. தயையானது மனோ எண்ணத்தை உற்சாகப்படுத்தி ஒவ்வொரு துன்பத்திற்கும் ஒரு அழகை யளித்து மனிதனைத் தன் நிலையில் திருப்தியுறச் செய்கிறது. கௌபர்.

118. Our duty is to be useful, not according to our desires, bnt according to our powers. *Amiel.*

நம்முடைய இஷ்டப்படி யல்லாது நம்முடைய சக்திக்குத் தக்கபடி உபகாரமாயிருப்பதே நமது கடமையாகும். ஆமீல்.

119. The little that is done Seems nothing when we look forward and see how much we have yet to do.
Goethe,

ஏற்கனவே செய்யப்பட்டுள்ள அல்ப விஷயமும், நாம் முன்னோக்கி இனிச் செய்யவேண்டியதைக் காணும்பொழுது ஒன்றுமில்லாததாகத் தோன்றுகிறது.

120. No human capacity ever yet saw the whole of a thing, but we may see more and more of it, the longer we look. *Ruskin.*

ஒரு வஸ்துவினுடைய முழுமையையும் இது வரை எந்த மனுஷ்ய சக்தியும் கண்டதில்லை. ஆனால் அதிக காலம் ஒரு வஸ்துவை நோக்கினால் அதைப்பற்றி இன்னும் அதிகமாகக் காணலாம்.
ரஸ்கின்.

121. No man too largely from heaven's love can hope,
If what is hoped he labours to secure. *Young.*

தான் தெய்வத்தினிடமிருந்து எதிர் பார்ப்பதை அடைய ஒருவன் உழைப்பானாகில், தெய்வத்தினுடைய அன்பிலிருந்து மட்டுமிகு அதிகமாக எதையும் அம்மனிதன் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. யங்.

122. Tears are not the only proofs of distress, nor the best ones.

கண்ணீர்கள் கஷ்டத்தினுடைய ஒரே அடையாளமுமல்ல, அதனுடைய சிறந்த அடையாளமுமல்ல.

123. In all things throughout the world, the men who look for the crooked, will see the crooked, and the men who look for the straight, will see the straight. *Ruskin.*

உலகத்திலுள்ள எல்லா விஷயங்களிலும் கோணலானவையையே தேடும் மாந்தர் கோணலையே காண்பர் ; நேரானவையைத் தேடும் மாந்தர் நேரானதையே காண்பர். ரஸ்கின்.

124. Where's the good of putting things off ? Strike while the iron's hot. *Dickens.*

விஷயங்களை ஒத்திப்போடுவதில் என்ன நன்மை உண்டு? பழுக்கக் காய்ந்திருக்கும் பொழுதே இரும்பைத் தட்டிவிடு. டிகன்ஸ்.

125. The fates ordain that dearest friends must part.
Young.

மிக நெருங்கிய நண்பர்கள் பிரியவேண்டுமென விதி விதித்திருக்கிறது. யங்.

126. Still achieving, still pursuing, Learn to labour and to wait. *Longfellow.*

(விரும்பியதை) என்றும் அடைந்து கொண்டும் என்றும் தொடர்ந்து கொண்டும், வேலை செய்து காத்திருக்கக் கற்றுக்கொள்.
(தொடரும்.) லாங்பெல்லோ.

R. இராமகிருஷ்ணன் பி, ஏ.

பிரபஞ்சதரிசனம்

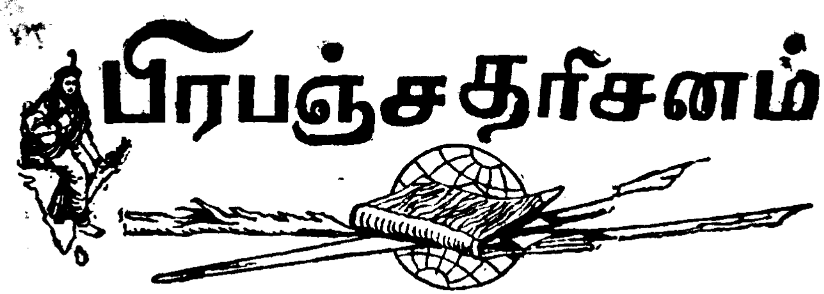

ஒருநாள் மாலை வேளையில் காவிரிநதிக் கரையிலே நான் உல்லாஸமாய் உலாவித் திரிகையில், பொழுதுபோகிற தருணமாயிற்று. அச்சமயத்தில் மேற்றிசையிலே தோன்றிய செவ்வானத்தின் அதிசயங்களைக் கண்டு அகங்களித்து நிற்கையில், சிற்சிலவாய் அச்செவ்வானமெல்லாம் மறைந்து போயின. உடனே நக்ஷத்திரங்களும் கிரகங்களும் ஒவ்வொன்றாய்த் தோன்றச் சீக்கிரமே ஆகாயம் முழுதும் அவற்றால் அடர்ந்து ஓர் அழகொளி பரப்பியது போலாயிற்று. அதற்கேற்க, அந்தக் காலத்தின் சிறப்பினாலும், நக்ஷத்திரங்களின் ஒளிமிகுதியாலும் ஆகாயம் அதிக நீலமாய்ப் பார்க்கப் பதினாயிரம் கண்ணும் போதாமலிருந்தது. இவ்விதமான விநோதக் காட்சியைப் பூர்த்தி பண்ணப் பூர்ண சந்திரனும் உதயமாயிற்று. முன்னமே வெகு விசித்திரமாய்த் தோன்றும் ஆகாயத்தில் தேஜோ மயமாய்ச் சந்திரன் எழுந்ததைக் கண்டபோது என் இருதயம் அத்யந்த பரவசத்தால் நிறைந்தது. ஆகாயத்தில் தோன்றுகின்ற ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரமும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு ஜோதி மண்டலங்களாகும்போது, இப்படிப்பட்ட பல உலகங்களுக்கு முன்னே நாம் எவ்வளவு பொருள்; ஆயினும் கருணைக்கடலான கடவுள் நம்மையும் மறவாமல் காத்தருளுகிறாரல்லவா என்று ஆநந்திக்கலானேன். பகவத் சிருஷ்டியில் நாம் வசிக்கும் இவ்வுலகம் அடியோடு அழிந்து போனாலும், அது கடற்கரையில் ஒரு கரு மணல் காணாமற் போனாலும், கடலில் ஒரு நீர்த்துளி குறைந்தாலும் என்ன குறைவு உண்டாகுமோ, அதைப் பார்க்கிலும் அதிகமான குறைவு உண்டாகாது. ஈசுவர சிருஷ்டி முழுமையும் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்க்கையில் அதில் இவ்வண்டம் அமைந்திருக்குமிடம் அவ்வளவு சொற்பமானது. இவ்வண்டம் முழுதும் இல்லாமற் போனாலும் அதனால் இந்தச் சிருஷ்டி மகா ஸமுத்திரத்தில் ஒரு குறைவில்லை.

⁂

தாம்முதலில் படைக்கப்பட்ட நாள்முதல் தம் ஒளி இன்னும்இப்பூமிக்கு வந்து சேராத அவ்வளவுஉயரத்திலும் அநேகம் நக்ஷத்திரங்கள்இருக்கலாமென்று ஹூஜினிபல் என்னும் பண்டிதரொருவர் சொல்லியிருக்கிறார். ஸர்வ சக்தியுள்ளவரும் கைம்மாறு வேண்டாத கருணைக்கடலுமான கடவுள் தனது அளவிலா வல்லமையையும் மகிமையையும் வெளியிடும்பொருட்டு இந்தப் பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பதாகிய விநோத விளையாட்டைக் கைக்கொண்டாரென்றால், அவருடைய படைப்புக்கு இவ்வளவென்று எல்லையேற்படுத்த நம்போன்ற பின்புத்தியுள்ள மனிதராலாகுமோ?

⁂

இவற்றையெல்லாம் ஆலோசிக்கும்போது என் உள்ளத்தில் ஒரு ஸம்சயம் உதித்தது. ஆ! கடவுள் எவ்வளவு அதிகமான வேலையைக் கைக்

கொண்டிருக்கிறார்! அநந்தமான உலகங்களையும் படைத்து அவற்றுள் ஒன்று கூட விடாமல் அனைத்தையும் ஊக்கத்தோடு காத்தருளவேண்டுமல்லவா? இப்படி அநேகமாயிரம் உலகங்களையும் காத்தருளுகிற கவலையில் மிகவும் அற்பமாகிய நம்மையும் அவர் எப்படிக் காத்தருளப் போகிறார்! எத்தனையோ தொல்லையில் ஒருவேளை நம்மை மறந்தாலும் மறந்துபோகலாமல்லவா? என்று இப்படி எண்ணமிட்டு யோசித்தவாறு நின்றேன்.

⁂

ஆயினும், உடனே அதற்குமுழுதும் மாறான மற்றொருஎண்ணம் உண்டாயிற்று. ஆ! நம்முடைய மதியீனத்தை என்னென்று சொல்வது? ஒன்றும் அறியாத நம்மைப் போலவே எல்லாமறிந்த கடவுளையும் நினைக்கிறதா? ஒரே சமயத்தில் பல காரியங்களையும் கவனிக்க நம்மாலாகாது. ஏதோ ஒரு காரியத்தில் நாம் கவனம் வைத்தால் மற்றக் காரியங்களை உபேக்ஷை செய்வது நமது இயற்கை. எவ்வளவு வல்லவராயினும் அவரவர் மதிக்குத் தக்கபடி இந்தக் குறைவு மனிதர் அனைவரிடத்திலும் உண்டு. கடவுளால் படைக்கப்பட்டவர் எப்படிப்பட்டவரானாலும் சரி, அவர் ஸஞ்சரிக்குமிடம் மிகவும் சொற்பமாதலால் அதற்கேற்றபடி அவர் அறிந்தபொருள்களும் அளவிட்டவையாகவே இருக்கும். நாம் செய்கிற செய்கைகளும் அறியும் பொருள்களும் அவரவர் மதிக்கு ஏற்றபடி ஏறத்தாழப் பல அளவாயிருக்கும். நம்முள் ஒருவன் எவ்வளவு அதிகமாய் அறிந்தவனாயிருப்பினும், அவன் அறிவும் ஓர் அளவுள்ளதேயொழிய அளவு கடந்ததன்று. ஸர்வஞ்ஞனான ஈசுவரனைப்பற்றி ஆலோசிக்கும்போதும் அவருடைய அறிவும் இப்படி ஓர் அளவுள்ளதேயென்று நம்மைப் போலவே நினைத்துவிடுவது எவ்வளவு பேதமை! நன்றாய் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்க்குமளவில் இப்படிப்பட்ட குறைவு ஒன்றும் கடவுளிடத்தில் கிடையாதென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தோன்றும். "அவனன்றி அணுவும் அசையாது."

⁂

ஆதலால் ஈசுவரன் தமக்கு இருக்கிற பல தொழிலில் நம்மை மறந்து உபேக்ஷை செய்வாரோவென்றெண்ணி நாம் அணுவளவும் அச்சப்படவேண்டுவதில்லை. அவர் சர்வ வியாபியென்பதையும், சர்வஞரென்பதையும் எண்ணிப் பார்ப்போமானால் அந்த அச்சம் உடனே நீங்கிவிடும். கருப்பைக்குள் பாலகனையும், கல்லுக்குள் தேரையையும் மறவாமற் காக்கின்ற கடவுள் நம்மை மறந்து போவாரோ?

⁂

கடவுள் சர்வ வியாபியாகையால், இந்த சிருஷ்டியிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளிலும் தாம் உட்புகுந்து அதது செய்யவேண்டிய செய்கைகளைச் செய்வித்து இந்தப்பிரபஞ்சம் முழுமையும் தாமே தாங்குகிறார்; இந்தசிருஷ்டியில் அவரில்லாத இடமில்லை. அவர்க்கு எட்டாத தூரமாவது, அவர் உட்செல்லக்கூடாத—அவரைப்பார்க்கிலும் அதிகசிறிதாவது அதிகபெரிதாவது ஒன்றும் கிடையாது. சித்தோ அசித்தோ, அணுவோ மகத்தோ, எந்த வஸ்துவிலும் அவர் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறார். இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் எந்தப் பொருளையும் விட்டு ஒழியக்கூடாமலிருப்பதே கடவுளுக்கு ஒரு குறையென்று சொல்லவேண்டுமேயொழிய மற்றொரு குறையுமில்லை. ஈசுவரனாகிய ஒரு மகா சக்கிரத்திற்கு மையம் எங்குமிருக்கிறது; சுற்றெல்லை எங்குமில்லையென்று ஒரு மகா வித்துவான் வர்ணித்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்தப்

பிரபஞ்சமெல்லாம் பரமாத்துமாவான கடவுள் தமக்கென்றுதாமே நிருமித்துக் கொண்ட ஒரு பெரிய ஆலயமென்றும் அவருடைய சரீரமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆய்ந்து பார்க்குமளவில் இவ்வுலக மெல்லாம் அவருடைய ஞானேந்திரிய மென்றே சொல்லவேண்டும். அதனாலேயே அவர் எல்லாம் அறிந்தவராகிறார்.

* * *

ஆ! இப்படி எங்கும் உள்ளவரும் எல்லாம் உணர்ந்தவருமான கடவுளை நாம் காணக்கூடுமானால் நமக்கு எவ்வளவு ஆநந்தமாயிருக்கும். முன்னே பார்த்தாலும் அவர் நமது கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. பின்னே பார்த்தாலும் தோன்றவில்லை. பக்கங்களில் பார்த்தாலும் காணப்படவில்லை. அவர் எங்கும் உள்ளவராயினும் எங்கே பார்த்தாலும் நமது கண்ணுக்குமட்டும் அவர் காணப்படவில்லையே! இதென்ன ஆச்சரியம்!!

* * *

இப்படிப் பல விதமான கடவுளுடைய நித்திய கலியாண குணங்களையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கையில், அவரவர் மனதிலுள்ள எவ்விதமான அஞ்ஞான இருளும் அந்தக்ஷணமே ஒழிந்துபோகின்றது. தமது சிருஷ்டியில் அகப்பட்ட பொருள் எதையும் அவர் உபேக்ஷை செய்ததில்லை. அவற்றுள்ளும் நம்மை ஒருவேளை கடவுள் கைவிடுவாரோவென்று அஞ்சி நடப்பவர்களை அவர் முக்கியமாய்க் கண்ணுற்று வருகிறார். நாம் எண்ணுகிற ஒவ்வொரு எண்ணமும் இப்படிப்பட்டதென்று அவர்க்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவர் ஒருபோதும் நம்மை உபேக்ஷை செய்வதில்லையாதலால், நாம் அவரைப் பூரணமாய் நம்பி நடக்கக் கடவோம்.

* * *

லௌகீக வாஞ்சை யெனும் பந்தத்தை அறு; சோம்பல், உனக்கு என்ன ஸம்பவிக்குமோ என்ற கவலை—இவற்றைத் தாண்டிச் சென்றுவிடு; நீ செய்ததின் பலனைப் பார்ப்பதற்காக என்றும் திரும்பாதே. எல்லாவற்றையும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் செய். போ மேலே. மனம் முழுதும் ஈசன்பால் பிரவஹித்துச் செல்கின்றது—பொருள், பெயர், அல்லது புகழ் தேடப் பொழுது இல்லை—ஈசனை யன்றிப் பிறிதொன்றை நினைக்க நேரமுமில்லை—யென்று நினைக்கும் வண்ணமாக நீ பக்குவப்படு. பின்புதான் நம் இருதயங்களிலே அளவற்ற அத்யற்புத ஆநந்தமாகிய அன்பு உதயமாகும். ஆசைகளெல்லாம் கண்ணாடி மணிகள் போன்றவை. ஈசுவர பக்தி ஒவ்வொரு விநாடியும் வளர்ந்துகொண்டே யிருக்கின்றது. என்றும் அது புதிதே. அதை அனுபவத்தினால்தான் அறியக்கூடும். பக்தி தான் மிக எளிது. தப்பாகக்கொள்ளும் அன்புகூட உண்மையானது, ஆநந்தமானது. கொலைஞன் கூட தனது குழந்தையை முத்தமிடும்பொழுது, ஒருக்ஷணத்திற்கு ஈசுவரனை யன்றி, மற்றெல்லாவற்றையும் மறந்துவிடுகின்றான். அவனுக்குக்கூட ஒரு பக்குவமடைவதற்கான தருணம் வாய்க்கின்றது. ஆயினும் அதை யுணர்ந்து அவன் பற்றிக்கொண்டு கடைத்தேறாமல் தவறிப்போகிறான். அடுத்த நிமிஷத்தில் லோகமாய்கையில் மூழ்கிவிடுகின்றான். அந்த மாய்கைக்குத் துணைபுரியும் கோபம் காமம் முதலியவற்றினின்றும் விடுபடு. அஹங்காரத்தை யொழி. எல்லாவற்றையும் பகவானிடத்து லமர்ப்பி.

* * *

இராஜீய விஷயங்கள் எதுவும் உற்சாகமாயில்லை. ஒன்றைச்செய்து பூரிப்பு அடையலாமென்பதற்குமில்லை. எல்லாம் ஏமாற்றமா யிருக்கின்றது. எல்லாம் சலிப்பாயிருக்கின்றது. சோர்ந்து சோர்ந்துபோகவே வைக்கின்றது. எவ்வளவோ ஆவலோடும் நமது வாக்கைக் கொடுத்து நமது பிரதிநிதிகளாகச் சட்டசபைக்கு அனுப்புகிறோம். அங்கு அவர்களால் ஆகும்காரியம் எதையும் காண்கிலோம். சட்டசபைப் பிரவேசத்தால் அவர்களுக்கு லோககௌரவம் அதிகப்படுகின்றது. அவ்வளவே தவிர ஜனஸாதகமான நன்மை எதையும் அவர்களால் உண்டுபண்ணக்கூடவில்லை. உழைப்பெல்லாம் வீணாய்விடுகின்றது. இந்த நிலையில் கக்ஷிபேதங்களும், அதன் குட்டிச் சண்டைகளும், துவேஷங்களும் வேறே! நம்மவரையே நாம் பகைக்கின்றோம். மனச்சலிப்பு, அதிகமாகின்றது. இவ்வாறாக சலிக்கும்போதெல்லாம் நமதுசித்தத்தை பரமாத்மாவிடம் செலுத்தி பாரதமாதாவுக்கு நலம்புரியுமாறு அவரைத் துதித்து மனோசாந்தி பெறக்கடவோம். அந்த சாந்தியாகிய இளைப்பாறுதலினின்றும் பின்னும் அதிகமான புதிய ஊக்கத்தையும் சக்தியையும் நமது உள்ளங்களிலே தோற்றுவித்துக் கொள்ளக்கடவோம். இதுவே நான் இம்முறை ஆராய்ந்து கண்ட பிரபஞ்ச தரிசனம்.

உள்ளொன்றும் புறம் ஒன்றுமாய், ஸதா ஸ்திரீ சிந்தகர்களாய் வெளிக்கு வெகு யோக்கியமாயுள்ள சிலர் தங்களின் சிவப்புத்தோல் தங்களுக்குப் பெரிய மனிதத் தன்மையை உண்டாக்குகிறதென்றும், தாங்கள் எங்கு சென்றாலும் கௌரவிக்கப்பட வேண்டியவர்களென்றும், காலியாக இருக்கும் அந்த நாற்காலி தங்கட்காகவே போடப்பட்டிருக்கிறதென்றும் மனப்பால் குடிக்கின்றார்கள். சிவப்புத்தோலில் ஏராளமான விஷப்பூச்சிகள் குடிபுகுந்து கொள்கின்றனவென்றும், பல பெண்களின் கற்பு அத்தோலால் பறிமுதல்செய்யப்படுகின்றனவென்றும், வெகு ஜனங்களை ஏமாற வைத்து வஞ்சித்துவிடுகின்றனவென்றும், அத்தோலி னிடத்து மயங்கி மோசம் போனவர்களின் சங்கியை எண்ணற்றதென்றும் உலகஅநுபவம் சொல்லுகின்றது. யாவரும் பிரியத்துடன் விரும்பும் இத்தோலில் இத்தனைக் கறைகள் ஏற்பட்டிருப்பது ஆச்சரியம்!

குழந்தையின் இனிய உருவம்.

குழந்தையின் தரிசனம் ஆயுள்விருத்தி.

குழந்தைகளை நெருங்கில் அதன் தெய்வச்சாயல் நமக்கும் படியும்.

குழந்தையுடன் விளையாடுகை மகாஇன்பம். குழந்தையின் எதிரில் நமது லோக கௌரவ மாயை பறந்துவிடும்.

குழந்தையின் முகம் காணில் ஸகலத்துக்கும் நிவர்த்தி.

குழந்தையின் அலங்காரம் நம் கண்கள்செய்த பாக்கியம்.

குழந்தைகள் இடும் முத்தம் கடவுளே நமக்கு இடும் முத்தங்கள்போல்வதாம்.

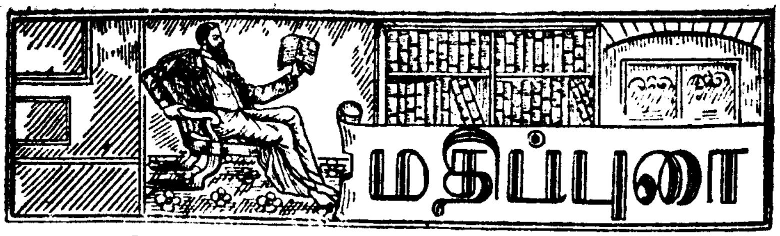

சரோஜினி :—

[ஓர் இனிய துப்பறியும் தமிழ் நாவல். ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் எஸ். எஸ். அருணகிரி நாதர். எம். எஸ். ராமுலு அண்டு கம்பெனி, ராயபுரம், சென்னை. விலை ரூபா 2.]

இந்த நாவல் ஆங்கிலத்தினின்றும் மொழி பெயர்த்ததாகக் காண்கிறது. அதற்கேற்பக் கதையின் நடையும் உளது. இதில் பிரஸ்தாபிக்கப்படும் நல்ல பாம்பின் விஷயம் ஏற்கெனவே ஆங்கிலத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நாவல்கள் சிலவற்றில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. பிறர் எடுத்துக்கொண்ட கற்பனையை மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் விட்டு விட்டு வேறு வகையிற் கதை புனைவது நன்றாகும். துப்பறியும் சூழ்ச்சி இந்நாவலில் செவ்வனே அமைந்துள்ளது. கதையும் வாசிக்க இனிமையே. வேலப்பனின் துப்பறியும் விவேகமும், அவனது எஜமான விஸ்வாசமும் பாராட்டற்பாலது. பருவ யுவதியான சரோஜினி அன்னியரான மதனகோபாலருடன் பழகினள் என்பதுபோன்ற பாகங்கள் மேனாட்டுக் கதைகளுக்கும் அவ்விடத்திய ஆசாரங்களுக்குமே பொருந்தும். அத்திய பழக்கம் எத்துணைக் கெடுதிகளுக்கு இடனுவது என்பதும் சிந்திக்கத்தக்கது. கண்ணபிரானின் உத்தமக்காதலும், சீனிவாசனின் அக்கிரமங்களும் இக்கதையின் கெடுக வியாபிக்கின்றன. துராத்மாக்களின் முடிவும், நல்லோரின் இன்ப பூர்த்தியும் தெரிவிப்பதுடன் நாவல் முடிவுறுகின்றது. சுருக்கி எழுதப்பட்டிருப்பின் இன்னும் ஸ்வாரஸ்யம் தரும். கடைசியில் வரும் புரொபஸர் நாயகத்துக்கும் அவர் படத்துக்கும் இக்கதைக்கும் எவ்வித ஸம்பந்தமுமில்லை. 21-ம் அத்தியாயம் முதல் பாராவுடன் இக்கதையை முடித்திருப்பின் உத்தமம். சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ற படங்களும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

***

சோதிட ஆசிரியன் :—

[அல்லது சோதிடம் சுயமாகப் பயிலும் நெறி. ஸ்ரீமான் மத்தூர் வெங்கடரமணாச்சார் இயற்றியது. ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குரு புஸ்தகசாலை, நெ. 4-34, நயினியப்ப நாயக்கன் வீதி, P. T. சென்னை. விலை ரூபா 1.]

இலக்கணம், வைத்தியம், சோதிடம், மத நூல்கள் இவை யாவும் ஒருவரிடமிருந்தே கற்றறியவேண்டியவை. எத்துணைச் சுலபமாக நூல் இருப்பினும் பிறர் போதனையும் வேண்டும். "சோதிட ஆசிரிய"னில் சோதிடத்திற்கான முக்கிய விஷயங்கள் நன்கு தொகுத்துச்சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பஞ்சாங்கங்களில் உள்ள ராகுகாலம் போன்ற பலவும் இதில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இது ஒரு சிறு சோதிட நூலென்னலாம். அறிய விரும்புவோர் அறியக்கூடிய 212—விஷயங்கள் இதனில் அடங்கியிருக்கின்றன. இப்புஸ்தகத்தின் விலையைக் குறைப்பது நன்று.

தேகதத்துவ சூக்ஷ்மங்கள்

2. பற்களின் விசித்திர அமைப்பு.

(30-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சாப்பிடுகிற பதார்த்தங்களைத் துண்டிக்கவும், கிழிக்கவும், அரைக்கவும் வேண்டியதாய் இருக்கிறபடியால், அதற்குத் தகுந்த பிரகாரம் பற்கள் மூன்று விதமாய்ப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனதன் தொழிலுக்குத் தக்கதாய் உருவாக்கப்பட்டு உசிதமான பிரமாணமுமுள்ளதாயிருக்கின்றது. 32-பற்கள் உண்டு ; இவைகளில் மேல் தாடையில் 16-ம், கீழ்த் தாடையில் 16-ம் ஆக இருக்கும்.

பற்கள் நான்கு வகைப்படும்.

முதல் முன்பற்கள்-8 ; மேல் தாடையில் 4-ம், கீழ்த்தாடையில் 4-ம் ஆக இருக்கும். இந்தப் பற்களால் பதார்த்தங்களைக் கடித்துத் துண்டிக்கிறோம்.

பிறகு, நாய்ப் பற்கள் 4 ; இவைகள் முனையாய் இருக்கும். தாடையின் பக்கத்துக் கொன்றுண்டு. கடித்துத் துண்டிக்கக்கூடாத மாமிசம் முதலிய வலிய பதார்த்தங்களைக் கிழிக்கிறதற்கு இவைகள் உபயோகப்படுகின்றன. இறைச்சியை யுண்ணுகிற நாய்க்கு அநேக பற்கள் முனையாக இருக்கிறபடியால், நாய்ப்பற்கள் எனப் பேரிடப்பட்டன.

இவைகளுக்குப் பின் சிறிய கடைவாய்ப் பற்கள் 8-உண்டு ; இவைகள் கடிக்கவும் மெல்லவும் இரண்டுக்கும் உபயோகப்படும். தாடையின் பக்கத்துக்கு இரண்டாக இருக்கும்.

இவைகளுக்குப் பின் இருக்கிற உறுதிப்பற்கள், பெரிய கடைவாய்ப்பற்கள் என்று சொல்லப்படும். அவைகள் 12 ; தாடையின் பக்கத்துக்கு 3-ஆக இருக்கும். இந்தப் பற்கள் பெருத்து இவைகளின் பலத்த வேர்கள் அதிகரித்து தாடை எலும்புகளில் உறுதியாய்ப் புதைந்து மேல்புறம் மேடுபள்ளமாக இருக்கிறபடியால், வன்மையுள்ள பதார்த்தங்களை உடைக்கத் தகுதியானவைகளாக இருக்கின்றன. மேல்புறம் சமனாய் இராமல் மேடுபள்ளமாக இருப்பதால் பதார்த்தங்கள் நன்றாக மசியும்.

3-வது படம்.

1 2 3 4 5

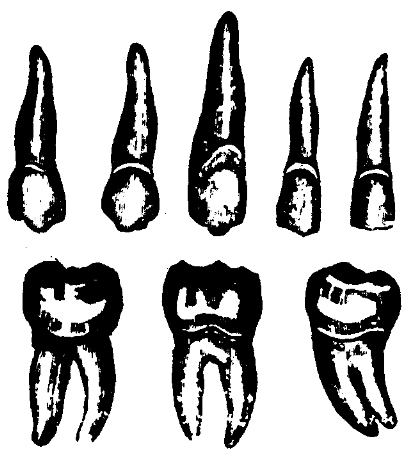

6 7 8

1-2. முன் பற்கள்.

8. காய்ப்பல்.

4-5. சிறிய கடைவாய்ப் பற்கள்.

6-7 8. பெரிய கடைவாய்ப் பற்கள்.

மேல்பற்களும் கீழ்ப்பற்களும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தும்படி செய்திருக்கிற தன்மையே ஆச்சரியம்! இவ்விதமாக ஏற்பட்டிருப்பதினால் தான் பதார்த்தங்கள் பற்கள் மத்தியிலிருந்து செவ்வையாக அரைக்கப்படுகின்றன.

எலும்பைப் பார்க்கிலும் பற்கள் உறுதி. ஒன்றோடொன்று உராய்வதில் தேய்ந்து போகாமல் இருக்கும்படி ஈறுகளுக்கு மேற்புறமாய் இருக்கிற பற்களின் சிகரங்கள் உறுதியாய் மழமழவென்று இருக்கும்; அதற்குப் பல்பாளை என்று பெயர்.

பற்களின் பாளைக்கு உணர்ச்சியில்லை. ஆனால் பற்களுக்கு உணர்ச்சியுண்டு. அந்த இடத்தைப் பல் பாளை மூடிக்கொண்டிராவிட்டால் மெல்லும் போதெல்லாம் நமக்கு நோவு காணும்.

சிறுவர்கள் பழங்களிலுள்ள கொட்டை முதலிய கடின பதார்த்தங்களை அஜாக்கிரதையாகப் பற்களால் கடிப்பதினால் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் பல்பாளை தெறித்துப்போகும்; பிறகு காற்று அதின் வழியாய்ப் பற்குள் பிரவேசித்து, பல் சொத்தையாகி, பல்வலி யுண்டாகும்.

பல்பாளையைச் சுத்தியாக வைக்காவிட்டால் அதற்குக் கெடுதி சம்பவிக்கும். சாப்பிடுகிற பதார்த்தங்களின் துண்டுகள் ஏதாவது பற்சந்துகளில் சிக்கிக்கொண்டிருந்தால் அவைகள் அழுகி, இரும்பைத் துரு மென்றுவிடுவதுபோல் பல்பாளையை மென்றுவிடும். பல் பாளை போய்விட்டால், சீக்கிரத்தில் சொத்தையாகிச் சகிக்கக்கூடாத பல்வலி காணும். பற்களை இழந்துபோகும் படியாயும் ஸம்பவிக்கும்.

உன்னிடத்தில் நல்ல கத்தி அல்லது கத்திரி யொன்றைக் கொடுத்து வைத்தால், அதை உபயோகித்த பிறகுத் துடைத்துச் சுத்தி செய்யாமல் வைப்பது மூடத்தனமென்று உன் புத்தியில் தோற்றமாட்டாதா? நமது சௌக்கியத்துக்கும் சுகத்துக்கும் உபயோகிக்கும்படியாகக் கொடுத்திருக்கிற பற்களைத் துலக்கிக் கழுவிச் சுத்தியாய் வைக்காவிடில் அதைவிட அதிக மூடத்தன்மையல்லவா? இரும்பு ஆயுதங்களை உபயோகித்த பிறகு, செவ்வையாய்த் துலக்கி வைக்கவேண்டியதென்று நமக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அப்படி வைக்காமலிருப்பதினால் உண்டாகிற கெடுதியைப் பார்க்கிலும் வாய்க்குள்ளிருக்கிற பற்களை அசுத்தமாய் வைப்பது இன்னும் அதிகக் கேடு.

இராத்திரி நித்திரைக்குப் போகிறதற்கு முன் பற் குச்சியினால் துலக்கி, வாயைச் செவ்வையாக அலம்பிவிட்டுப் படுத்துக்கொள்ளவேண்டியது; மறுபடியும் காலையில் எழுந்த பிறகு அவ்விதமாகவே செய்து கொள்ளவேண்டியது. இரவில் செய்ய அநுகூலப்படாதபோதிலும், காலையில் தினந்தோறும் தந்த சுத்தி செய்யவேண்டியது. ஊற்றைப் பற்களைப் பார்த்து அசங்கியப்படுவதைவிட மேலான அசங்கியம் ஒன்றுமில்லை. இதுவுமன்றியில் வாய் நாற்றம் பிறக்கும். நாம் ஒருவருடன் பேசும்போது இந்த நாற்றம் எதிரில் இருப்பவரின் மீது வீசி அவரை அருவருப்புடன் தூர எட்டிப் போகச்செய்யும் போது அது நமக்கு எவ்வளவு அவமானம்? பலகாரம், மிட்டாய், பச்சைக்காய்கள் முதலான சுகத்தைக் கெடுக்கிற பதார்த்தங்களைச் சிறுவர்கள் தின்று பற்களைக் கெடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விதப் பண்டங்கள் அதிகமாகப் புசித்தால் வயிறு கெடும்; அதனால் பற்களுக்கும் கெடுதி யுண்டாகும்.

பல் வியாதியினால் அநேக ஜனங்கள் உபத்திரவப்படுகிறார்கள். சிறு வயதில் தங்கள் பற்களைப் பத்திரப்படுத்திக்கொள்ளாமற் போவதினால் பின் நாட்களில் உண்ணுகிற உணவுகளை மெல்லத் தகுதியான தந்தங்கள் அற்று ஆயுள் வரையில் வியாதியில் மூழ்கியிருப்பார்கள்.

பற்களெல்லாம் ஒரே காலத்தில் முளைக்கிறதில்லை; வயது வந்த பிறகு தான் 32-பற்களும் முளைத்துப் பூர்த்தியாகும். குழந்தை பிறக்கும்போது பற்கள் ஏன் இல்லை? அதன் காரணம், அதனுடைய ஆகாரத்துக்கு மிருதுவான ஈறுகளே போதுமானது; கடினப் பற்கள் இருந்தால் உபத்திரவம் ஸம்பவிக்

கும். குழந்தை சாதம் உண்ணும்படியான பருவ பக்குவத்துக்கு வந்தபோது, சிறிய பற்கள் ஈறைவிட்டு வெளிப்படும். உண்ணும் உணவு வித்தியாசப்படுவதற்குத் தகுந்தபடி மெல்ல பற்களும் பெருத்து உறுதியாகும். பால்ய வயது சென்ற பிறகு முதலில் முளைத்த சிறிய பற்கள் விழுந்துவிடும்; அவைகளுக்குப் பதில் கெட்டிப்பற்கள் முளைத்து ஜீவிதகாலம் வரையிலிருக்கும்.

மனிதனுக்கும் பாலகனுக்கும் சௌக்கியத்துக்குத் தகுந்தபடி சர்வரக்ஷகர் ஏற்படுத்தியிருக்கிற அநேக விஷயங்களில் போஜன பதார்த்தங்களுக்கு ஏற்றபடி அமைத்திருக்கிற பற்களில் அவருடைய ஜாக்கிரதை இன்னதென்று நமக்குத் தெரியவருகிறது. சவுக்கியத்துக்காக அவர் நமக்குக் கொடுத்திருக்கிற பொருளைக் கிரமமாக உபயோகப்படுத்தாததினால் காணுகிற வேதனை நமது நப்பிதத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் முன் எச்சரிக்கையாக இருக்கின்றது.

மனிதர் விஷயத்தில் செய்திருப்பதுபோல் இதர ஜீவ ஜந்துக்களிலும் இவ்வித ஏற்பாடு உண்டாக்கி யிருப்பதைக் காணலாம். எவ்விதமெனில், மாமிஸம் பக்ஷிக்கிற நாய், பூனை, புலி, சிங்கம் முதலிய மிருகங்களில் கோரைப் பற்களும் கடைவாய்ப் பற்களும் மெத்தப் பெருத்துக் கெட்டியாய் இருக்கும். புல் மேய்கிற குதிரை, பசு முதலியவைகளில் முன் பற்களும் கடைவாய்ப் பற்களும் விசேஷித்திருக்கும். கடித்துத் தின்கிற எலி, முயல் முதலிய ஜந்துக்களுக்கு நீண்ட முன் பற்களும் கடைவாய்ப் பற்களும் மாத்திர மிருக்கும். ஸர்வத்தையும் பக்ஷிக்கிற மனிதனுக்கோ மிருகங்களுக்கு இருக்கிறவைகளைப் பார்க்கிலும் பற்கள் வெவ்வேறு விதமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

(தொடரும்.)

பணத்தைக் கொடுத்து அன்பை விலைக்குப் பெற முடியுமா? அவ்விதம் அடைந்தாலும் அந்த அன்பு பணம் உள்ள வரையுமே நிற்கும். சிறு பிள்ளைகளின் கையில் தின்பண்டம் இருப்பின் அவர்களை ஏனைய குழந்தைகள் சுற்றிக் கொண்டு தாமும் அதிற் பங்கு பெறுவர். பக்ஷணம் செலவாய் விட்டதும் ஒவ்வொருவராய்ச் சென்றுவிடுவர். உலகமும் அவ்விதமே.

பல்லு போனால் சொல்லு போச்சு!

பல் இல்லாதவனுக்குக் கரும்பு என்னத்திற்கு? பிரதி தினமும் இரவில் பற்களின் சந்திலுள்ள மலினங்களை ஒரு சிறு குச்சிகொண்டு நீக்கி, வாயை ஜலத்தால் சுத்திசெய்வதை ஒரு வழக்கமாகக் கொள்ளவேண்டும். தாய் தந்தையர் தம் சம்பந்தத்தின்போது தம் மக்களுக்கென்று அமைத்த அமைப்புக்குத் தகுந்தபடிதான் பற்களும் மற்ற குண நலங்களும் இருக்கும்.

பழமொழிக் குறிப்புகள்

1. அன்பு.

(43-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

47. அன்பே பிரதானம், அதுவே வெகுமானம்.

இதுமிக்க அருமையான சொல். அநேக சந்தர்ப்பங்களில் உபயோகிக்கக்கூடிய பழமொழி. அன்பு என்பதுதான் மானிட ஜென்மத்துக்கு முக்கியமான குணம். பொருள் முதலிய செல்வங்கள் ஒரு சமயத்தில் ஒருவனுக்கு இல்லாதிருப்பினும் அவனிடம் "அன்பு" என்பது மட்டும் குடிகொண்டிருக்குமாயின் அது அநேக பொருள்கள் இருப்பதற்குச் சமானம் என்றபடி. தம்மிடம் அன்பாயிருப்போர் எதை விரும்புகிறார்களென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தமது பொருளையேனும் பிறவற்றையேனும் அவர்கள் விரும்புகிறார்களா? ஒருபோதுமில்லை; தமது அன்பு ஒன்றையே அவர்கள் ஆசிக்கின்றார்கள். அந்த அன்பு உதட்டுறவாய் வெளியன்பாக இருக்கலாகாதென்றும், உள்ளிருந்து தானே பெருகிவரும் அன்பாயிருக்க வேண்டுமென்றும் அவர்கள் ஆவற்படுகிறார்கள். நம்மிடம் அவர்கள் ஒரு சம்பந்தம் செய்துகொண்டுவிடவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவதும்கூட அந்த அன்பை உறவின்முறையுடன் கூட்டிச் சேர்த்து இன்னும் பலப்படுத்திவிடவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தினாலேதான். ஒருவரிடமும் ஒருபொருளை எதிர்நோக்கி அதற்காக அன்புகாட்டுவதும், ஒருவர் கொடுத்துக்கொண்டே யிருக்கிறவரையில் அதன் நிமித்தம் மிக்க அன்புள்ளவர்களாக நடந்து கொள்வதும், அவர்கள் ஒரு காலம் இல்லையென்று எந்த சமயத்திலாவது சொல்லும்பொழுது அவர்களை உதறிவிட்டுச் சென்றுவிடுவதும், பிறகு அவர்களையே—"ஓ! அவர்களென்ன செய்துவிட்டார்கள்" என்று பழிப்பதும் உண்மையான அன்பின் குணங்கள் ஆகா. பொருளைப்பற்றிக் கொள்ளும் அன்பு அந்தப் பொருளைப் பெற்றவுடன் தீர்ந்துபோகிற விஷயம். இது சாமான்ய சங்கதி. இதை ஒரு அன்பு என்ற வகையில் சேர்க்கமுடியாது. ஆனால், ஒருவரிடம் சம்பந்தம் செய்துகொண்டு தங்கள் அன்பை உறவின் முறை வகையில் இன்னும் நெருக்கமாக இணைத்துவிட வேண்டுமென்று கொள்ளும் தாபம், அவ்வாறே கடவுளின் அருளால் ஒரு உறவின் தொடர்பு ஏற்பட்டுவிடுங்காலத்து அது இன்னும் பலப்பட்டுச் செல்லுமே யன்றி, பொருளைப் பெற்றவுடன் அன்பு தீர்ந்துபோன சங்கதிபோல் இது ஆகாது. பொருளை விரும்புவோன் சுயநலத்தை நாட இடமுண்டு. ஆனால் சம்பந்தம் கோருபவனோ என்றும் தொடர்ந்து அன்பு பாராட்டவே அதை விரும்புகிறான். ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு எவ்வளவோ செய்கிறான். எவ்வளவோ ஆபத்தான சமயங்களில் அவனுக்கு உதவியாக நிற்கிறான். இவ்வளவு உபகாரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டவன் எதையும் திருப்பிச்செய்கிறவனாய் அதற்கு ஏற்ற சக்தி வந்தனாயில்லை. ஆயினும் என்ன? அவனிடம் வற்றாது பெருகிச் செல்லும் யதார்த்தமான அன்பு அவன் உள்ளத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கிறது. அந்

அன்பே பிரதானம், அதுவே வெகுமானம். நாம் பிறரிடம் காட்டும் உண்மை யன்புக்கு அவர்கள் நமக்குச் சொத்துக்களை வாரிக்கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று நாம் எதிர்பார்க்கவில்லை. நம்மைப்போல அவர்களும் நம்மீது அன்பாயிருக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பதையே விசேஷமாக விரும்புகிறோம். அவ்விதம் அன்னோர் உணர்த்தும் உண்மையன்பே நமக்கு எல்லாவற்றையும்விடப் பிரதானமாகவும், அதுவே பெரிய வெகுமானமாகவும் நமது நெஞ்சம் கருதிடச் செய்விக்கின்றது. உப்பில்லாக் கூழ் குடித்துக் கொண்டு எவ்வளவோ ஏழைத்தம்பதிகள் எத்தனையோ அன்னியோன்னிய தாம்பத்தியத்துடன் வாழ்கின்றார்கள். அவர்களுக்குள்ளிருக்கும் அன்பே அவர்களின் வாழ்க்கையை அலங்கரிக்கும் பூஷணமாகிறது. தனக்கு நட்டு நகையில்லை யென்று அங்கு மனைவி தன் கணவன்மீது குறைவுபட்டுக் கொள்வது காணோம். ஏன் காணோம்? அவளுக்கு வேண்டியது பதியின் அன்பொன்றே. அதுவே அவளுக்குப் பெரிய ஆபரணம்—பெரிய வெகுமானம். உண்மையான நண்பர்கள் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துக் கொள்ளும்போது அதிக உபசாரங்கள் எதுவும் இருக்கப்போகிறதில்லை. அந்த உபசார வேஷங்களை அவர்கள் விரும்பவில்லை. அவர்கள் அன்பையே சிறந்த வெகுமானப் பொருளாக விரும்புகிறார்கள். அன்பினர்க்குள் கடன் சங்கதிகள் கலந்திருந்தால் கடன்கொடுத்தவன் எப்போது தன்பணம் வருமோ வென்று ஒருநாளும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. தன்னிடம் கடன் பெற்றவனின் கைக்குப் பணம் வந்ததும் தனக்குக்கிடைத்துவிடுமென்று எண்ணி அந்தக் கவலையே இல்லாமல் இருக்கிறான். கடன் வாங்கியவனோ அதைக்கொடுக்க வேண்டுமே யென்ற கவலையே இல்லாமல் தான் எதிர்பார்க்கும் தொகை வந்ததும் அந்தக்கடனைத் தீர்க்கும்முதல் சங்கதியாக அது இருக்குமாதலின் அந்தக் கடன் தீர்க்கப்படுமோவென்ற சிந்தனையே தனக்குத் தேவையில்லை யென்று கருதிவிட்டு, அத்தொகை வருவதற்கான காரியத்தில்மட்டும் கண்ணா யிருக்கிறான். மனதில் அன்பு ஒன்று மட்டும் இருந்துவிட்டால் இந்தப் பாழும் உலகத்திலுடைய எல்லாக் கபடமோச நாச தந்திரங்கள் யாவும் பறந்தோடிப் போய் வெள்ளைமனதாகி ஒருவரை யொருவர் நம்பிச் சுகப்படும்படியாகவும் ஆகிவிடுகிறது. ஆ! அத்தகைய அன்பே உலகமெங்கும் பரவியிருந்துவிட வொண்ணாதா? உலகத்தையே அன்புடன் நோக்கும் தூய உள்ளம் நமக்கு என்று உண்டாகுமோ?

***

நம்மை ஒருவன் வைகிறான். நாம் அன்பின்கண் மயங்கிப் பரவசப்படும் பான்மையோராக மாறிவிட்டால், நம்மைத் தூஷித்தவனுக்கும் நாம் நன்மையையே கோரி, அவனைத் திருத்திச் சுகப்படுத்தவேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டுபவராக நாம் ஆகிவிடுவோம். அவ்வளவான பெருந்தன்மைக்கு—பெரியஸ்தானத்துக்குநாம் உயர்ந்துவிடுவோமாகில் ஆ! அப்பொழுது நாம் எத்தனை ஆநந்தபரவசர்களாக வீற்றிருக்கலாம்! அந்தப் பக்குவத்தன்மை நமக்கு எப்போதுதான் உண்டாவதோ! நம்மைத் தூற்றுகிறவர்களை யெல்லாம் நாம் வாழ்த்துகிறவர்களாக மாறுவோமானால் அதுதான் இந்த லோகமாய்கையிலே நாம் பெற்றுக் கொள்ளும் பெரிய வெற்றியாகும். ஆனால் இந்த வெற்றி இவ்வுலகத்திலேயே இப்பொழுது நமது மகாத்மா காந்தி முனிவர் ஒருவருக்கேதான் கிடைத்திருக்

கிறது. அவருக்கு அன்பு ஒன்றேதான் பிரதானம், அது தான் அவருக்குச் சிறந்த வெகுமானம்!

***

இன்னும், உத்தம அன்பு குடிகொண்டிருப்போர் ஒருவர் வீட்டுக்கு ஒருவர் வரின், அவர் வந்ததைப்பற்றி அவ்வீட்டாருக்குக் கவலையே ஒரு சிறிதும் இல்லை. காபி வைக்கவேண்டுமே, உப்புமா செய்யவேண்டுமே என்கிற பரபரப்பும் விசாரமும் கடன்வாங்கும் அவசரமும் இந்தப் பாடுகள் எதுவுமில்லை. வீட்டிலுள்ளதைப் போடலாம் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். எதைப் போட்டாலும் பிரியமாய் உண்ணும் வீட்டுக்குழந்தைகளாக வந்தவர்களை நினைத்துவிடுகிறார்கள். ஆனால் நன்றாக நாவுக்கு இதமாகச் செய்துவைக்க வேணும் என்ற ஆசைமட்டும் உள்ளுக்குள் குதித்துக்கொண்டே யிருக்கிறது. இனி வந்தவர்களோ அன்பையும் அன்பான பேச்சுகளையும், அன்பான ஸல்லாபிப்புகளையும், அன்புடன் ஜ்வலிக்கும் புன்னகை மலிந்த வதனங்களையும் கவனிப்போராக இருக்கிறார்களே தவிர போஜன தாரதம்மியத்தை நினைப்போராக இல்லை. பழைய புளித்த சோற்றைப்போட்டாலும் ஸந்தோஷத்தோடும் வீட்டாருடன் கூடி உண்ணுவதற்கு எவ்வளவோ ஆநந்தமாய் இலையில் உட்காருகிறார்கள். அவ்விதம் சுலபச்செலவில் நடத்தினால்தான் வந்த அன்பினர்களுக்கும் நம்மால் அவர்களுக்கு அதிக கஷ்டமில்லையென்ற நிம்மதியுடன் உண்ண இடம் தருகிறது. சிறிது பலகாரம் பக்ஷணங்கள் மறுநாள் கூடிக் கொண்டாலோ, எனக்காக ஏன் இவ்வளவு செய்தீர்கள், அப்படியானால் நான் இப்பொழுதே புறப்பட்டுப் போய்விடுகிறேன் என்று கோபிக்கிறார்கள். அந்தக் கோபமும் ஒருவகை அன்பாயிருப்பதால், அந்தக் கோபத்தை ஒரு கோபமாக எண்ணாமல் வீட்டார் தாங்கள் ஒன்றும் அப்படிச் செய்யவில்லையே, இதை ஒரு அதிகமாகச் சொல்லலாமா, என்ன அப்படிப் பிரமாதமாக உபசரித்துவிட்டது என்று பதிலுக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்கள். அந்த பதிலும் அன்புடனேயேகூடி மிற்க எல்லாம் ஆநந்தமாக நிறைவேறுகிறது. இந்த அன்பானந்தம் எவ்வளவு ருசிகரமாக இருக்கிறதென்று பாருங்கள்! இதைவிட்டு, அவர்கள் வெறுங் காபி தான் தந்தார்கள், ஒரு உப்புமா பலகாரங் கூடப் பண்ணவேயில்லை, ஒரு நல்ல சாப்பாடாவது ஒரு நாளாவது போட்டார்களா, அதுவுமில்லை—யென்று குறைபட்டுக் கொள்ளுகிறவர்களின் சங்கதி எப்படியிருக்கிறது? அதையும் உற்றுநோக்குங்கள். ஏன் இப்படிக் குறைப் பட்டுக்கொள்கிறார்கள்?—உண்மை அன்பு இன்மையால். முன் சொல்லியவர்கள் இவ்விதம்குறைகூறாமல், வீட்டில் உள்ளதை யுண்ணும் வீட்டுக்குழந்தைகளாக மாறியதேன்?—யதார்த்த அன்பு குடிகொண்டிருப்பதால். ஆகவே, நாம் எடுத்துக்கொண்ட பழமொழியானது உலகசெல்வங்கள் யாவற்றினும் அன்பையே பிரதானமாகவும், அதையே வெகுமானமாகவும் கொள்ளும்படியும், அதில்தான் பெரிய இன்பச்சுவை காணலாமென்றும் நமக்குப் போதிக்கின்றதென்பதை நாம் உணரக்கடவோம். உணர்ந்து அன்புமயமாகக் கடவோம். பதிவிரதையின் பெரிய சொத்து எது? நட்பின் பெரிய களஞ்சியம் எது? உடன்பிறப்புக்குள் சிங்கார ஊஞ்சலில் ஊசலாடுவது எது? பெற்றோருக்கும் மக்களுக்கும் நடுவில் இருக்கும் இனிய ஊற்று எது? நம்மைவளர்த்த பாட்டி? அத்தை முதலியவர்களுக்கும் நமக்கும் இடையே பெருகிச்செல்லும் நதி எது,

பகவானுக்கும் பக்தனுக்கும் மத்தியில் தோன்றுகிற காந்தக் கல்மலை எது? உலகை வாழ்விக்கும் காதலுக்கு மூலஸ்தானம் எது? அதுதான் அன்பு எனப்படுவது. அந்த அன்பு வாழ்க. அதுவே பிரதானமாகுக. அதுவே வெகுமானமாகவும் சிறந்திடுக.

***

48. அன்பில்லார் தமக்கு ஆதிக்கமில்லை.

எப்பொழுது "அன்பு" என்பது இல்லையோ அப்பொழுது அன்பற்றவர்களுக்கும் அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பற்று ஏது என்றபடி. அன்பு இருந்தால்தான் தாராளமாக ஒரு வீட்டுக்குள் ஆசையுடன் நுழைய முடியும். தமது நெஞ்சில் அன்பில்லையாகில் தம்மை ஒரு அன்னிய மனிதனைக் கருதிக்கொண்டு காலைப் பின்னுக்கு இழுத்து இழுத்து வைத்துக்கொண்டு உட்செல்லும்படி நேரும். தம்நெஞ்சில் அன்பிருந்தால் அந்த வீட்டில் தலைமை செலுத்தலாம். அவ்வீட்டாரும் அதற்குக் கட்டுப்படுவார்கள். அன்பற்றவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தப்போனால் யார்தான் அதற்கு உள்ளடங்குவார்கள்? அன்பற்றவர்களுக்கு இந்த உலகத்தில் வேலையேயில்லை. அவர்கள் பூமிக்கு வீண் சுமை தான்.

***

49. உபசரியாத வீட்டில் உண்ணாதிருப்பதே ஒரு கோடிதனம்.

எவ்வளவு உண்மையான பழமொழி இது? எப்பொழுது உலகத்தில் உள்ளவழக்கப்படி ஒரு கல்யாணம் முதலிய ஸந்தோஷகாலங்களில் ஒரு பந்து நம்மை உபசரித்து தமது வீட்டுக்குவரவேண்டும் என்று அழைக்கவில்லையோ அப்பொழுதே அவன் அன்பு நம்மிடமில்லை யென்றும், அவன் நம்மிடத்தில் அலக்ஷியம் பாராட்டுகிறானென்றும் அர்த்தமாயிற்று. நமது வீட்டிற்கு வந்தபோது நாம் எவ்வளவோ உபசரித்திருக்க, அவன்வீட்டுக்கு நாம்சென்றபோது தனதுசெல்வச் செருக்கால் மிக்க கர்வியாக இருந்து நம்மை ஏன் என்றுகூடக் கேளாவிட்டால் அந்த அகங்காரஸ்தனிடம் நாம் போனதே முதல் பிசகு. அவன் அப்படி அன்பற்றிருக்கும்போது அவனது பணத்துக்கோ, அல்லது அதிகாரத்துக்கோ, அல்லது மைத்துனன், தன் தங்கையைக் கொண்டவன் என்று எண்ணியோ பயந்து அவனை யணுகி அவன் வீட்டில் உண்பது எவ்வளவு மானக்கேடு? பணமோ, அதிகாரமோ அவனிடமிருந்தால் அது அவன்மட்டிலாயிற்று. நமக்கென்ன? அப்படிப்பட்ட கர்வியான பந்துவின் வீடுநுழைந்து உண்ணாதிருப்பதே நமது மானத்தை ரட்சித்துக்கொள்ளும் தனம் என்று கூறியபடி. அவனுடைய மாளிகை வீட்டுக்கு அவன் எஜமானனால், நாம் நமது குச்சுவீட்டுக்கு எஜமான். நாம் ஏன் அந்த கர்விக்கு உட்படவேண்டும்? அவன்மட்டில் அவன் பெரிய மனிதனாக—திவான்பகதூராக இருந்துகொள்ளட்டும். நம்மட்டில் நாம் பெரியமனிதராக மானஸ்தராக நடந்துகொள்ளக்கடவோம். நாம் ஏன் அவனுக்குத் தலைவணங்கவேண்டுமோ?

(தொடரும்.)

மூளையின் விசித்திரங்கள்

மூளையானது நமது சிரசில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த மூளையைச் சிறுவயது முதல் சீராய் உபயோகித்தால் நமக்கு எதுவும் ஈடில்லையென்று சொல்லும்படி சிறந்த கருத்துகளை உண்டாக்கத்தக்க திறமையுள்ளதாய்விடும். மூளையே நினைப்புக்கு முக்கிய கருவி. தேகத்திற்கு நன்மை செய்கின்றவை எவையோ அவைதாம் நினைப்புக்கு ஏதுவான உறுப்புகளுக்கும் நன்மை செய்கின்றன.

மூளை நாம் நினைப்பதற்கு ஏதுவாய் இருக்கிறதென்பது மாத்திரமேயல்ல. நமது உணர்ச்சிக்கும் அது காரணந்தான். மூளை மந்தப்பட்டுப் போமாகில் தேகத்தில் உணர்ச்சி இராது. நமது தேகத்தின் அந்தந்த அவயவங்களிலும் உணர்ச்சியும் அசைவும் உண்டாகும்படி நரம்புகள் மூளைக்கும் அந்தந்த அவயவங்களுக்கும் நடுவே தந்திகள் போல் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவை தபாற்சாலையின் தந்திக்கம்பிகள்போல மூளையின் செய்தியை அந்தந்த உறுப்புகளுக்குத் தெரிவிக்கவும், உறுப்புகளில் நடக்கிற செய்திகளை மூளைக்குத் தெரிவிக்கவும் ஏதுவாயிருக்கின்றன.

நாம் கையை அசைக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் அந்தச் செய்தியை மூளை நாடிகளின் மூலமாய் கைக்குத் தெரிவிக்கின்றது. பிறகு அந்தக் கட்டளைப்படியே கை அசைகின்றது. தேகத்தில் எங்கேயாவது கொஞ்சம் காயம்பட்டால் அந்த உறுப்பில் இருக்கிற நரம்பு அந்தச் செய்தியை உடனே மூளையில் அண்டவிடுகிறது. அதன் பிறகுதான் அந்த இடத்தில் நோவென்று நமக்குத் தெரியும். அந்த அவயவத்திற்கும் மூளைக்கும் இருக்கிற நரம்பு நடுவே அறுந்துபோனால் நமக்கு நோவே தெரியாது.

இந்த நரம்புகளுக்கெல்லாம் மூலமான நரம்பு முதுகெலும்புக்குள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முதுகெலும்பிலிருக்கிற சிறிய துவாரங்களின் மூலமாய் அது அநேகம் சிறுநரம்புகளாகப் பிரிகின்றது. எந்த உறுப்புக்கு அதிகமாய் உணர்ச்சியும் அசைவும் தேவையோ அங்கே நரம்புகள் அதிகமாய்க் கூடிக்கொள்ளும்.

விஷயங்களை மனது ஆராய்வதற்கு மூளை செய்கிற உதவி இவ்வளவென்று தெரிந்து கொள்ளக்கூடவில்லை. ஆயினும் மூளை சுகமான ஸ்திதியில் இராவிட்டால் ஆலோசிக்கிற சக்தி குறைந்து போகிறதென்பது மாத்திரம் நமக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது.

நாம் பாடசாலைக்குப் போவது படிப்பதற்கு மாத்திரமேயல்ல. நமது வாழ்நாள் முழுதும் நாம் செய்யவேண்டிய நல்ல காரியங்கள் அநேகமுண்டு. அவைகளை யெல்லாம் செய்துமுடிக்க வேண்டிய நல்ல வழிகளையெல்லாம் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவற்றை யெல்லாம் நன்றாய் உணர்ந்து கொள்ளும்படி நமது மூளையை நன்றாய்ப் பயிற்சி செய்வதற்குத்தான் பள்ளிக்கூடம் போகிறோம். ஒரு போதும் ஒன்றையும் சிந்தியாமல் மனதைப் பிறந்த வடிவமாயே வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் ஒருபோதும் நல்லவழிக்கு வரமாட்டான். நாம் செய்யவேண்டிய எல்லாக் காரியத்திலும் நமது புத்தியைச் செலுத்தி ஆலோசிப்பதுதான் மூளையின் பயிற்சியாம்.

நமக்கு வேண்டியவைகளைப் படிக்கவும், நல்ல மாதிரிகளை அப்பியாசம் செய்து கொள்ளவும் இளமைப் பருவம்தான் தக்க தருணம். ஏனெனில் மூளையானது கொஞ்சகாலம்தான் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும். பிறகு ஒரேநிலையில் நின்றுபோம். அப்புறம் அது நமக்குச் சொன்னபடி கேளாது. அது வளர்ந்துகொண்டிருக்கிற சிறுபருவத்தில் படிக்கிறபடிப்புதான் நமக்கு ஸ்திரமான படிப்பாகும். நமது வாலிபத்தில் மூளையை எவ்வளவு நன்றாய்ப் பயிற்சி செய்விக்கிறோமோ, அவ்வளவுதான் அது நமக்குப் பிற்காலத்திலும் உபயோகப்படும். இளமையில் நாம் எதையும் சுலபமாயும் சீக்கிரமாயும் கற்கக்கூடும். மூளை ஒரு நிலையில் நின்று உறுதிப்பட்டுப் போனால் பிறகு முடியாது.

மூளைக்கு உழைப்பு எப்படி அவசியமோ அப்படியே ஓய்வும் அவசியம். படிப்பு மூளையைக் கனமாக்குகிறது. பிறகு விளையாட்டோ ஓய்வோ அந்தக் கனத்தைத் தீர்த்து சுகப்படுத்துகிறது. வயிறு நிரம்பப் புசித்தவுடன் மூளையை அதிகமாய் வருத்தக்கூடாது.

நாம் புசிக்கும்போது அந்தப் புசிப்பை ஜீரணமாக்குவதற்காக மூளையிலிருந்து அதிகமாய் நரம்புகளின் முயற்சி இரைப்பைக்குள் வந்து சேருகின்றது. ஜீரணமாவதற்கு வேண்டுமான சூடும் சுறுசுறுப்பும் உண்டாகும்படி அந்த நரம்புகளின் வழியாய் அபரிமிதமான ரத்தம் ஜீரணமாகிறவரையில் அவ்விடத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கும். அதனால் ஜீரணமாகிறகாலத்தில் மூளையிலும் மற்றப் பாகங்களிலும் நரம்புகளின் முயற்சி குறைந்திருக்கும். ஆகவே, புசிக்கும்போது நாம் மூளைக்கு வேலை தந்தால் அது சரியாகச் செய்யாது. அப்படி மீறி நாம் மூளைக்கு வேலைதந்தால் ஜீரணமாவதற்கென்று வந்த ரத்தமெல்லாம் இரைப்பையைவிட்டுவிட்டு மூளைக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடும். அப்பொழுது இரைப்பையின் சக்தி குறைந்துபோக, அதனால் ஜீரணமாவது நின்றுபோய், இரைப்பையும் அதைச் சேர்ந்த உறுப்புகளும் கெட்டுப் போகின்றன. அதனால் அஜீர்ணம் உண்டாகிச் சுகம் கெடுகிறது.

நாம் புசித்துக் கொண்டிருக்கிற காலங்களில் ஏதாவது கெட்ட

ஸமாசாரங்களாவது, அல்லது நமது மூளையைத் தூண்டிவிடத்தக்க வேறு எந்தச்செய்தியாவது நமக்குக் கேள்வியானால் உடனே நமது பசி மந்தித்து ஜீரணசக்தி அடங்கிப் போவது நமக்குத் தெரிகிறதல்லவா? அது பாதி நரம்பு சம்பந்தத்தாலும், பாதி ரத்தமெல்லாம் திடீரென்று இரைப்பையை விட்டு மூளையில் போய்விடுவதாலும் உண்டாகின்றது. ஆகவே, புசிக்கும்போது மூளைக்கு வேலைதரக்கூடாது. அப்படியே மூளைவேலைசெய்து கொண்டிருக்கும்போது புசிக்கவும் கூடாது. இப்போது நாம் மூளையின் தன்மைகளைச் சிறிது அறிந்து கொண்டோம். அவ்விதம் தெரிந்துகொண்ட அறிவை நமது காரியங்களில் விவேகத்தோடும் உபயோகப்படுத்தக் கடவோம்.

சென்ற 1886-ம் ஆண்டில் பர்ஷன் என்னும் ஓர் பெண் வறுமைப்பிணியால் மெலிந்து ஸ்வித்ஸர்லாண்டிலிருந்து லண்டனுக்குச் சென்றாள். அவள் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்தில் ஒரு பிரபு மயக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் கீழே விழுந்து மூர்ச்சிதரானார்; பிரக்ஞையே யில்லை. இதைப் பார்த்த ஏழைப்பெண் அவருக்கு வேண்டிய சைத்யோபசாரங்களைச் செய்து ஒரு வண்டியில் ஏற்றி அவரது வீட்டில் விட்டுச் சென்றாள். பிரபுவுக்கு ஞானமுண்டானதும் அப் பெண்ணைப்பற்றி நானாவிடங்களில் விசாரித்துத் தெரிந்துகொண்டார். அப் பெண்ணோ தன் ஊர் போய்ச் சேர்ந்தாள். சில வருஷங்களுக்குப் பின் அவளுக்கு வக்கீலிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. அதில் நீ தக்க தருணத்தில் ஒரு பிரபுவைக் காப்பாற்றியதற்காக அப்பிரபு காலமானபோது தனது ஆஸ்தியில் உனக்கு ஏழரை லக்ஷம் ரூபாய் கொடுக்கும்படி உயில் எழுதியிருக்கிறார்—; உடனே வா என்றிருந்தது. லக்ஷ்மீகடாக்ஷம் ஏழைப் பெண்ணுக்கு எவ்விதமாய் உண்டாயிற்று பாருங்கள்!

இரவில் வீட்டுக்குக் காவல்!

தாழ்ப்பாளிட்ட வீட்டுக்குள்ளும் கள்வன் எப்படியோ வந்துவிடுகிறான். ஆகவே வீட்டுக்குச் சரியான காவலாக எவரை வைப்பது? ஒரு பத்திராசிரியரை வைத்தால் போதும்! அவர் இரவுமுற்றும் எழுதியபடியே விழித்திருக்கும் பிராணி! இராப் பொழுதுக்கு நல்ல காவல் அவரே! விளக்கு வெளிச்சமும் அவரோடு எப்போதும் இருக்கும்!

மாணவர் நீதிகள்

(49-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

21.	A man is known by the company he keeps.	ஒருவன் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஸகவாசத்தினாலேயே அவனை மதித்து விடலாம்.
22.	Birds of a feather flock together.	ஒரே இறக்கையை உடைய பக்ஷிகள் ஒன்று கூடும். (இனம் இனத்தைச் சேரும்.)
23.	More haste, less speed.	அதிக அவசரம், குறைந்த வேகம்.
24.	A stitch in time saves nine.	சரியான காலத்தில் ஒரு தையல், ஒன்பது தையல்களை மிச்சப்படுத்துகிறது.
25.	A still tongue runs in a wise head.	ஒரு அமைதியான நாக்கு ஞானமுள்ள சிரஸில்தான் இருக்கிறது.
26.	Empty vessels make the most sound.	காலிப்பாண்டங்கள்தான் அதிக சத்தம் செய்யும்.
27.	Least said, soonest mended.	குறைவாகக் கூறியது; சீக்கிரம் சீர்திருத்தப்பட்டது.
28.	Mischief is wrought by want of thought.	யோசனையின்மையினாலேயே குறும்பு செய்யப்படுகிறது.
29.	Take care of the pence and the pounds will take care of themselves.	பைசாக்களைப்பற்றிக் கவலை எடுத்துக்கொள், ரூபாய்கள் தாமே தம்மைக் கவனித்துக் கொள்ளும்.
30.	A fool and his money are parted soon.	முட்டாளும் அவனுடைய திரவியமும் சீக்கிரமே பிரிந்து போகின்றன.
31.	Money makes money.	பணம் பணத்தைச் செய்யும்.
32.	Who goes borrowing goes sorrowing.	கடன் வாங்கிச் செல்பவன் துக்கத்தை வாங்கவே செல்கிறான்.
33.	A bird is in the hand is worth two in the bush.	புதரிலுள்ள இரு பறவைகளைக் காட்டிலும் கையிலுள்ள ஒரு பறவை மேலாகும்.

34.	Time and tide wait for no man.	காலமும் அலையும் எம்மனிதனுக்காகவும் காத்து நிற்காது.
35.	Anger is short madness.	கோபம் சிறிது நேரப் பைத்தியமாகும்.
36.	Where there is a will there is a way.	இஷ்டமுள்ள இடத்தில் பாதையும் உண்டு.
37.	Action speeks louder than words.	செய்கை, வார்த்தைகளைவிட உரத்துப் பேசும்.
38.	Adversity tests friends.	கஷ்டம் நண்பர்களை சோதிக்கிறது.
39.	A little help is worth a lot of pity.	ஒரு சிறு உதவி, மிகு அதிகமான தயையைக் காட்டிலும் சிறந்தது.

மஹா விஷ்ணு பாற்கடலில் சேஷ சயனத்தின் மீது பள்ளி கொண்டிருக்கிறார். சர்க்கரையின் ருசிகரத்தை எவ்வளவுதான் விளக்கிச் சொன்னாலும், அதைத் தின்றறியும் விதம்போற் கண்டறிய முடியாதாயினும், அதைப் பற்றிக் கூறுவது பிசகாகாது. அதுபோல் பாற்கடல் இன்னதென்பதை அதை யறிந்து அநுபவிக்கவல்ல ஞானிகளே உணரக்கூடுமெனினும் பத[illegible]களால் தெரிவிப்பது குற்றமாகாது. நமது முன்னோர்கள் புகைக்கப்பல்களு[illegible] வேடிக்கையான தற்காலப் பொருள்களும் தேடி வைக்காவிடினும், க[illegible] பொருட்டு வெள்ளிமலை, மேருமலை, பாற்கடல், கங்காநதி, காமதேனு, கற்ப விருக்ஷம், ஐராவதம், பரமேசுவரன், நிறைந்த தத்துவ ஞானம் ஆகிய இ[illegible] ஆஸ்திகளை வைத்திருக்கின்றனர். ஜாதி வர்ணம், பிறப்பு இறப்பு, பந்தம் ப[illegible]மின்மை, உருவம் உருவமின்மை, குணம் நிர்க்குணம் என்ற விவகாரங்களின்[illegible] யோகியா யிருக்கும் மகானே பாற்கடலைக் காணக்கூடும். அதுவே ஆத்[illegible]நிலைமை. ஈசுவர கடாக்ஷமும் குருவின் ஆசிர்வாதமும் இருந்தாலன்றி பாற்க[illegible]லைக் காண்பதரிது.

வெள்ளி பொடி டப்பி !

ஆகா ! உடனே செய்துகொள்ளலாம். ஆனால், அதைக் காப்பாற்ற சக்தி வேண்டுமே! எந்தப் பிரியமானவர்களாவது பொடியைப் போட்டபடியே அதையும் கொண்டுபோய் விட்டாலோ! அந்தத் துயரம் தீர இரண்டு - மூன்று நாள் ஆகுமே! கௌரவத்திலே கவலையும் உண்டு.

சிறுமணித்திரள்

(முதல் கமலம் 597-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

261. ராஜீய முன்னேற்றமில்லாமல் செல்வ விருத்தி செய்வது சாத்தியப்படமாட்டாது. செல்வ விருத்தியுடன் படிப்பும் வேண்டும். இம்மூன்று வழிகளிலும் நாம் ஓங்கிவிட்டால் தேசத்தின் லட்சியம் கிட்டிவிடலாம்.

262. தர்மம் என்பது மதக் கடமை. தர்மத்தின் கட்டளைப்படி ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏதாவது ஒரு பெருமையுள்ள தியாகத்தைச் செய்ய வேண்டும். —ரவீந்திர நாதர்.

263. அவனவன் தன் நன்மையைக் கோரி வேலைசெய்ய வேண்டியதுடன், தேசத்திற்காகவும் ஸமூகத்திற்காகவும் வேலைசெய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறதாக இப்பொழுது உணரப்பட்டு வருகிறது.

264. மற்ற ஸ்வாதீனமுடைய ஜாதியார் தங்களுடைய தேசங்களில் என்ன அந்தஸ்தில் இருக்கிறார்களோ, அதே அந்தஸ்தில் இந்தியாவில் தாங்கள் இருக்கவேண்டுமென்பதே இந்தியரின் லட்சியம்.

265. அந்தரங்க சுத்தியைப் பெரிதாகக் கொள்ளாமல், அனுஷ்டானங்களை முக்கியமென்று கருதுகின்றனர். —ரவீந்திரநாதர்.

266. ஒரு தேசத்தில் தொழில் அபிவிருத்தியின் பொருட்டு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு முதல் போடப்படுகின்றதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அத்தேசம், முதல் போட்டுத் தொழில் நடத்தும் வியாபாரிகளின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டுப் போகின்றது.

267. ஒரு தேசத்தில் அன்னியர்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தொழிலபிவிருத்தியின் பொருட்டு முதல் போடுகின்றார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவர்கள் அத்தேசத்தை ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு வருகின்றார்களென்பது மூலாதாரமான சித்தாந்தம். ஆகவே வியாபாரத்தின் பொருட்டு ஒரு தேசத்தார் மற்றோர் தேசத்தில் பணத்தைச் செலவிடுவதென்றால், முதலுக் கேற்றவாறு அவர்கள், அத்தேசத்தைக் கைப்படுத்திக்கொண்டுவருகிறார்களென்றே எண்ணவேண்டும்.

268. இங்கிருந்து தம் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பும் ஆங்கிலோ இந்தியஸ்திரீகள் இந்தியாவில் வேலைக்காரர்களும் கூலிக்காரர்களும் அகப்படுவதுபோல் வேறு எந்த நாட்டிலும் கிடைப்பதில்லையென்று அங்கே போய்ச் சொல்லுகிறார்களாம். —ரவீந்திரநாதர்.

269. ஸத்தியமென்றும் நியாயமென்றும் பேசுகிறோம்; ஆனால், அவைகளின் உண்மைப் பொருளை நன்கு உணர்ந்திருக்கிறோமா? உணர்ந்து நடப்பதற்கு நமக்குத் தைரியம் வேண்டும்.

270. இந்தியாவில் 100-க்கு 6-பெயர்களே எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள், மற்ற நாகரீக தேசங்களில் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள் 100-க்கு 6-பெயர்கள் அகப்படுவதும் அரிதாயிருக்கிறது.

271. சமஸ்த ஜனங்களும் படிப்பின் நன்மையைப் பெற்றுவிட்டால், அவர்களுக்குத் தன்மதிப்பேறி, அவர்கள் தங்களுடைய பாத்தியதைகளை வற்புறுத்துவார்கள். பிறரும் அவர்களை அப்பொழுது மதித்து நடத்துவார்கள்.

272. பலாத்காரத்தை எப்பொழுதும் அடக்கிவிடலாம். ஆனால் ஸ்வாதீனப் பிரியத்தை ஒரு நாளும் அடக்கமுடியாது.

273. அசாத்தியமானதற்கு ஆசைப்படுகிறவர்களைக் கனவு காண்பவர் என்று ஆங்கிலத்திலே சொல்வது வழக்கம். அசாத்தியமானதைப் பிறகு சாதித்துவிட்டாலோ அவர்களுக்கு அடிமையாய்ப் போவது உலக வழக்கம்.

274. இந்தியாவானது அன்னியதேச முதலாளிகளுக்கு ஒரு நல்ல மேய்ச்சல் பூமி.

275. ஒரு நல்ல சமயம் தானாக வந்து வாய்க்காது. அந்த சந்தர்ப்பத்தைத் தாமாகவே உண்டு பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும். கஷ்டத்தை சமாளிப்பதுதான் அழகு. இந்த மனோவுணர்ச்சி யிருந்தால் எதையும் வென்றுவிடலாம்.

276. ஒருவனுடைய பிற்கால கதியானது அவன் மாணவனாய் இருக்கையிலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டுப் போகின்றது. சமயத்தைக் கைநழுவ விடாதவன் வாழ்வில் முன்னுக்கு வரக்கூடும்.

277. ஸமூக க்ஷேமத்துக்காகப் பரித்தியாகம் செய்ய ஒவ்வொருவனும் தயாராயிருக்கவேண்டும். மற்றவர்களுக்காகவே நாம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டோமென்று நம்மில் ஒவ்வொருவரும் நினைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒரு ஸமூகத்தின் நன்மையை விட தேசத்தின் நன்மையே அதிலும் முக்கியமானது. ஸர்வம் ஸகோதரத்துவம் என்பது முடிவான சித்தாந்தம்.

278. பெரிய மனுஷ்யர் என்பதினாலேனும், பெரிய உத்தியோகஸ்தர் என்பதினாலேனும் அவருடைய பிரஸங்கத்தை அர்த்தபுஷ்டியுள்ளதாயிருக்குமென்று எண்ணி விடலாகாது. ஓட்டை உடைச்சல் எங்குமுண்டு. ஏமாற்றம் தரும் பிரஸங்கங்கள் எத்தனை எத்தனையோ!

279. பிற மதஸ்தர்களிடம் அவர்களின் மதங்களைப் பற்றித் தர்க்கம் செய்யக்கூடாது. எது சர்ச்சைக்கு இடமில்லாத விஷயமோ அதைப் பற்றி மட்டும் பேசிவிட்டு விலகிவிடவேண்டும். தர்க்கத்தால் உண்மையான பக்தி ஒருபோதும் உண்டாகாது. அவன் காலத்தை வியர்த்தமாக்கும் வீணனேயாவன்.

280. தொழில் அபிவிருத்தியில் நம்மவர்களுக்குப் புத்தி செல்லுவதேயில்லை. நமக்குப் பெரிய உத்தியோகங்கள் வேண்டுமென்றும், பிரதிநிதி ஸ்தாபனங்கள் வேண்டுமென்றும், விசேஷ அதிகாரம் வேண்டுமென்றும் கேட்கிறோமே யல்லாமல், நம்முடைய சொந்த முயற்சிகளால் எந்தத் தொழிலை நாம் ஸ்தாபித்து முன்னுக்குக் கொண்டுவந்தோம்? பேச்சுப் பேசுவதையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்டுள்ள நமக்கு காரியத்தில் சுறுசுறுப்பு காட்டும் ஸ்வபாவம் படிகிறவரையில் நாம் முன் செல்வது சாத்தியமல்ல.

281. கைவேலை செய்து நடத்தப்படும் தொழில்களால் அலங்காரமான வஸ்துக்கள் செய்யப்படுவதுமன்றிவேலை செய்வோனுடைய புத்தியும்கூர்ந்து கூர்மைப்படுகின்றது. ஆதிகாலத்தில் இம்மாதிரி கைத்தொழில்கள் செய்வது

பிரபலமாயிருந்தபடியால் தொழில் செய்வோரும் புத்திமான்களா யிருந்து தேசத்தில் கீர்த்தியும் செல்வமும் பெருகின. ஆனால் இப்போதோ—?

282. பலி கொடுக்கக் கொண்டுபோகப்படும் ஆடானது இன்னும் அநேக நாள் ஜீவித்திருக்கப் போவதாக நினைத்து, தன் கழுத்தில் கட்டியிருக்கிற மாலையைத் தின்று கொண்டு, பலிகொடுப்பவனருகில் துள்ளி விளையாடி தன்னை வெட்ட ஓங்கும் கையைப் பட்சத்துடன் நக்குகின்றது. நம்மைப்போல் பகுத்தறிவிருந்தால் அவ்வாறு செய்யுமா? அந்தப் பேதமையுடன் கூடிய ஜந்துவை இரக்கமின்றிக் கொன்று, அதன் மாமிஸத்தை விருந்துக்கு உபயோகிக்கின்றார்களே! இது மானுஷீக நீதியாகுமா?

283. குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவன் தன்மீது குற்றஞ் சாட்டிய உத்தியோகஸ்தனை நம்புவது ஆடு கசாய்க்காரனை நம்புவது போலத்தான் முடியும்.

284. செல்வம் மிகுதிபெற மிகுதிபெற அதற்குத் தகுந்த பொறுப்புகளும் கடமைகளும் மிகுதி பெறுகின்றனவென் றுணர்ந்து நற்கடமைகளைச் செய்யாத செல்வவான் ஆண்மையில்லாத பேடிக்கே நிகராவன்.

285. கால்களிருந்தும் நடக்க வல்லமையின்றி, வயிற்றுச் சுமையைப் பொறுக்கமுடியாமல் குதிரைகளின் கழுத்தையும், பல்லக்குச் சுமப்போரின் கழுத்தையும் ஒடிக்கும் செல்வர்கள் இந்நாட்டுக்கு அவசியமில்லை.

286. அற்பபோகங்களை தொழிலாகக் கொண்டு குடித்தும், களித்தும், நாட்களைப் போக்கி, உண்ட சோறு ஜீர்ணமாக மருந்துகள் சாப்பிட்டுக் கொண்டு, கையும் காலும் சதை பிடித்துப்போய், கன்னம் உப்பியிருக்கும் மனிதர்களை ஆண்கள் என்று சொல்லுதல் பெரியதோர் சொற் குற்றமாகும். இவர்களைப் பெண்களென்று சொல்வதுகூடப் பெண்பாலின் கௌரவத்துக்குக் குறைவாகும்.

287. முதுகெலும்பு வளைந்து கண்ணொளி மழுங்கிப்போய், கால் தள்ளாடி, கையிலே வலியற்று, தம்பு தெரியாதென்று சொல்வதும், கண்ணிலே வெள்ளெழுத்து விழுந்துவிட்டதென்று சொல்லுவதுமே நாகரிகமெனப் பாராட்டுவோர்களாலா இந்நாடு பிழைக்கப்போகின்றது? இவர்கள் போகம், யோகம் ஒன்றுக்குமே உதவமாட்டார்கள்.

288. வஞ்சகர்களின் நட்பை யொழி. தந்திரமாய் பட்டும் படாமலும் நடந்துகொள்ளுகிறவர்களுடைய சகவாசமும் வேண்டாம். உன்னிலும் பன்மடங்கு கீழ்ப்பட்டவனாயிருந்தும், தன் புது செல்வத்தின் காரணமாக உன்னிலும் மேம்பட்டவனாகக் காண்பித்துக் கொள்பவனுடைய சகவாசத்தையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிடு. அவ்விதமே நடத்தை கெட்டவர்கள் எவ்வளவு வேண்டியவர்களா யிருப்பினும் அவர்களுடன் பழகுவதற்கு அஞ்சித் தூர நில்.

289. ஒவ்வொரு தினமும் நம்மைப் பலவகையிலும் சோதிக்கவே வருகிறது. காலையிலிருந்து இரவுமட்டும் எத்தனையோ சோதனைகள்; எவ்வளவோ ஏமாற்றங்கள். எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனை நம்பி உன் கடமையைச் செவ்வனே செய்து செல். எவ்வகையிலும் நீ நன்னெறியினின்றும் தவறிவிடாதிருக்க விழித்த கண்ணோடு ஜாக்கிரதை பெறு. (தொடரும்.)

ஆங்கிலத் தமிழ்க் கடிதங்கள்

LETTER III.

The Father's Letter to the Master.

MY WORTHY FRIEND,

I have often written to you with pleasure, but, alas! I am constrained at present to address myself to you on a subject I little expected. I have just now received a letter from my son, by which I am informed, that he has left your service, through the instigation of evil company; his letter contains a penitential acknowledgment of his offence, together with a declaration of his resolution to act consistently with his duty for the future. He has begged of me to intereede with you in his behalf; and I know your humanity will excuse parental affection. If you will again receive the unhappy youth in to your family, I have great reason to hope that his conduct will be equal to his promises; and it will confer a lasting obligation on an afflicted parent, and oblige

Your sincere well-wisher

A. PARTHASARATHY.

3-ம் கடிதம்.

தந்தை அந்த எஜமானனுக்கு எழுதியது.

யோக்கியரான எனது நேசரே,

நான் உமக்கு அநேக தரம் ஸந்தோஷத்துடன் எழுதியிருக்கிறேன். ஆனால், அந்தோ! நான் நினைத்திராத ஒரு சங்கதியைக் குறித்து இப்பொழுது உமக்கு எழுதுவது எனக்கு மனவருத்தமாயிருக்கின்றது. என் குமாரனிடத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் எனக்கு இப்போது தான் வந்தது. அதன் மூலமாக அவன் உமது அலுவலைத் துஷ்டசிநேகிதருடைய துர்ப்புத்தியால் விட்டுவிட்டதாய் எனக்குத் தெரிந்தது. அவன் எழுதிய கடிதத்திலே, தான் செய்தது குற்றமென்று விசனப்பட்டு, இனி தன் கடமைக்கு ஒத்து நடக்கப் பிரதிக்கினை பண்ணியதாகச் சொல்லித் தனக்காக உம்மிடத்தில் பேசும்படி என்னை வேண்டிக்கொண்டான். பிள்ளை மீது எனக்கு இருக்கும் பக்ஷத்தைப்பற்றி நான் கேட்டுக்கொள்வதை உமது தயாளத்தால் நீர் மன்னிப்பீரென்று எனக்குத் தெரியும். ஆகையால் புத்தியில்லாத அந்தப் பாலியனை மறுபடி நீர் உமது வீட்டிற் சேர்த்துக் கொள்வீரானால், நான் கொடுத்த வாக்குக்குச் சரியாக அவன் நடப்பானென்று நம்ப மிகவும் நியாய முண்டாயிருப்பது மன்றி, அது வஞ்சலமுற்ற தந்தையாகிய எனக்கு என்றும்மறக்கத்தகாத உபகாரமா[...]

இப்[...]

உ[...]ளபன ஏ. பார்த்தசா[...]

44826

விவேகம் விநோதம் விசித்திரம் விகடம்	**விகடப் பிரதாபன்** **(Registered.)**	அநுபவம் அற்புதம் அச்சரியம் ஆநந்தம்

பணப்பேயின் ஆடல் பாடல்!

விகட நாடக சூத்திரதாரியாகிய நான் என் பிரபஞ்ச புராணத்தைத் திறந்தவுடனே அனுமத்துப் படலம் அகடவிகட அத்தியாயம் ஆறும் சூத்திரத்தில் "பணப்பேய்கள்" என்ற வாக்கியம் வரக்கண்டேன். விகடன் பார்த்தாலும் பார்த்தேன்! இந்தப் பணப்பேய் அகிலத்தை ஆட்டிவைக்கும் கோலம் அப்பப்பா அதிசயத்திலும் அதிசயம். உலகத்திலே பல வகைப் பேய்கள் உண்டு என்பார்கள். இந்தப் பேய்களையெல்லாம் விகடன் தெரிந்திருந்த போதிலும் அவற்றின் மேலெல்லாம் அவ்வளவுக்குப் பொச்செரிச்சல் வராமல், பணப்பேய்கள் என்ற ஒருவித கொழுத்த பேய்களை நினைக்க நினைக்கத் தான் நெடுமூச்சுண்டாகிறது! ஹா! இந்தப் பேய்களைப் பார்த்தால் சின்ன குழந்தைகள் முதலாய் அலறிப்பயந்து தங்கள் தாயைப் போய்ச் சேர்த்துக்கட்டிக் கொள்ளத் தக்க அவ்வளவு அகோர காத்திர ரூபமாக தங்கள் பணப்பூரிப்பால் தடித்துப் போய் தொந்திகள் பெருத்து, வயறு வண்ணான்சாலைப்போல் முன்னுக்குத் தள்ளி, இடுப்புவரிந்திராக் கல்லைப்போல் சப்பையாகி, இருகால்களும் ஒன்றின் மீதொன்று பட்டுத் தேயும்படியாகப் புஷ்டித்து உப்பி ஊதலிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்! இந்தப் பணப்பேய்கள் பணம் படைத்தகொள்ளை இவர்கள் தேகத்தை இவர்களே தூக்கக்கூடாத அவ்வளவுக்குக் கனமாக்கிவிட்ட பலனைத்தான் கண்டிருக்கிறார்களே யன்றி வேறொரு இன்பத்தையும் [illegible]வில்லை! [illegible]ாய் அத்த[illegible] போய் [illegible]விடுகிறது! அதற்குமேல்[illegible]வா வயிறு இடம் கொள்வதில்லை ஆசைக்குக் கொஞ்சம் அதிகம் உண்டுவிட்டாலோ, அஜீர்ணத்திலும் புளியேப்பத்திலும் இழுத்து விட்டுத் தத்தளிக்கவைத்து விடுகிறது! இஞ்சிலேகியமும், சோடா புட்டியும், வைத்தியரும் பக்கத்திலேயே இருக்க நேரிடுகிறது!

* * *

இந்தப் பணப் பேய்களுக்குத் தங்கள் ஜீவனுள்ள வரையும் தின்று கழிச்சலெடுத்து, தங்கள் பிள்ளைகுட்டிகளும் தின்று, அதன் பின் பத்து தலை முறைவரைக்கும் தின்னத் தக்க அவ்வளவு பணமிருக்கும் ஐயோ! இவர்களின் வாசற்படியில் வயிறு காய்ந்து நின்று கையேந்தும் பிச்சைக்காரருக்கு ஒரு காசு போடுவதற்குக் கையிழுத்துக் கொள்ளுகிறது! இவர்களுக்கு இவ்வளவு பணம் எங்கிருந்து கிடைத்ததென்றாலோ அது வெகு வேடிக்கைக் கூத்து! ஒரு மனிதன் தனது ஸர்வ முயற்சியாலும் சேகரித்துக் கொள்ளத்தக்க செல்வத்திற்கு மிஞ்சி பத்து மடங்கு ஜாஸ்திபட்டிருக்குமானால், அது எப்படி அவனுக்குக் கிடைத்திருக்குமென்பதை விகடன் நினை நினை யோசித்துப் பார்த்தேன். கண்ணால் நேரில் கண்ட சங்கதிகளையும் அருகில் அழைத்து ஆராய்ந்து பார்த்தேன். உண்மையும் உத்தமுமாக ஸம்பாதிக்கும் ஒருவனுடைய பணம் அவன் அளவுக்கு மாத்திரமே நிற்கும். மோசத்தினாலும், பித்தலாட்டத்தினாலும், இலஞ்சத்தினாலும், பேராசையினாலும், பெருந் திருட்டினாலும், கௌரவக் கொள்ளையினாலும் ஸம்பாதித்தால்தான் அளவு கடந்த பணம் சேகரிக்கக்கூடும். இது இந்தப் பணப் பேய்களின் மனசாக்ஷிக்குத் தெரிந்தே இருக்கும். ஆகவே இந்தப் பணம் இவர்களுடையதல்ல; இது இவர்களுக்கு எப்படி வந்ததோ அப்படிச் செலவிடவேண்டும், பாவத்தின் வழியாய் வந்திருந்தாலும் புண்ணியத்தின் வழியாய் அதைச் செலவிட்டு நற்பெயரெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். உண்மையில் நடக்கிற சங்கதியோ கோணல்வழிதான்! ஒருகாசு வெளியில் எடுத்துப் போடப் பின்னடைகிற சங்கதிதான்! கடைசியில் எவன் அநுபவிக்கவிட்டுப் போகிறார்களோ? பணத்தினுடைய ஸ்வபாவமோ, அது எங்கு கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகக் குவிந்திருக்கிறதோ அங்கேயேதான் போய் எல்லாம் சேர்ந்து கொள்ளுகிறது! ஆகவே ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குதான் பணப் பேய்களாகி, மற்றவர்களெல்லாம் பரம ஏழைப் 'பாப்பர்'களாய்க் கலங்கும்படி யாகிறது! சிறிய மீன்களைப் பெரிய மீன்கள் விழுங்கி வருவதுபோல் ஏழைகளுடைய கஷ்டங்களை இந்தப் பணப்பேய்கள் அபகரித்துக் கொண்டு ஏழைகளைப் பின்னும் தரித்திரத்திலேயே மூழ்கும்படி வதைக்கின்றன. ஆனாலுமென்ன, நன்மைக்குப் பாத்தியப்படாத பணம் நாலுவழியிலும் நானா விதமாகச் சிந்திச் சின்னா பின்னமாகத்தான் போகிறது.

* * *

இன்னுமொருவேடிக்கையென்னவென்றால், எவன் அக்கிரமஸ்தனென்றும், எவன் சுயகாரியப் புலியென்றும் தெரிகிறதோ அவனையே தான் பெருத்த மகோபகாரி, பரோபகாரியென்றும் பூசனை கொடுக்கவைத்து விடுகிறது. அரசாங்க வட்டிலுள்ள கௌரவப்பட்டங்களெல்லாம் அவனிடமே சேர்ந்து ஒரு முழ நீளம் பெயருக்குப் பின்னே தொங்கும் படியாகிறது! அந்தப் பணப்பேய் மனுஷ்யன் ஆடுகிற ஆட்டத்திற் கெல்லாம் தக்கபடி மேளம் கொட்டச் செய்விக்கிறது! உள்ளுக்கு அன்பற்றிருந்தும் வெளிக்குப் பணத்தை நீட்டின அளவில் வேண்டிய போற்றிப்பாடல் கொண்டாடப் பண்ணுகிறது! பணமில்லாதவன் எவ்வளவு உண்மையன்பை உணர்த்தினாலும் பணப்பேய் அதையொரு பொருட்டாக மதிப்பதேயில்லை. பணக்காரன் என்ன சின்ன சொல் சொன்னாலும், அது சிங்காரச் சொல்லாகி விடுகிறது! பணப்பேய்ப் பொம்மன் ஒருவனை அநியாயமாய்த் தூஷித்தாலும் பக்கத்திலிருக்கும் திம்மான்கள் அப்பேயுடனேயே சேர்ந்துகொண்டு எதிர் மனுஷ்யன் மேல் குதிரை ஏறப் பண்ணுவிக்கிறது! பணப்பேய் முன் பல்லிளிப்பதேயன்றி பளிச்சென்று

அவன் குற்றத்தை எடுத்துக்காட்டுவதேயில்லை ; அதற்கான தைரியமும் வரப்பெறுவதில்லை. பணப் பேய் என்ன தான் தவறுகள் இழைத்திடினும் அது ஒரு தவறுதலாகப் பாவிக்கிறதே யில்லை. பணப்பேய் என்ன மோசம்—கொலைகள் செய்தாலும் அது என்றைக்கும் வெளி வராது. பணப்பேய் எட்டி உதைத்தாலும அந்தக் காலுக்கு முத்தமிடும் சங்கதியே எங்கும் அதிகம்! பணக்காரன் செய்ததெல்லாம் நியாயம். அவன் பேசிய சொற்களெல்லாம் தருக்தங்களே! அப்படி அவர் ஏதும் அதிகமாய்ப் பேசி விடவில்லையே என்பதாகத் தான் சமாதானங்கள் புறப்பட்டுக் கொள்ளும்! பணச் சீமான் சீமாட்டி ஒப்பாரியன்பு காண்பித்தாலும் அதுஉண்மையன்பென்று உலகம் சொல்லவைத்துவிடும்! பணம் படைத்த இடத்தில் கால் தலை வலியெனில் பத்தெட்டு வைத்தியர்களும் டாக்டர்களும் சூழ்ந்து கொள்வர். அதே வீட்டில் ஏழைக்கு எத்தனை மலேரியா ஜ்வரமாயினும் எட்டிப் பார்ப்போரே அருமை! அந்த ஏழை தன் நோய்க்குப் பத்தியமிருக்கிற வேளையிலே வீட்டில் பாகற்காயுடன் மொச்சைக் கொட்டைக் குழம்பு! இவ்வாறாக வெல்லாம் பல பல பாடுபடுத்தும் பணப்பேய்களில் ஒன்றை விகடன் நேற்றைக்கு முந்திய அதற்கும் ஆயிரம் அடி முந்திய தினத்திலே சந்திக்கவே விகடனுக்கிருந்த ஆத்திரமெல்லாம் ஒருமிக்கப் பொங்கிக் கொண்டது! உடனே விகடன் அந்தப் பணப்பேயின் சிகையைப் பிடித்து ஒரு குலுக்கு குலுக்கி ஒரு ஆட்டு ஆட்டி இவ்வுலகத்திலே உன் ஜீவியத்தின் நோக்கமென்ன, நீ இத்தனை பணம் சேர்த்து வைத்திருப்பதின் பயனென்ன, அதை அது பவித்து உனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ள எண்ணமா, அல்லது பேடி கையில் அரம்பை யகப்பட்டதுபோல் சும்மா சும்மா இப்படியே கண்ணால் மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு உயிர் மான உன் பிரியமா, நீ சேர்த்து வைத்த சொத்தோ எத்தனையோ தலை முறைக்கும் போதுமானதா யிருக்க, இன்னும் சேர்த்துவைத்துக்கொண்டே செல்வதின் நோக்கம் யாது என்று இவ்விதம் பல கேள்விகளை அதன் முன்பு போட்டேன். போடவும் அதற்கு ரோஷம் பொங்கிக் கொண்டது! என்னடா விகடா! நான் அப்படி என்ன பிரமாதமாகச் சேர்த்துவிட்டது? எனக்கு ஏதோ பெரிய சொத்து இருக்கிறதென்றாயே. மற்றவர் சேர்த்து வைத்திருப்பதைப் பார்த்தால் அதற்கு இது எந்த மூலை காணும்? வீணாக என் பொருளின் மேல் கண்ணேச்சில் படச் செய்யாதே. பணக்காரனென்று என்னை நம்பிக் கொடுத்தவர்களுக்கெல்லாம் முதல் நாலு மாதத்து வட்டி கிடைக்குமே தவிர, பிறகு நான் போடுவது பட்டை நாமம் தான்! அப்படி நான் பணம் சேர்த்தும் ஒரு முடிவான தொகை முதலுக்கு இன்னும் ஏறக்காணோம்! நித்தமும் நான் பாடும் பாட்டைக் கேட்கிறாயா?—அது இது தான் :—

எக்காலக் கண்ணிகள்

1. வற்றாச் சமுத்திரம்போல் வந்து பணம் சேர்ந்தாலும்
பற்றாதென்றேங்கி யின்னும் பணஞ் சேர்ப்ப தெக்காலம் ?
2. வட்டி வரவால் மகிழ்ந்து வயிற்றைப் பாராட்டாமல்
பட்டினியுற்றாலும் பணஞ் சேர்ப்ப தெக்காலம் ?

3. ஆதிக்கடவுளுக்கும் அஞ்சாமல் மிஞ்சு பஞ்ச
பாதகமும் பண்ணிப் பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
4. வைக்க விட மற்று வந்து வாய்ப் பேச்சால் தந்தவரை
பக்குவமாய் எத்திப் பணஞ் சேர்ப்ப தெக்காலம் ?
5. இக்கட்டு வந்தாலும் இல்லை இல்லை யென்று சொல்லி
பைக்குள் கை வைக்காமல் பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
6. குறித்த கள்வர் சார்பாகிக் கூறும் வழிப்போக்கர்களைப்
பறித்தடித்துவந்து பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
7. உயிர்க் கிறுதி நேரினுங் கையோங்கு பொருள் சேர்க்குமெனில்
பயப்படாதே செய்து பணஞ்சேர்ப்பதெக்காலம் ?
8. எங்கும் லேவாதேவிக் கேய்ந்து கூடப் பிறந்தப்
பங்காளிதன்னை எத்திப் பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
9. ஆக்குமுதல் மீட்டி மிட்டா அருஞ்சமீன் வாழ்வை வட்டிப்
பாக்கிக்கே யேல மிட்டுப் பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
10. சேவினையே சயவந்த சினேகனுக்கு மில்லையென்று
பாவனையே காட்டிப் பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
11. ஆராயினுஞ் சூழும் ஆபத்தில் கையைவிட்டுப்
பாராதான் போலிருந்து பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
12. மாங்கறிகாய் செய்யரிசி வல்விறகு வாங்காமல்
பாங்குடனே கூழ்குடித்துப் பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
13. முழங்கசம் போடாடை சவுளிமூட்டை கண்டு நில்லாமல்
பழங் கந்தலைத் தைத்துப் பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?
14. கொடாக்கொள்கை பூண்டு பெருங்குப்பல் குப்பலாக்கி இன்னம்
படாப் பாடுபட்டும் பணஞ்சேர்ப்பதெக்காலம் ?
15. சாருஞ் செல்வம் வந்து சேர்ந்ததென்று காட்டாமல்
பாராவில் தொண்டு செய்து பணஞ் சேர்ப்பதெக்காலம் ?

கேட்டாயா விகடா? என் மனக் கோரிக்கையைக் கண்டாயா நீ? எவ்வளவுபணம் வந்தாலும் அத்தனைக்கும் செலவு சரியாகத்தான் இருக்கிறது. ஒரு சின்னப் பணம் சேர்த்து வைப்போமென்றால் அது பாடான பாடாகிறது. ஒரு உண்டி வாங்கி அதில் ஒவ்வொரு காசு சேர்த்திட்டாலும் அது நிறைய சேருமட்டும் பொறுப்பதற்கின்றி அதை உடைத்து எடுத்தும் செலவு பண்ண வந்துவிடுகிறது. பொலாயீவில் இட்டு வைத்தாலும் அடிக்கடி வாங்கிக்கொண்டு பெரிய தொகையைச் சிறிய தொகைக் கணக்குக்குச் சுருங்கும்படியே சோ வைக்கிறது. இல்லாத காலத்தில் செலவு சுருக்கமாக நடந்து, பணம் கை வந்தவுடனே பல செலவுக்கும் போய்விடுகிறது. கையும் மிஞ்சி சென்று விடுகிறது. கடைத் தெ வுக்குக் கொண்டுபோன பணம் அ தனையும் செலவழிந்து அதற்குமே பல கடைகளில் கடனும் வைத் விட்டு, நடந்துவந்து அப்பால் வீட் டுக்கு அன்றைப்பொழுதுக்கு அவசி மான உப்பு வாங்காதது கண் உள்ள முடைந்துபோய் மறுபடியு ஒரு கடையில் கடனுக்குத் தொங்கு படியாகிறது. இன்றைக்கு நூ ரூபா முகத்தில் விழித்தோமென்

கைநிறைய வாங்கிப் பூரிப்புடனே பெட்டியில் வைக்கப்போக, அந்தப் பணத்துக்கு அடுத்த நிமிஷத்தில் புதுச் செலவு தொடங்கிக் கொள்கிறது; வீட்டுப் பெண்கள் ஆடை நகைகளுக்கு அதில் கைபோடும்படி கண்ணீர்விட்டுக் கட்டாயப் படுத்துகிறார்கள்! மற்றொரு பக்கம் வராத விருந்தினர்கள் வந்து உட்கார்ந்து கொள்ள, வேறு விதியின்றி அந்தப் பணத்திலே கை வைக்க வருகிறது! பின்னும் என்ன விநோத மென்றால், வந்த அந்தப் பெருந்தொகையைக் கண்ட நான் முதல், நடுவே இடையிடையே வந்துதவிக் கொண்டிருந்த சில்லரைத் தொகைகள், பணவரத்துகள் எதுவும் வராமற்போய் எவரோ சாபமிட்டுத் தடுத்தது போல் நின்று போய்விட, அதனாலும் மனது ஏங்கி இந்தப் பெரிய தொகையிலிருந்து எடுத்து வீட்டுச் செலவு பண்ணும் படியாகிறது. இவ்விதம் அப்பெருந்தொகை கரைந்து பையின் நிமிர்ந்த வாட்டம் சுருங்கி சாய்ந்தபின்பு பழைய சில்லரைத் தொகை பழமை போல் வர ஆரம்பிக்கிறது! இதென்ன கண்ராவி சண்டாளையா? இவ்வாறான பாடுகளுக்கெல்லாம் தப்பி ஏதோ கைமுதலாக, கடைசி காலத்துக்கு உதவியாக, படுத்துக் கொண்ட வேளையில் பக்கத்துப் பலமாக இருக்க என்னவோ கொஞ்சம் தொகை முதல் நான் சேர்த்துவைத்திருந்தால் அது உனக்குப் பொறுக்கவில்லையா என்று விகடன் மூஞ்சியில் இடிக்க வரவே, அதைக் கண்ட விகடனும், இந்தப் பணப்பேயின் வாய்சாமர்த்தியத்துக்கு வியந்து, பெட்டி பெட்டியாக நிறைய வைத்துக் கொண்டே ஏதும் இல்லாததுபோல் நடிக்கிற நாட்டியத்தைப் பார்த்து அதற்குப் பதிலுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று தொடங்கிக் கொண்டேன். அதை அடுத்த தடவைக்கு வந்து கேட்டுக்கொள்ள நீங்களும் தயாராயிருங்கள். இன்னும் இது முடியவில்லை. ராம்! ராம்! சுபம்! ஓ! சுவாஹா !!

நோக்கத்தின் போக்கு !

1. தேனிக்கு எந்தப் புஷ்பத்திலிருந்து தேன் கொள்ளலாமென்று.
2. நூலாசிரியருக்கு எந்த விஷயத்திலிருந்து எக்கருத்தைத் தொடங்கி எழுதலாமென்று.
3. கோட் சொல்லிகளுக்கு எவ்வார்த்தையில் குற்றம் கற்பிக்கலாமென்று.
4. மெதுவாக நெருங்கி வீட்டோடேயே இருந்து கொள்ளப் பார்ப்போருக்கு பிளவுபட்ட ஏமாறிய வீடு எதுவென்று.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு நோக்கு.

ஜட தத்துவ சாஸ்திரத்தை நாம் ஐரோப்பியர்களிடமிருந்து கற்கவேண்டும். அவர்கள் நம்மிடமிருந்து ஆத்மார்த்தமான நூல்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஐரோப்பியர்களால் நாம் பலவித சுகங்களை இவ்வுலகில் அனுபவிக்கின்றோம். அதற்குப் பதிலாக நம்மிடமிருந்து ஆத்மஞானத்தை அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளட்டும்.

நமது கதாப் பிரசங்கி

உயிரை விடினும் கதரை விடேன்.

(52-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கோபாலா! நீ உனது தந்தையின் புத்திமதியைக் கேளாது அலட்சியமாகவும், அவர் மனம் நோவுமாறும் நடந்து கொள்ளினும், அவருக்கு உன் மீதுள்ள வாஞ்சை சிறிதாவது குறைந்திருக்கிறதா? இதோ பார் தந்தி!

“இன்று நடுப்பகலில் கோபாலன் சொக்கலிங்கபுரத்திற்குச் செல்வதாக அவனுடைய தாயிடம் கூறிவிட்டுச் சென்றனனாம். அங்கேயுள்ள அவன் சுகம் அறிய அதிக அவா. சுந்தரராஜன்”———இதைவிட உன் தந்தை உன்மீது வைத்துள்ள அன்பிற்கு வேறு என்ன சாட்சி வேண்டும்? “பெற்ற மனம் பித்து, பிள்ளைமனங் கல்லு” என்ற அசட்டுப் பழமொழியை மெய்யாக்கி விடாதே. அறிவிலும், உலக அனுபவத்திலும் நீ உன் தந்தையைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவனா? இங்ஙனம் நீ நடப்பது உன் தந்தையையே அவமதிப்பதாகும். அவ்வளவோடல்ல; நீ யாரைப் பெரியவரென்று போற்றுகிறாயோ அந்த காந்தியையும் அவமதிப்பதாகும். “தந்தையோடு தனயனும், மனைவியோடு கணவனும் சேராதவாறு எத்தனைக் குடும்பங்களை அழித்தனரோ அந்த காந்தி!” என்று ஊரார் கூறும்படி வைத்துக் கொள்ளாதே. நானும் காந்தியின் வரலாற்றைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். சிறுவயதில் அவர் தனது பெற்றோரிடம் உன்னைப் போலவா நடந்து கொண்டார்” என்று வேதாந்தமாரி பொழிய ஆரம்பித்து விட்டார் முதலியார்.

“அத்தகைய மகா புருஷன் (மகாத்மா) பிறரைக் கெடுக்கவா இவ்விதஞ் செய்கிறாரென்று கருதுகிறீர்கள்?” என்றான் கோபாலன்.

“அவருடைய நினைவு எவ்விதமோ? தற்பொழுதுள்ள நிலைமையைக் கொண்டுதான் நான் செல்ல முடியும்.”

இவற்றையெல்லாம் மறைந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த மரகதம் ஏதோ ஓர் காரியமாக வெளியே சென்றாள். அவளைக் கண்டதும் கோபாலனுக்கு இரவில் கண்ட கனவு நினைவிற்கு வந்து நெஞ்சை வருத்தியது. சிறிது நேரம் முதலியாரும் அவர் மருகனும் ‘மௌனக்குறி’ காட்டினார்கள். பின்னர் நிகழ்ந்தது என்ன? கோபாலன் சம்மத முத்திரை யளித்து விட்டான். கோபாலனைப் பற்றி அவன் தந்தைக்கு முதலியார் மறு தந்தி கொடுத்துவிட்டார். அன்று வீட்டில் யாவர்க்கும் குதூகலம். ஆனால் கோபாலனையும் அக்குழுவில் சேர்க்கலாமா? அவன் மனம் படும் பாடு யாரே அறிவர்! அவன் மனம் அமைதி பெறவில்லை. இரவு முழுதும் ஏதேதோ பிதற்றிக் கொண்டிருந்தான். நல்ல நித்திரையில்லை.

“எனது அருமைச் சிறுவ! உன்னைப் போன்ற அறிவு வரப்பெற்ற பலரும் என்னைக் கவனியாது பாராமுகமாக இருப்பின் என் கதி யாதாவது? அந்நியர் பலரும் என்னைக்கண்டு அழுக்காறடையும்படி நான் இருந்த அந்தக் காலத்தை, அந்தோ! நினைக்கும் பொழுதே என் நெஞ்ச

வெடித்து விடும் போலிருக்கிறது. எவ்வளவு நாளைக்கு நான் இந்த 'பரதேசிக்' கோலத்தோடு வாழ்வது? என் கதி எப்படியாயினும் ஆகட்டும். உன்னையும் உன்னைப்போன்ற முப்பத்து முக்கோடி சகோதரர்களையும் நம்பி, என்னை முன்னைய நிலைக்குக் கொண்டுவர முயற்சிக்கும் அந்த எனது அருமைப் புதல்வனை, ஆருயிர்ச் செல்வனை மோசஞ் செய்யலாமா? தனக்கென ஒன்றுமில்லாமல், எல்லாச் சுகங்களையும் விடுத்து, இரவு பகல் என்பதில்லாது உழைக்கும் அந்த பரம புருஷனை வஞ்சிக்கலாமா? அதைவிட வேறு ஒரு பாபச் செயல் உலகிலிருப்பதாகத் தெரியவில்லை" என்று ஓர் இரக்கமான குரல் கோபாலன் செவியில் ஒலித்தது. நாற்புறமும் பார்த்தான். ஒருவரும் காணவில்லை.

"ஆ! தாங்கள் யார்? திசை தெரியாது வருந்தும் மீகாமனுடைய மனம் போல் என் நெஞ்சு அலைகிறது. இந்தப் பாவியை நேரிற்காணவும் பாவமெனக் கருதி எங்கே மறைந்து நிற்கிறீர்கள்? எளியேனுக்கு நன்னெறிகாட்டி என்னை உய்விக்கக் கூடாதா?"—என்று தழு தழுத்த குரலில் கூறினான். ஆ! அப்பொழுது அவன் கண்ட காட்சியை யாம் எவ்வாறு வரைவோம்? உடலை மூடுவதற்கும் போதாத கந்தைத் துணியோடு, பொலிவிழந்த மேனியையும், புழுதி படிந்த கூந்தலையும் உடைய ஓர் பொற்கொடி கோபாலனை இறுகத் தழுவிக் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக்கினாள். எளிய மனமுடைய கோபாலன் துயரை அடக்கும் ஆற்றலின்றி வாய்விட்டுக் கதறி,

"மன்னிய அன்பே! மின்னுறு புகழே!

அன்னாய்! இனி நீ அழுங்கலை! அழுங்கலை! இதோ உன் திருவடி மீதாணை. இன்றுமுதல் உன்னுடைய துன்பமே உலகின் துன்பம், உன்னுடைய இன்பமே உலகின் இன்பமெனக்கருதி, உனது தொண்டர்க்குத் தொண்டனாய் உழைத்துவர உறுதி கூறுகிறேன். இது சத்தியம்" என்றான்.

இந்தக் கலவரத்தில் கோபாலன் துயிலுனின்றும் எழுந்தான். எங்கும் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. உலகமே சாந்தமயமாய்த் திகழ்ந்தது. எவ்வித ஒலியும் இல்லை. அவன் உடம்பு முழுதும் வியர்த்திருந்தது. அவன் நெஞ்சு "பட், பட்" என்று அடிக்குஞ் சத்தமும்; அடுத்த அறையில் அவனுடைய அத்தை "குறட்டை" விடும் சத்தமும் அவனுக்கு நன்றாகக் கேட்டது. முதல் நாளிரவு கண்ட கனவும், தற்பொழுது கண்ட கனவும் இருபக்கமும் இரண்டு ஈட்டிகள் பாய்வதுபோல் அவனை வருத்தின. இன்னது செய்வதென்று அறியாது தயங்கினான். மரகதத்தைப் பிரியவும் மனமில்லை. மாதாவை (பாரத தேவியை)ப் புறக்கணிக்கவும் முடியவில்லை. அச்சமயம்—

"எவனே இதர மனிதர், மா, பறவைகள்
அவனிவாழ் உயிர்க்கெலாம், அகங்கனிந்து உருகி
அன்பு பெருக்குவோன், அவனே மனிதன்"

என்ற ஓர் மூதறிஞரின் அறவுரை அவன் மனதிற்கு ஆறுதல் அளித்தது. ஆனால் மரகதத்தை இன்னும் தன் வழியில் திருப்பலாமென்ற துணிவுமட்டும் அவனை விட்டகலவில்லை. ஆகவே, அவளிடத்துத் தன்னிலையை அறிவிக்க அவள் துயிலும் இடத்திற்குச் சென்றான்.

மரகதம் ஓர் புத்தகத்தைப் பார்த்த வண்ணமே படுத்திருந்தவள் அப்படியே உறங்கிவிட்டாள். அதனால் அறையின் கதவு திறந்தபடியே இருந்தது. விளக்கு தனது சிறிய சுடரை மங்கலாக வீசிக்கொண்டிருந்தது. அன்பும், அழகும் நிறைந்து ததும்பும் அவளுடைய செவ்விய முகத்தைப் பார்த்துச் சில நிமிஷம் அசைவற்று நின்றான். மரகதத்தின் செவியில் மெதுவாக "மரகதம்! மரகதம்!" என அழைத்தான். அவள் 'திடுக்கென' எழுந்து தன் பக்கலில் கோபாலன் நிற்பதைக்கண்டு, ஒன்றும் அறியாது திகைத்துக் கட்டிலினின்று கீழே இறங்கினாள்.

"மரகதம்! அஞ்சாதே! உன்னிடத்து ஓர் விஷயத்தைப்பற்றி முறையிடவே யான் இங்கு வந்தேன்." என்றான் கோபாலன்.

"முறையிடவா? வேண்டாம்! வேண்டாம்! என்னிடத்து வேண்டாம்."

"அங்ஙனமானால் நீ என்னை மனப்பூர்வமாக வெறுக்கிறாயல்லவா?"

"ஆம்! கட்டளையிடுவதாயின் மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறேன்" என்று கூறி நாணத்தால் தலை குனிந்தாள்.

"அலைகடற் பிறவா அமுதே! உனது பொன்போன்ற குணத்திற்கும், மின்போன்ற சாயலுக்கும் ஈடாக உலகில் வேறு என்ன இருக்கிறது?" என்று அவளைப் புகழ்ந்து தான் கண்ட கனவினையுங் கூறி, "நாமிருவரும் ஒன்றுபட்டு வாழ உன் பெற்றோர்க்கு விருப்பமில்லைபோலும்; எங்ஙனயாவது அவர்களை என் வழியில் திருப்ப உன்னால் இயலாதா? முதலில் உனக்கு விருப்பமிருந்தாலல்லவா பின்பு அவர்களைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்." என்றான்.

"மகாத்மாவிடத்து உங்களுக்குள்ள பற்றிலும் பதின்மடங்கு எனக்கு இருப்பினும், அதைச் செயலிற்காட்ட இயலாது என் தாய் தந்தையரிடத்து யான் ஓர் அடிமைபோலிருக்க நேர்ந்துளது. என் செய்வேன்? முன் பொருமுறை "இதைப் பற்றி" என் தந்தையிடத்து பிரஸ்தாபித்த பொழுது "அதிகப் பிரசங்கி" என்று ஒருவார்த்தையில் அடக்கிவிட்டார். "காந்தி" என்ற பெயரை உச்சரிப்பதற்கே அவர்க்கு அதிகபயம்; எங்கே தன்னுடைய நிலம் முதலியவற்றை அரசாங்கத்தார் பிடுங்கிக் கொள்வரோ என்று. இந்நிலைமையில் அவர்க்கு யான் எவ்விதம் அறிவுறுத்துவேன்?"

'ஆனால், நானாவது என்தந்தையை என் வழியில் திருப்ப முயற்சிக்கிறேன். அவர் பெரும் பிடிவாதக்காரர் என்பதும் நீ அறிந்ததுதான், 'தெய்வத்தால் ஆகாததும் முயற்சியால் ஆகும். காலையில் யான் எனது ஊருக்குச் செல்கிறேன். கடைசியாக உனக்குச்சொல்வது ஒன்றுண்டு.—

'நின்னை நின் உறவினர்கள் நீங்கினும், நீ எதிர் நோக்குபலன்
நீறாகினும், நீ மனம் ஏங்கிடாதே;
நின் நெறியெலாம் இருள் நிறையினும், நின் ஒளி அடிக்கடி
அவிந்து விடினும், நீ மனம் ஏங்கிடாதே;
நின் மொழி, புன் மிருகங்கள் கேட்டிட, நின் வீட்டவர் உபேக்ஷையாய்
நிந்தை செயினும், நீ மனம் ஏங்கிடாதே;
நின் வழியில் நேர்கதவு அடைத்து, நீ தட்டிடினும் திறவாது
நின்றிடினுமே, நீ மனம் ஏங்கிடாதே.

என்றுகூறி மாகதத்தின்பால் தன் மனதையும் உயிரையும் வைத்து, தனது வெற்றுடலை மட்டும் சுமந்து கொண்டு, தன் பள்ளியறைக்குச் சென்றான் கோபாலன்.

* * * * *

மதுரைக்குச் செல்வதற்காக திருநெல்வேலி ரயில்வே ஸ்டேஷனில் பிரயாணச் சீட்டு வாங்கும்பொருட்டு கோபாலன் ஓர் பெஞ்சியில் உட்கார்ந்திருந்தான். எவ்விதத்திலும் தன் தந்தையைச் சரிப்படுத்திவிடலாமென்று கருதியிருந்த அவனுக்கு, எங்கே தன் வார்த்தையை மதியாது அலக்ஷியஞ் செய்து விடுவாரோ என்ற ஐயம் அப்பொழுது பிறந்தது. இந்நிலையில் 'தான் மதுரைக்குச் சென்று செய்யக்கூடிய காரியம் யாதானது?'' என்று வருந்தினான். அப்பொழுது ஜனத்திரள் நிறைந்துள்ள அந்த ரயில்வே நிலையத்தில் ஓர் சிறுவன் காகிதச்சுமையொன்றைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு, "நாகபுரி தேசியச் சண்டை ஒரு அணு சார்! நாகபுரி தேசியச் சண்டை ஓரணு சார்!" என்று கூவிக்கொண்டு ஒரு பக்கமிருந்து இன்னொரு பக்கத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்தான். கோபாலன் அவனை யழைத்து அச்சுமை என்னவென்று பார்க்க அவை முழுதும் அன்றைய 'சுதேசமித்திரனு' யிருந்தது. தான் ஓர் பிரதியை ஒரு அணு கொடுத்து வாங்கி தன் மனதிற்கு ஆறுதல் அளிக்கும் விஷயம் அதில் ஏதாவது இருக்குமா என்று பார்த்தான். என்னே கடவுளின் கருணை! எடுத்ததும் முதல் பக்கத்தில் பெரிய எழுத்துகளில்,

தேவை

"நாகபுரி தேசீயக் கொடிப் போராட்டத்திற்கு சென்னை மாகாணத்தில் தொண்டர்கள் தேவை. தொண்டராக வர விரும்புவோர், சென்னை—சுதேசமித்திரன் காரியாலயம், ஸ்ரீமான் எ. அரங்கசாமி ஐயங்கார் அவர்கள் முன்னிலையில் ஆஜராகலாம்."

சேத்—ஜமன்லால் பஜாஜ்,

நாகப்பூர்."

என்று ஓர் விளம்பரம் காணப்பட்டது. சுருக்கிச் சொல்லுகிறேன். அவ்விளம்பரம் கோபாலனுக்கு ஓர் புதையல் கண்டெடுத்தது போல் இருந்தது.

(அடுத்த இதழில் முடிவு.)

பெ. இராமாநுஜ செட்டியார்.

அது முடிகிறதா ?

விவாகத்திற்குப் பிறகு தம்பதிகள் எழுதிக்கொள்ளும் கடிதங்களைவிட, விவாகத்திற்குமுன்பு அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஆர்வத்துடன் எழுதிக்கொண்ட கடிதங்களே மிகச் சுவையுடையன. ஆனால் அவ்விதம் எழுதிக்கொள்வது சாத்தியமா ? அது முடிகிறதா ?

சந்திராவும் சரஸ்வதியும்

(முதல் சமலம் 350-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சரஸ்வதி :—வா அம்மா சந்திரா! உன் தாய் வீட்டில் யாவரும் சுகமா? எப்போது ஊர் வந்தாய்?

சந்திரா :—நேற்றுதான் வந்தேன். சுகத்துக்கென்ன குறைவு? தாய் வீட்டு ஆசை எத்தனை நாள் அங்கு இருந்தாலும் தீராதுதான், பொழுது போகிறதே தெரிகிறதில்லை. எத்தனை நாட்கள் தங்கினாலும் கொஞ்சமாகவே தோன்றுகிறது. தினங்களும் எவ்விதமோ பறந்துபோய்க் கணக்காகி விடுகிறது. பிறந்த இடத்தைத் துறத்தல் என்பது புருஷர்களாற் செய்யப்படாத ஒரு கஷ்டமான தியாகம். அதை விவாகமானதும் பெண்மணிகள் செய்யவேண்டியதாகி, அவர்களின் வாழ்க்கைத் துவக்கமே தியாகத் தன்மையுடன் ஆரம்பிப்பதும், முடிவுவரையில் அவர்கள் தியாகிகளாகவே இருப்பதும் அபூர்வமான குணம்தான். அதிருக்கட்டும்; இந்தப் பாழும் காபி எப்போது தொலையும்? அதற்கு ஏதாவது வழியுண்டா?

சரஸ்வதி :—என்ன உன் தமையனார் காபியை நிறுத்தி விட்டாரா? அதனால் ஏதேனும் ரோகம் உண்டாகுமென்று எண்ணினாரோ? எவ்வளவு ஒழுங்காய் இருந்தால்தா னென்ன? வருவது வந்தே தீருகிறது.

சந்திரா :—என் தமையனாருக்கு வரவு சுருங்கிப் போயினதாம். வழக்கம் போலுள்ள செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியவில்லையாம். அதன் பொருட்டு எந்தச் செலவைக் குறைக்கலா மென்று ஆலோசித்தார். காபியை நிறுத்துவதென்றும், வீட்டுக்கு எவர் வரினும் காபிக்குப் பதில் சுத்த ஜலமே வைக்கிறதென்றும் தீர்மானித்தார். அவரது மனைவி காபியை நிறுத்துவது கேவலமென்றும், எவ்வளவு பலகாரங்கள் வைத்தாலும் கடைசியில் காபியில்லாவிட்டால் தாம்பூலம் இல்லாத போஜனம்போல் என்றும் முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு ஆக்ஷேபித்தாள். அதற்கு என் தமயனார் என் வீட்டில் என் ஏற்பாடு அப்படி; நானும் பிறர் வீட்டில் காபி யருந்துவதில்லை; என் வீட்டிலும் பிறர் காபியை எதிர்பார்க்கவேண்டாம் என்றார். அதற்கு அவர் மனைவி என்னைச் சேர்ந்தவர்கள் அடிக்கடி வருகிறார்களென்று காபியை நிறுத்தப் பார்க்கிறீர்களா வென்றாள். அதற்கு என் தமயனார் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களாகட்டும், என்னைச் சேர்ந்தவர்களாகட்டும்—எவருக்குமே இனி காபி உபசாரமில்லையென்றும்; வயிறு நிறைய சிற்றுண்டிகளைப் புசித்து கடவுள் படைத்த

சுவையுள்ள நன்னீரை யருந்தி இன்புறட்டும் என்று சொல்லிவிட்டு உடனே வீட்டுச்சுவற்றில்,

ஒரு வீண் செலவு

காபி—அனாவசியமான குடும்பத்துச் செலவுகளில் ஒன்று. ஆதலின் அது ஒரு மரியாதைப் பொருளாக இந்த வீட்டில் எண்ணப்படமாட்டா. அதற்கேற்றபடி இந்த இல்லத்தின் நிகழ்ச்சி. விட்டுவிட முடியாத தொல்லையால் சனிக்கிழமை மட்டும் காபி—டீ உண்டு. மற்ற நாட்களில் இல்லை. ஆதலின் காபி இல்லை யென்று எவரும் குறை கூறாதிருக்கப் பிரார்த்தனை. ஆயாஸம் வேண்டாம்.

என்று எழுதினார். எழுதிவிடலாம், வைராக்கியமாய் வாய்ப் பேச்சுப் பேசிவிடலாம். பிறகு அதன்படி நடப்பதில்லலவோ மாடு படுத்துக் கொள்கிறது.

சரஸ்வதி :—உன் தமயனார் செய்தது நல்ல காரியம். காபி என்றால் சாதாரணமாய் ஒரு அணா சர்க்கரை, கால்படி பால், அதற்குத் தகுந்த காபித் தூள், எல்லாம் சேர்ந்து நாலணா ஆகிவிடும். இது வீட்டுக்கு மட்டுமே. யாராவது வந்துவிட்டாலோ இந்தச் செலவு எட்டு அணா, பத்து அணாவுக்கு ஓடிவிடும். அத்துடன் காலை மாலைகளில் காபியானால் செலவு இன்னும் இரட்டித்துப் போகும். இவ்வளவு செலவிட்டு காபி தயாரித்தாலும் "ஏதோ காபி கொடுத்தார்கள்—பருகினோம்" என்ற சாமான்யப் பேச்சே தவிர வேறில்லை. இந்த செலவுக்குக் காய் கறிகள் வாங்கி சமைத்துப் போட்டு விடலாமென்று தோன்றுகிறது. உன் வீட்டுக்காரருக்கு காபி குடிக்கும் வழக்கமுண்டா?

சந்திரா :—என் பர்த்தா காபியைக் கையாலும் தொடார். குழந்தைகளுக்காகவே காபி வைக்கப்படுகிறது. அதில் எனக்கும் கொஞ்சம் பங்கு. குழந்தைகளுக்கென்று சொல்லி வாங்குகிற பாலில் பாதி காபியில் ஊற்றி விடுகிறேன். குழந்தைகள் சாப்பிடுவது சிறு லோட்டா கூட இராதானாலும் பேர் மட்டும் அவர்களுக்கு! அருந்துவதோ பல பேர்! இன்னும் யாராவது வந்துவிட்டால் அவ்வளவு பாலும் காபிக்கே சரியாகிவிட, குழந்தைக்குப் பால் இல்லாமலே போகிறது. பிறகு குழந்தை பாலுக்கு அழுதால் நாளைக்கு ஆகட்டுமென்று அதட்டும்படி நேருகிறது. பிரதி மாதமும் பாலுக்காக நான்கு ரூபாய்க்கு மேல் கொடுத்து வந்தும் குழந்தைக்குப் பால் மிஞ்சுவதைக் காணோம். காபிக்கென்று பால் தனியே வாங்கவும் சக்தியில்லை. குழந்தைகளை வஞ்சித்த மாதிரிதான், என்ன செய்யட்டும்?

சரஸ்வதி :— உன் கதை யிருக்கட்டும். உன் தமயனார் அன்று தான் சொன்னபடி நடந்தாரா? அதைச் சொல்.

சந்திரா :—அது தானே வேடிக்கை! முதல் இரண்டு வாரம் வெகு கண்டிப்பாக நடந்தார். சனிக்கிழமை தவிர மற்ற நாட்களில் காபியே வீட்டில் கிடையாது. இவ்விதம் இருக்கையில் அவருக்கு மிக்க வேண்டியவர்கள் நீலகிரியிலிருந்து வந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் சாதமாவது இல்லாமலிருப்பார்களாம்; காபியில்லாமல் இருக்கமாட்டார்களாம். வந்ததும் 'காபி' என்றார்கள். என் தமயனார் சுவற்றைக் காண்பித்து அதில் எழுதியிருப்பதை வாசிக்கச் சொன்னார். அதை அவர்கள் படித்துவிட்டு, நாங்களே எங்கள் செலவில் வைத்துக் கொள்ளுகிறோ மென்றார்கள். இந்த வீட்டில் காபி வைக்கக் கூடாது என்றார் என் தமயனார். உடனே அவர்களுக்கு மனஸ்தாபம் வந்துவிட்டது. வேறு பந்துக்கள் வீட்டிற்குப் போகிறோம் என்று பெட்டிசாமான்களுடன் புறப்படத் தயாராய் விட்டார்கள். அதன்பின் தமயனார் வருத்தத்துடன் காபி வைக்கும்படி சொன்னார். அவர்கள் இருந்த ஒரு வாரமும் தினம் காபிதான். அவர்கள் போன மறுநாள் சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து இருவர் வந்துவிட்டனர். அவர்களுக்குக் காபி யில்லாவிட்டால் தலைவலி வந்துவிடுமாம். அவர்களும் சுவற்றிலிருந்ததை வாசித்துவிட்டு என் தமயனைப் பார்த்து நீ ஒருவன் தன் அளவில் அப்படிக் கட்டுப்பாடு செய்துகொள்ளலாம்; எல்லோரையும் கட்டுப்படுத்த முடியுமா? நாங்கள் தனியாகக் காபி வைத்துக்கொள்கிறோ மென்றார்கள். என் தமயனார் முகம் சுருங்கிப்போய், காபி வைக்கும்படி சொன்னார். இவ்விதமே ஏழெட்டுத் தடவைகளிலும் அவரது தீர்மானத்துக்கு விரோதமாய் நடக்கவேண்டியவராகி, ஒரு நாள் சுவற்றில் எழுதியிருந்தவற்றைக் கோபத்தோடு அழித்துவிட்டார். ஆயினும் எவரேனும் வீட்டுக்கு வராத நாட்களில் காபி வைக்கிறதில்லை யென்று நிறுத்தியிருக்கிறார். ஆனால் குழந்தைகளோ காபி காபி என்று அலறுகின்றன. அவைகளுக்குக் காபிக்குப் பதில் பால் தரும்படி ஏற்பாடு செய்தார். காபிப் பிசாசின் சங்கதி இப்படி இருக்கிறது. வீட்டுச்செலவும் அவருக்குக் குறைந்த பாட்டைக் காணோம்.

சரஸ்வதி :—கடைசியில் காபியை நிறுத்த முடியவேயில்லையா? சுவற்றில் எழுதிய அத்தனை வார்த்தைகளும் வீணாகவா முடிந்தன? ஸம்சார கஷ்டத்தில் ஒரு செலவைக் குறைக்கப் பிரயத்தனப்பட அதற்கு இவ்வளவு தடைகளா? நாளைக்குக் குடும்பம் கடனுக்குள்ளானால் வீட்டுக்காரியின் நகைகள் விற்பனைக்கும் பாங்கிக்கும் போகுமே தவிர வேறு எவராவது உடனிருந்து உதவி செய்யப் போகிறார்களா? இன்றைக்கு நம் வீட்டில் கௌரவமாய்ப் புசிப்போரெல்லாம் நாளைக்கு நமக்குக் கைகொடுக்கப் போகிறார்களா? நமது குடும்பத்தைக் கடன் உபாதையின்றி க்ஷேமமாகவும், இரண்டு காசாவது மிஞ்சும்படியாகவும் வைத்துக் கொள்வதுதான் கௌரவமேயன்றி, இந்த வரவுக்கு மீறிய செலவிலும், காபி தடபுடலிலும் ஏதோ புது கௌரவம் வந்து தோன்றிக் கொள்வதாக நினைப்பது மௌடீகமாகும். நான் சொல்வ தென்ன சரிதானா?

சந்திரா :—சரியில்லாமலென்ன? படுகிறவர்களுக்கல்லவா பாடுகள் தெரியும். ஏதோ என் வீட்டின் கௌரவம் கைமூடிய வாழ்விலிருக்கிறது. தாய் வீட்டுக்குச் சென்றதில் அங்கும் கண் பிதுங்கும் நிலையாயிருந்ததால் பார்க்கச் சகிக்காமல் வந்துவிட்டேன். என் பர்த்தாவுக்கு வருகிற சம்பளம் 20-ம் தேதிக்குள் தீர்ந்துபோகிறது. அதற்குமேல் பத்து தினங்களுக்கு வெகு திண்டாட்டமாய் விடுகிறது. ஒவ்வொரு காசையும் எண்ணிச் செல

விடவேண்டி வருகிறது. அந்த ஒரு காசும் கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பாகிறது. அந்த நிலையில் குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய பக்ஷணங்கள் வாங்கித் தர முடியாமல் தவிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. நமது கஷ்டம் குழந்தைகளுக்குத் தெரியுமா? அவைகள் அழுகின்றன. வீதியில் பழம் தின்பண்டம் ஏதாவது போனால் அதை விற்போனை வாசற்படியருகில் இருக்கும்படி நிறுத்திவிட்டு உள்ளே வந்து நம்மைக் காசு காசு என்கின்றன; அந்த சமயம் கையில் ஏதாவது எவ்விதமும் மிகுத்துவைத்திருந்து அவர்கள் விரும்பியவற்றை வாங்கித் தந்து சமாதானப் படுத்தவேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் பத்துநாள் சோதனையின்மத்தியில் விருந்தினர் யாராவது வந்துவிட்டால்—அவர்களிடம் நமது கஷ்டத்தைச் சொல்ல முடிகிறதா?—மளிகைக் கடைக்குச் சென்று கடனுக்கு சாமான்கள் வாங்கும்படியாகிறது. மளிகைக் கடைக்காரன் தான் கடன் தருகிறான்; காய்கறிகளும் கடனுக்குக் கிடைக்குமா? நகையை வைத்து அதற்காகப் பணம் வாங்கவேண்டி வருகிறது. முதல் இரண்டாவது தேதிகளில் கை நிறையப் பணத்தைப் பார்க்கிறேன். பிறகு எப்படியோ அதற்கு இதற்கு என்று செலவாகி மாயமாய் விடுகிறது. குடும்ப நிர்வாகம் என்றால் சாமான்யமாக இருக்கிறதா?

சரஸ்வதி:—அது உன் கதை. என் கதைபோ இன்னும் பெரிது. என் பர்த்தா உன்னிடம் பணம் கொடுத்துவிடுகிறேன், நீயே செலவு செய்து பார் என்கிறார். நான் பணத்தை வாங்கி என்ன செய்யட்டும்? நான் செட்டாகச் செலவிடுகிறேனென்று வீணாக என்மேல் பழி பாவங்கள் ஏற்படும். அதனால் என்னால் முடியாதென்று சொல்லிவிட்டேன். காபியை நிறுத்தினாலாவது, அந்தப் பணத்துக்கு நெய் வாங்கி ஊற்றிக்கொள்ளலாம். குழந்தைக்கு ஏதேனும் வாங்கியாவது தர கையில் காசு மிஞ்சும். என்ன செய்கிறது? எதையும் தள்ளிவிடுவதாய்ச் சொல்லிவிடலாம்; நடப்பதில்லலவா சிரமம் ஏற்படுகிறது. ஈசன்தான் நமது கஷ்டத்தைக் கண் திறந்து பார்க்கவேண்டும். நேரமாகிறது, போய் வா, மற்றொரு தடவை பேசுவோம்.

ஆவேசம்தான் விருத்திக்குக்காரணமென்று நினைப்பது சுத்த அறிவீனம். விருத்திசெய்யாமலிருப்பதுமட்டுமன்றி, அது விருத்திக்கு ஓர் பெருந்தடையாகவும் இருக்கின்றது. அது மனிதர்களுக்குள் கோபத்தையும் பகையையும் உண்டாக்கி ஒருவரோடொருவர் தயாதாக்ஷண்யமின்றி சண்டை செய்து கொள்ளும்படியாகவும் செய்கிறது.

மயக்கமோ மயக்கம்!

பெரும்பான்மையான தாதுபுஷ்டி லேகியங்களில் கஞ்சா அபின் சேர்ப்பு மிகுதி. எவ்வளவு சிறிய அளவில் எடுத்து உண்டாலும் தலைசுற்றத் தொடங்கிவிடும். உள்ள அறிவும் ஓடிப்போம். மூளையின் சுறுசுறுப்பும் பாழ். மயங்கித் தருவித்துத் திகைத்து ஏமாறுகிறீர்கள். எச்சரிக்கை!

1987-ம் வருஷக் காட்சிகள்

காலை ஆறுமணி இருக்கும். என் படுக்கையில் படுத்தபடியே புரண்டு கொண்டிருந்தேன். டிக் டிக் டிக் என்று அலாரம் விடாமல் அடித்தது. இது அந்த பழய நாள் கடியாரம் அல்ல. வேற்று மனிதர் யாராவது உள்ளுக்குள் வந்தால் மின்சார மணி விடாமலடிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்த ஆளரவம் காட்டும் கடிகாரம். இவ்வளவு காலையில் மணியின் காரணம் என்னவென்று எழுந்து பார்த்தேன். எனது அந்தரங்கக் காரியதரிசி வந்து பக்கத்தில் நின்றார். "என்ன" என்றேன். எனது நிலங்களில் உழுது கொண்டிருந்த மினசார உழவு கருவிகள் (Electrical plough) கொஞ்சம் பழுது பார்க்கவேண்டி யிருப்பதால் அதற்கு அனுமதி தரவேண்டுமென்றும் கேட்டார். அப்படியே தந்து அவரை அனுப்பி விட்டு, பக்கத்துச் சுவரில் மாட்டியிருந்த தேதி காட்டும் கடிகாரத்தைப் பார்த்தேன். அன்றைய தினம் தேதி மார்ச்சு 14. மறுநாள் ஜெர்மனியின் பிரதான நகரமான லிஸ்பனில் கூடப்போகும் ஒரு மீட்டிங்குக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டிருந்தது எனக்கு அப்பொழுதுதான் நினைவுக்கு வந்தது. அதை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே டெலிபோன் மணி கிர் என்று அடித்தது. எழுந்திருந்து அதன் சமீபம் சென்று "என்ன" வென்றேன். "ஏன், நான் தான் இந்தியா ராஜ்ய ப்ரெஸிடெண்டின் அந்தரங்கக் காரியதரிசி. இன்றைய தினம் ஆகாய மெயிலில் (air Mail) நீங்கள் லிஸ்பன் நகரம் செல்லவேண்டுமென்று ஞாபகமூட்டுகிறேன்" என்று பதில் வந்தது. நானும் அவர் கூறின ஹிந்துஸ்தானியிலேயே பதில் வந்தனம் கூறிவிட்டு அடுத்த அறையில் நுழைந்து அங்கிருந்த ஒரு பித்தானை அழுக்கினேன். உடனே எதிரிலிருந்த மேஜையின்மேல் காபியும் சிற்றுண்டிகளும் தானாகவே வந்துவிட்டன். அவைகளை சாப்பிட்டுவிட்டு ஆடைகளணிந்து டெலிபோன் சமீபம் சென்று டெலிபோன் மணியை அடித்தேன் "ஹலோ" "ஹீயர்" என்றாள் என் மனைவி. உடனே அந்த ஹாலில் ஒருமூலையில் சென்று நின்றுகொண்டு ஒரு பித்தானை அமுக்கினேன். அப்படியே மூன்றாவது மாடிக்கு வந்துவிட்டேன் அங்கே முனிசிபல் மீட்டிங்குக்குப் புறப்படத் தயாராயிருந்த என் மனைவியுடன் "பயணம்" சொல்லிக்கொண்டு மறுபடி கீழிறங்கி வாசற்புறம் வந்து அங்கு சென்ற ஒரு ட்ராமில் ஏறினேன் இவைகள் மின்சார சக்தியினாலேயே ஓடினாலும் கீழே தண்டவாளம் கிடையாது. அதில் கொஞ்ச தூரம் சென்று ஆகாயக்கருவி ஸ்டேஷனி லிறங்கிக்கொண்டு மணியைப் பார்த்தேன். என் கையில் கட்டிக்கொண்டிருந்த ரேடியம் கடியாரத்தில் 8-15 ஆயிற்று

லிஸ்பன் நகரத்துக்கு ஒரு டிக்கட்டு வாங்கிக்கொண்டு ஆகாயக் கருவியிலேறி உட்கார்ந்தேன். ஆகாயக் கருவியோ தேவேந்திர ஸபை தோற்றுப்போகும்படி இருந்தது. ஒரு மின்சார நாற்காலியிலுட்கார்ந்து ஸமாசாரப் பத்திரிகைகளை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அநேக விஷயங்களை வாசித்தேன். நெருப்பின் உதவியில்லாமல் சூரிய வெப்பத்தை மின்சார சக்தியோடு பிரயோகித்து அதனால் நீராவி உண்டாக்கும் இயந்திரம் ஒன்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருப்பதாகப் போட்டிருந்தது. அவைகளை எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கையில் சற்று நேரத்தில் ஒரு மணி அடித்தது. அந்த க்ஷணமே எதிரிலிருந்த மேஜையின் மேல் சாப்பாடும் சாப்பிடும் சாமக்ரியைகளும் வந்திருந்தன. எழுந்திருந்து சாப்பிட்டு விட்டு சிறிது நித்திரை செய்தேன். துயிலெழுந்ததும் 3-மணி வரையில் மறுநாள் மீட்டிங்கில் நான் பேச வேண்டியவைகளை யோசித்து வைத்துக்கொண்டேன். 3-மணி ஆனதும் மேல் தட்டில் சென்று பந்தாடிக்கொண்டிருந்தேன். சரியாய் 7-அடித்து 25-நிமிஷத்திற்கெல்லாம் லிஸ்பன் நகரம் வந்து இறங்கிவிட்டேன். அங்கே மறுநாள் தங்கி ஸர்வதேசக் கூட்டுறவு சங்கத்தின் மீட்டிங்கில் பங்கு கொண்டு இந்திய ராஜ்யப்பிரதிநிதியாய்ப் பேசினேன். மறுநாளாகிய 16-ந் தேதி காலை 7-மணிக்கு லிஸ்பன் நகரத்து ஆகாயக் கருவியில் ஏறப்போகும் தருணத்தில் எனக்கு கம்பியில்லாக் கம்பியல் ஒரு தந்தி வந்திருப்பதாய் ஒருவன் ஒரு "மஞ்சள் கவரை நீட்டினன். அதை உடைத்துப் பார்த்ததில் மதுரையில் என் தமக்கைக்கு உடம்பு அசௌகரியமாயிருப்பதாய்க் கண்டிருந்தது. உடனே என் ஊருக்குச் செல்வதை நிறுத்தி மதுரைக்கு டிக்கட்டு வாங்கி மெஷினில் ஏறி உட்கார்ந்தேன். மாலை 5-மணிக்கு மதுரைக்கு வந்து இறங்கி ஸமீபத்திலேயே இருந்த என் தமக்கை வீடு சென்றேன். என் தமக்கைக்கு உடம்பு சரீரத்தின் எல்லாக் கீல்களிலும் ஒரு வலி. டாக்டரைக் கேட்டதில் தேகப் பயிற்சிக் குறைவாலேயே அது ஏற்பட்டது என்று சொல்லி தேகப் பயிற்சி உண்டாக்குவதற்காக ஒரு மின்சார நடை வண்டி வாங்கிக் கொடுத்து அதைப் பிடித்துக்கொண்டு தன் வீட்டு முற்றத்தில் 30, 40 தரம் சுற்றிவரச் சொல்லியிருந்தார். நான் இரவு அங்கு தங்கி மறுநாட் காலை சிற்றுண்டி அருந்தியவுடன் ட்ராமில் ஏறி ஸ்டேஷனுக்கு வந்தேன். ரயில் கிளம்பும் சமயமாயிருந்ததால் டிக்கட்டு எடுத்துக்கொண்டு ரயிலிலேறி உட்கார்ந்தேன். இதெல்லாம் பழைய நாள் ரயிலல்ல. எல்லாம் மின்சார சக்தியினால் மணிக்கு 60, 70 மைல் செல்லும்படியான வண்டிகள். ஒரு வண்டியில் 40-பேர்கள் ஏறலாமென்றால், அதற்கு மேல் ஒருவன் கூட ஏறினாலும் அதற்கென்று ஏற்பட்டிருக்கும் ஒரு [illegible]

ஒரு சப்தத்தை யுண்டாக்கி ரயிலையும் நிறுத்தி விடுகிறது. அதனால் பழைய நாள் "புளி அடைப்பு"க் கூட்டமெல்லாம் இப்பொழுது கிடையாது. அதில் ஏறி சௌகர்யமாய் உட்கார்ந்துகொண்டு அங்கே விற்ற ஒரு ஹிந்துஸ்தானி பேபரை வாங்கிப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது ஹிந்துஸ்தானியை இந்தியதுரைத்தன பாஷையாகச் செய்தபிறகு இங்கிலீஷைக் காண்பதே அரிதாய் விட்டது. என்னைப் போல் "கர்நாடக"ப் பேர் வழிகள் யாராவது இரண்டொன்று இருந்தால் தான் அவர்கள் ஒரு சமயம் இங்கிலீஷ் பார்க்கக்கூடும். 11½ மணி சுமாருக்கு திருச்சி ஜங்க்ஷனில் வண்டி நின்றதுதான் தெரியும். கீழிறங்கி 2-அணா கொடுத்து ஒரு மின்சார ரிக்ஷாவை வைத்துக்கொண்டு வீடு சென்றேன். இந்த ரிக்ஷா ஏறி உட்கார்ந்தால் தானாகவே ஓடும். தெரு மூலைகளில் மட்டும் திருப்பவேண்டியதே. செல்லும் வழியில் சுமார் 20-பேர் ஒரு மோட்டாரைச் சுற்றி நின்றுகொண்டு "இந்தக் கர்நாடகம் இப்பவும் வந்ததா" என்று கெக்கலி கொட்டிச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதையும் பார்த்துக்கொண்டே வீட்டுக்குச் சென்றேன். இப்படியிருக்கும்பொழுது யாரோ என்னை எழுப்புவது போலிருந்தது. கண்ணைத் திறந்து பார்த்தால் வீடு கூட்டுபவள் துடைப்பமும் கையுமாய் நின்றுகொண்டு "7-மணி ஆய்விட்டபடியால் கூட்டுவதற்கு எழுந்திருங்கள்" என்றாள். ஐயோ! என் காட்சிகள் அத்தனையும் கனவென்று அறிந்து ஏமாற்றத்துடன் பிரமித்தேன்.

கோ. ஜெகன்னாதாச்சாரி.

நெருப்பு தன் இயற்கையினால் நன்றும் தீதுமாகின்றது. அது நமக்கு மிதமான சூட்டைத் தரும்போது நன்றென்கிறோம். அது நமது விரலைச் சுடின் தீயதென்கிறோம். என்றாலும் அது நன்றுமன்று, தீதுமன்று. நாம் அதனை உபயோகப்படுத்தும் வகைக்குத் தகுந்தபடி நன்றும் தீயதுமாகிய உணர்ச்சியைத் தருகின்றது. இவ்வுலகமும் இத்தன்மையதே.

குழந்தையின் புகார்!

1. அம்மா பால்தரமாட்டே னென்கிறது. (2) அம்மா அடித்தது. (3) அம்மா அதைக் கொடேனென்கிறது.— இப்படி ஒரு தினத்திற்குத் தாயின்மேல் ஆயிரம் புகார்கள்! இவ்வளவும் சொல்லிவிட்டு அந்த அன்னையிடமேபால்குடிக்க ஓடுகிறது! இந்தக் கோட் சொல்லிக்கு அந்த அன்னையும் முத்தமிட்டுப் பால் தருகிறள். இது பெரிய ஆச்சரியம்! கோட்சொல்லியிடம் கோபியாமைக்குக் குழந்தையின் தெய்வ உருவம் காரணமாயிருக்குமோ?

நெப்போலியனின் ஜீவிய காலம்

நெப்போலியன்போனபார்ட்டு என்னும் பெயரைக் காதினால் கேட்கையிலேயே ஐரோப்பாகண்டத்துச் சிறுவர்கள் அனைவரும் அஞ்சி நடுங்குவார்கள். அச்சிறு போர் வீரன் கோடைகாலத்து மின்னல்போல் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் அது துரிதமாகப் பெற்ற பல பெருமைகளும், அற்புதமான பல வெற்றிகளும் விளங்குமாறு எழுதிய விசித்திரமான சரித்திரங்களை எடுத்துப் படிப்பவன் எவனும் உள்ளத்தில் ஒரு விதமான நடுக்கங் கொள்ளாதிரான். அப்போர்வீரன் முதலிலே இவ்வுலக வாழ்க்கையிலே புகுந்த போது, அவனுக்குப் புகழும் பெருமையும் விளைவிக்கத் தக்க விசேஷம் அவனிடத்தில் ஒன்றுமில்லை. அவன் உயர் குலத்தில் பிறந்தவனுமல்ல. செல்வப் பெருமை யுடையவனுமல்ல. ஆயினும் அவன் இடையிற் கைவிடாது உழைக்கும் திறமையும், எதற்கும் இணங்கிப் பின் வாங்காத மனவுறுதியும் ஆகிய இவைகளாலேயே உலக சரித்திரத்தில் தனக்கு இணை எவருமில்லாத உயர்வு பெறலானான். அந்த மகா சூரன் தன் தைரிய வீரிய சவுரிய பராக்கிரமங்களால், இவ்வுலகத்தோர் அனைவரும் கண்டுமகிழ்ந்து வியப்பது மாத்திரமேயன்றி, வானோர்களும் வியக்க வானுறவோங்கி வளம் பெற வளர்ந்த அழியாப் பெரும் புகழ் மண்டபமொன்று சமைத்தனன். ஆயினும் அவ்வற்புதமான மகா மண்டபமும் இறுதியில் விதியின் பயனால் பெருங்காற்று மழைபொழிந்து ஒருகால் அது மேன்மைபெற்று விளங்கியதென்பதற்கு அறிகுறி அவ்விடத்து மண்மேடு தவிர, மற்றொன்றுமில்லாதபடி நிர்மூலமாகிவிட்டது.

* * *

நெப்போலியன் மத்திய தரைக் கடலில் இத்தாலியா தேசத்தைச் சேர்ந்ததாய் பிரஞ்சுக்காரருக்குச் சுவாதீனமான கார்ஸிகா என்னும் தீவிலே 1769-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமாதம் 15-ந்தேதி பிறந்தவன். அவன் சாதாரணமாகச் சிறு பாடசாலையொன்றில் படித்தவனேயொழிய விசேஷமாகக் கல்வி கற்றவனல்லன். தான் எப்போதும் எதற்கும் அஞ்சாதவனென்றும், ஆரவாரமும் சண்டைசெய்யும் குணமும் உடையவன் என்றும் நெப்போலியன் தன்னைப் பற்றித்தானே சொல்லியிருக்கிறான். தனக்குச் சரிவயதான மற்றப் பிள்ளைகளைப்போல் நெப்போலியனும் வெளியே திரிந்து விளையாடுவதில் நோக்கம் கொண்டவனேயொழியக் கல்வி கற்பதில் அத்தனையாகக் கருத்துடையவனன்று. ஆயினும் அவன் பன்னிரண்டாம் வயதிலே

போர்வீரர்க்குரிய வித்தியாசாலை ஒன்றில் புகுந்து அதிகஆவலோடு கற்கத் தொடங்கி, கணித சாஸ்திரத்திலும், போர்வீரர்கள் முக்கியமாய்க் கற்கவேண்டிய மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் மிகத் தேர்ச்சி பெற்றானென்கிறார்கள். அக்காலத்தில் அவன் அதிகமாய் எவரோடும் சேராமல் தனித்துக் கல்வி கற்பதிலேயே கண்ணுற்றிருந்தானாகையால், அவனுக்கு அதிகமாக நேசர்களில்லை ; ஆயினும் தன்னுடன படிக்கும்பிள்ளைகளிடத்தில் அவன் எப்போதும் விசேஷமாய் அதிகாரம் செலுத்தி வந்தான். அப்பிள்ளைகள் தாம் ஆடுகிற ஆட்டங்களில் அவனையே தலைவனாக நியமித்துக்கொள்வார்கள். ஒரு கால் மாரிகாலத்தில் நெப்போலியன் தன் சகபாடிகளைக் கொண்டு பனிக்கட்டிகளால் வெகு விசித்திரமான கோட்டை யொன்று நிருமிக்கச் செய்து, பிறகு தான் அந்த வித்தியார்த்திகளை இரண்டு வகுப்பாகப் பிரித்து ஒரு வகுப்பினர் அதைத் தாக்கவும், மற்றொருவகுப்பினர் அதைக் காக்கவும் ஏற்பாடுசெய்து போர் புரிந்து தாக்கக் கட்டளையிட்டான். அவ்வண்ணமே போர் மிகவும் உக்கிரகமாக நடந்தேற, கடைசியில் இரு வகுப்பினரும் ஒத்து வந்துபோர் ஒழிந்திடுமாறு சமாதானம் செய்யும்படி யாயிற்றென்று 'ஸர் வால் தர்ஸ்காட்டு' என்பவர் சொல்லி யிருக்கிறார்.

* * *

பதினைந்து வயதான பிறகு நெப்போலியன் பிரான்ஸ்தேசத்துப் பாரீஸ் நகரத்திலுள்ள ஒரு போர்ச் சேவகர் பாடசாலை போய்ச் சேர்ந்தான். அங்கு இருக்கையில் நெப்போலியனிடத்தில் அதிக ஆதரவுள்ளவரான அவனுடைய தந்தையார் தேக வியோக மாயினார். அவருடைய குடும்பம் பெரிதாயினும் அதற்கு வேறு ஆதரவு ஒன்றுமில்லை. நெப்போலியன் தன் தந்தைக்கு இரண்டாவது குமாரன். அப்போது, அவனுக்குப் பிராயம் பதினாறுதான். மறுவருஷத்தில் அவன் ஒரு பீரங்கிப்பட்டாளத்தில் இரண்டாவது லெப்டினண்ட் என்னும் அதிகாரியாக ஒரு உத்தியோகம் பெற்றான். இது நடந்த சில வருஷங்களுக்குப் பிறகு அத்தேசத்து ராஜாங்கத்தில் குடிகளின் கலகமுண்டாகி அப்போது மிகவும் மும்முரமான நிலையிலிருந்தது. நெப்போலியனுடைய தாய் நல்ல வடிவழகும் தைரியமும் உள்ள பெண்மணி. அத்தேசத்துக் கலகத்துக்கு அவளும் ஒரு நிமித்தமாக இருந்தமைபற்றி அவள் அத்தேசத்திலிருக்கக் கூடாமல் ஓடிப்போகும்படி நேரிட்டது. அவ்வண்ணமே அவள் தன் சிறு குழந்தைகளோடு கூட வீட்டைத் துறந்து வெளியே ஓடிக் கடற்கரையிலுள்ள ஒரு காட்டிற் பதுங்கிக்கொண்டு, அங்கேயே இரண்டு நாள் இரவும் [illegible] வருந்திக் கொண்டிருந்தனள். பிறகு அத்துறைமுகத்தில் வந்திறங்கின பிரஞ்சுக் காரருடைய போர்க் கப்பலி லிருந்தவர்கள்

கண்டு அவர்களை அவ்வருத்தத்தினின்றும் விடுவித்தார்கள். அவளுக்கு அத்துன்பம் நேரிட்ட காலத்தில் அண்டையிலிராமல் வெளியே போயிருந்த ஜோஸேப், நெப்போலியன் என்னும் அவளுடைய இரண்டு பிள்ளைகள் அந்தக் கப்பலில் வந்து இறங்கினார்கள்.

பிறகு கார்ஸிகாவில் நிலையும் பதியும் அமையுமென்ற ஆசையில்லாமற் போனதனால், அவர்கள் அவ்விடம் போவதைவிட்டு நேராகப் பிராஞ்சு தேசத்துக்குச் சென்று, அங்கே நிற்க நிலையும் தங்க இடமுமின்றிப் பரதேசிகளாய், பரதேசிகளுக்கு அளிக்கும் பிச்சைக்குக்கையேந்திக்கொண்டே அல்லாடினார்கள். ஆயினும் சீக்கிரமே அந்தேசத்தில் நெப்போலியனுடைய தமயனான ஜோஸெப்புக்கு ஒரு உத்தியோகம் கிடைத்தது. இதற்கு இடையில் நெப்போலியனுடைய வீரசவுரிய பராக்கிரமங்கள் டோலன் கோட்டையைப் பிடித்த காலத்தில் விசேஷமாக விளங்கியதைப் பற்றி அவன் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவனாகி ஜெனரல் ஆப் பிரைகேட் (General of brigade) என்னும் பெரிய அதிகாரம் பெற்றுச் சிலகாலம் மேன்மேலும் பெருமையடைந்து வந்தான்.

(தொடரும்.)

DEAR SIR,

New Street, *Lalgudi*, *21-4-27*.

I am in receipt of your magazines and I acknowledge the same with thanks. Your promptitude and your sense of responsibility both are worthy of praise. If Editors of other journals behave like you, it will certainly raise the tone and morale of the profession of Journalism. Your magazine is a rich mine of true gold and worthy of success. Art, wit, humour, literature, philosophy, practical life, with every one of these your magazine deals in an easy, fluent, intelligible style, which I do not generally find in other so called Tamil monthlies. I wish and pray to God that he may bless you with success and your journal with long life and usefulness to humanity. Its high standard and educative value, are an asset to Tamil journalism. If you like you may treat this as my humble testimonial.

You may also include Novel and Drama too as an item in the journal in future.

Wishing you God speed in your work and with kind regards.

I remain, Yours sincerely,

T. S. Ganesa Iyer, M. A. ,(Hon.) L. T., M. R. A. S.

Pleader Lalgudi, Trichinopoly District.

169825